

Giới thiệu Quý Tộc

Câu chuyện quý tộc là câu truyện teen hay nhất xoay quanh giữa một chàng trai và một cô gái. Họ đều là con của hai người bá tước lớn mạnh song họ lại bị chính người mình phục tùng hãm hại.

Họ bị một kẻ không quen không biết bắt cóc, bị nhốt ở một căn hầm chỉ có vài tia ánh sáng lọt vào cùng với những bữa ăn không dành cho con người. Họ đã làm mọi cách để tồn tại.

Cô bé giúp cậu đỡ những đòn roi của cậu, nhưng khi ngôi nhà bị cháy, cậu lại rơi cô. Câu truyện bắt đầu từ đây. Ngay khi thưởng thức truyện thì mời bạn đọc điểm qua Tây Thu Tiểu Công Chúa, một tác phẩm nhẹ nhàng sâu sắc và đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mọi Chuyện Bắt Đầu

London, năm 2006...

Tương phản với màu trắng xóa của tuyết là màu đỏ của máu tươi. Từng giọt máu chảy dọc theo lưỡi dao găm nhỏ xuống nền tuyết dày dưới đất. Bước đi trong đêm tối, có một cô bé chừng 10 tuổi đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh. Làn da vốn trắng mịn của cô giờ trở nên tím tái vì gió lạnh. Giống như con búp bê tội nghiệp bị yếm bùa, cô lê đôi chân trần trên tuyết, đôi mắt vô hồn hướng về phía trước. Hai tay buông thõng, nét mặt tĩnh lặng, không một tia cảm xúc. Tuyết vẫn rơi ngày một nhiều, máu trên lưỡi dao vẫn cứ nhỏ xuống đất. Những bi kịch từ đó bắt đầu, với tuyết trắng, đêm đen và máu...

“Từ bây giờ, đây là chỗ của mày.”

Gã đàn ông thô lỗ đẩy cô vào trong căn hầm. Xung quanh tối om, chỉ có duy nhất một tia sáng mỏng lọt vào phòng qua khe hở của ô cửa sổ sắt đóng kín. Căn phòng mang mùi ẩm thấp của thời gian và vô cùng lạnh lẽo. Gã đàn ông đi ra ngoài, cánh cửa ra vào cũng nặng nề khép lại. Cô nghe thấy tiếng khóa cửa lạch xạch. Khẽ thở dài, cô ngồi xuống đất, đôi mắt đen láy hướng về phía tia sáng duy nhất lọt vào phòng, trầm lặng. Chỉ có mái tóc bạch kim là nổi bật giữa đêm tối.

Ngày thứ nhất:

Cô thức dậy sau một đêm nằm dưới nền đất lạnh. Cảm giác ngủ thiếp đi vì mệt với cái lạnh bua vây xung quanh thật không dễ chịu gì. Tiếng mở cửa vang lên, gã đàn ông cao lớn bước vào căn phòng. Gã đặt trước mặt cô một chiếc đĩa sứ mẻ, cái bản mà người ta chỉ dùng để đựng thức ăn cho súc vật. Trong chiếc đĩa đó là một hỗn hợp những thứ thừa thãi được trộn lại với nhau, bốc ra thứ mùi khó ngửi. Gã lạnh giọng nói:

“Ăn đi, đây là thức ăn của mày.”

Nói xong gã cầm đĩa thức ăn dí sát mũi cô. Khi khứu giác vừa được kích thích và tiếp nhận cái mùi đó, cô đưa tay lên bịt miệng để không nôn hết những gì đang chứa trong bụng. Thật kinh tởm! Cái mùi đó, thật khiến người ta sợ hãi.

“Sao? Không ăn được à? Mày muốn trả thù tao lắm đúng không?”

Muốn thế mà cái thứ này cũng không thể ăn được sao?”

Gã nhìn cô, nở nụ cười châm chọc, gương mặt chìm trong bóng tối không thể nhìn rõ, chỉ có đôi mắt xé ánh lên tia nhìn khinh bỉ là lóe sáng. Cô trừng mắt nhìn gã, hai bàn tay nắm chặt run lên dữ dội. Và rồi, cô cúi xuống, vục đầu vào đĩa thức ăn mà ăn từng miếng một. Đúng vậy, cô muốn trả thù. Muốn vậy, cô phải sống. Sau này, cô sẽ phải đối mặt với những thứ kinh khủng hơn nhiều, nên từ giờ phải học quen với những thứ đơn giản thế này. Gã đàn ông nhìn cô cười phá lên. Đặc ý nói một câu:

“Tốt!”

Đợi cô ăn xong, gã cầm chiếc đĩa và ra khỏi phòng. Ngay lập tức, cô gập bụng và nôn ra hết những gì mình mới ăn.

Ngày thứ hai:

Hôm nay, vẫn là món ăn kinh khủng đó, nhưng cô đã không còn nôn mửa ra. Tuy nhiên, cái mùi vị kinh khủng của nó lại đeo bám cô đến tận chiều tối. Khi ánh sáng từ khe cửa duy nhất yếu dần rồi tắt hẳn, gã đàn ông lại đi xuống căn hầm, và lần này, gã dẫn theo một cậu bé. Cậu bé có mái tóc màu đen tuyền, đôi mắt màu xanh thẳm đẹp tĩnh lặng. Khuôn mặt dù còn non nớt nhưng đã mang nét đẹp hoàn mỹ cùng phong thái sang trọng, quý tộc. Cậu chậm

rãi bước vào phòng, không hề có một chút biểu cảm sợ hãi nào. Gã đàn ông mạnh tay xô cậu ngã xuống gần chỗ cô. Gã nói bằng giọng ồm ồm:

“Giờ chúng mày sẽ có tên. Con kia, mày là White, còn thằng này, mày là Black.”

Gã chỉ vào mặt từng đứa mà quát tướng lên. Hai đứa trẻ chỉ im lặng, không phản kháng, không đáp lại. Cái tên của chúng, cũng giống như cuộc đời của chúng sau này. Tẻ nhạt, mờ mịt, chỉ là một gam màu đơn sắc. Nói xong, gã bỏ lên trên, không quên khóa phòng cẩn thận. Khi tiếng bước chân nhỏ dần, White mới bò đến gần chỗ Black, cười tươi nói:

“Minh làm bạn nhé?”

Đã mấy hôm nay rồi, cô không mở miệng nói chuyện câu nào, dĩ nhiên cô cũng không cười. Cậu bé vẫn không nhìn cô, chỉ hờ hững đáp:

“Ừ.”

Vậy là trong căn hầm tối tăm ấy, đã có thêm một người. Dù nó vẫn lạnh lẽo như trước nhưng giờ đã có thêm hơi ấm của tình bạn hiện hữu.

Ngày thứ ba:

Khi hai đứa trẻ đang làm quen, nói với nhau những câu ngập ngừng, đứt quãng nhưng chân thành thì đột nhiên gã đàn ông bước vào. Gã nhìn hai đứa trẻ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng. Rồi không nói không rằng, gã rút từ thắt lưng một chiếc roi da dài chừng hơn một mét. Thế rồi, gã vung cây roi lên cao và vụt mạnh xuống người hai đứa trẻ, miệng liên tục hét lên:

“Tình cảm à? Làm quen à? Những cái đó chỉ dẫn đến cái chết!”

Những cái vụt cứ liên tục giáng xuống cơ thể gầy gò của hai đứa trẻ. Cuộc sống của chúng kể từ ngày hôm đó giống như một bức tranh địa ngục. Chỉ có màu đỏ của máu, màu đen của đêm, những tiếng kêu la thảm thiết, và những bữa ăn không dành cho con người.

Bạn đang đọc truyện *Quy Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tuyệt Đổ

2 năm sau:

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã hai năm trôi, hai đứa trẻ bị giam trong ngục tối. Bây giờ, chúng đã quen dần với những bữa cơm kinh tởm cùng những trận đòn roi. Dù sống trong hoàn cảnh như vậy, nhưng giống như cây xương rồng vươn lên từ đất cát khô cằn, tình bạn của chúng vẫn nhen lên và nở những bông hoa tuyệt đẹp giữa nơi tối tăm, mục nát.

Gã đàn ông đặt đĩa thức ăn trước mặt hai đứa trẻ, những thứ thừa thãi trong đó cũng chẳng khá khẩm hơn mọi khi là bao. Nhưng hôm nay Black hầu như không ăn chút nào, cả ngày cậu chỉ nằm bẹp một chỗ và nhắm nghiền mắt. Đêm hôm qua, có lẽ là do thời tiết chuyển mùa nên cậu bị sốt, toàn thân nóng bừng bừng như lửa đốt.

Gã đàn ông thấy cậu không ăn thì nhếch mép cười, lê thân hình béo ục ịch đến cạnh cậu. Black nghe thấy tiếng động nhưng cũng không buồn mở mắt nhìn. “Mày lại mang cái tính cách kén cá chọn canh của lũ cậu ấm ra đây sao thằng ranh?”

Gã đàn ông nắm lấy cằm cậu mà bóp mạnh, đôi mắt của gã mở trừng trừng nhìn cậu như muốn giết chết cậu ngay tức khắc. Black cảm nhận khuôn mặt mình như sắp vỡ ra bởi lực từ bàn tay gã. Cậu quay phắt đầu đi, tránh bàn tay thô bạo của gã, đồng thời nhìn hẩn bằng ánh mắt kinh tởm. Cậu buông một câu

:

“Cút ra. Đừng chạm vào tôi, kinh tởm.”

Gã đàn ông bị bất ngờ bởi thái độ của cậu. Nhưng chỉ chưa đầy 30s sau, gã đã quay trở về bộ dạng hung hăng thường ngày. Đôi mắt gã vẫn tia máu, gã nhào đến nắm lấy tóc cậu mà giật ngược lên để khuôn mặt cậu đối diện với gương mặt gã. Gã gào lên như con thú bị thương:

“Thằng ranh, ai cho phép mày nhìn tao với ánh mắt kinh tởm đó?”

Black vẫn dùng ánh mắt lý lợm nhìn gã, không hề có ý định trốn tránh hay quay đi.

Ánh mắt cậu đã khiêu khích gã đàn ông, khiến cơn giận của gã lên tới đỉnh điểm. Không nói không rằng, hắn đưa tay lên cao. Dồn toàn bộ sức vào đầu ngón tay trở và.....

“Phập!!!!!!”

“Á!!!!!!!!” Hai tiếng động ấy vang lên cùng một lúc, White ngồi bên cạnh nãy giờ đứng đơ ra vì kinh ngạc. Cô đau đớn nhìn một bên mắt trái của Black đầm đìa máu. Gã đàn ông đó, hẳn vừa làm một việc độc ác đến ghê người. Gã đã thẳng tay chọc mù một bên mắt của Black mà không cần suy nghĩ hay do dự dù chỉ một chút. Đường như vẫn còn chưa hả hê với việc làm tàn độc của mình, gã rút từ thắt lưng một chiếc roi da, nhắm thẳng người Black định đánh. Nhưng đúng lúc đó, White lao đến, hét lên:

“Không được đánh cậu ấy!!!”

Thoắt cái, cô đã đứng chắn trước mặt gã đàn ông, ngăn cách giữa gã và Black. Gã đàn ông nhếch môi nhìn cô, nói bằng giọng nhờ nhờ:

“Mày định chịu thay cho nó?”

White vẫn nhìn lão, không hề di chuyển, cũng không trả lời. Gã đàn ông lại nhếch môi cười, giọng trầm xuống, lạnh băng:

“Vậy tao cho mày toại nguyện.”

Vậy là những trận đòn roi cứ thế trút xuống cơ thể White. Ngoài mặt ra, chỗ nào trên cơ thể cũng bị roi quất vào. Vừa đánh, gã đàn ông vừa luôn miệng chửi rủa. Nhưng lạ kì là không có một tiếng khóc hay một tiếng cầu xin nào được thoát ra. Sự lý lợm của cô khiến gã càng lên cơn điên, càng đánh mạnh.

Black nằm một bên nhìn thấy cảnh đó, nhưng không cách nào ngăn cản. Mấy lần cậu đưa tay về phía cô, nhưng rồi lại quá mệt mỏi mà buông thõng xuống. Gã đàn ông cứ đánh như vậy, cho đến khi gã thở hổn hển vì mệt thì chiếc roi mới thôi không vút trong không khí. Gã hăm hè nhìn hai đứa nhỏ rồi bỏ lên trên. Một lát sau thì có một bạch bông băng cùng thuốc sát trùng được ném xuống.

White cố gắng cầm túi bông băng lết đến chỗ Black. Sau trận đánh vừa rồi, chân cô đã không còn đi được nữa. Cố gắng dần cơn đau xuống, cô mỉm cười nhìn Black, nói nhẹ:

“Đề tờ băng cho cậu.”

Vì quá mệt, Black không còn sức để trả lời, cậu chỉ im lặng, nằm thờ ờ đều đều. Nhưng đột nhiên, đôi mắt đang mơ màng của cậu mở lớn, hình như cậu nhìn thấy cái gì đó. Loạng choạng đi về phía chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng, cậu đưa tay ra, hứng những bông tuyết trắng tinh khôi hiếm hoi lọt vào phòng qua khe cửa hẹp. Cậu mỉm cười quay về phía White, một bên mắt màu trà không bị thương ánh lên niềm vui thích khôn cùng. White cũng cười tươi rói, nói như reo lên:

“Là tuyết đầu mùa đấy!”

Black gật đầu nhìn những bông tuyết nằm trong lòng bàn tay. Đáng lý chúng phải có màu trắng, nhưng lúc này đã bị máu từ mắt cậu rơi xuống nhuộm đỏ. Cậu nhìn khuôn mặt rạng rỡ của White, nói bằng giọng nhẹ nhàng ảm áp vô cùng. Lời nói của cậu khi ấy, dường như không phải xuất phát từ miệng, mà là lời nói vọng lại từ sâu thẳm tâm hồn:

“Ừ. Là tuyết đầu mùa. Sau này, nếu cậu nhìn thấy tuyết, thì hãy nhớ đến tớ, vì lúc đó, tớ cũng đang nhớ tới cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bi Kịch Bắt Đầu

Trời nhá nhem tối, hai đứa trẻ đã ngủ thiếp đi bao lâu, chúng cũng không rõ. Chỉ đến khi gã đàn ông mang thức ăn xuống hầm, chúng mới tỉnh dậy. Hay nói đúng hơn, chỉ có mình White là thức dậy, còn Black vẫn nằm mê man. Gã đàn ông liếc xéo hai đứa trẻ bằng ánh mắt sắc lẹm rồi bỏ lên trên ngay tức khắc. Hôm nay gã không ở lại để đợi hai đứa trẻ ăn xong.

White bò đến chỗ hai đĩa thức ăn. Cô khẽ thở dài, cầm chúng và trở về phía Black đang nằm. Cô khẽ lay người để gọi cậu dậy. Khi bàn tay vừa chạm vào người cậu, cô hoảng hốt khi nhận ra cơ thể cậu đang nóng bừng bừng. Trên khuôn mặt trắng hồng, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy ròng ròng, tóc hai bên thái dương cũng ướt nhẹp, dính chặt vào làn da trắng bóc. Cậu nhắm nghiền hai mắt, hàng lông mày nhíu chặt. White vội vã đặt tay lên trán cậu. Cậu ấy sốt cao quá! Có lẽ do trước đó bị sốt mà chưa khỏi hẳn, giờ lại thêm vết thương mới nên bệnh tình càng nặng. Cô bắt đầu nhận thấy cơ thể cậu có dấu hiệu co giật nhẹ. Cô lay cậu thêm một lần nữa, miệng không ngừng gọi tên cậu.

Cuối cùng, Black cũng mở mắt một cách khó nhọc. Cậu chớp mấy môi định nói gì đó, nhưng lại không thể cất nên lời. White áp bàn tay mát lạnh lên trán cậu, mong muốn có thể giảm bớt phần nào cái nóng đang hành hạ cậu, nhưng vẫn vô ích, dấu hiệu co giật trên cơ thể cậu ngày một tăng. Cô hoảng sợ đến suýt nữa thì bật khóc. Chợt nhớ rằng từ tối hôm qua đến giờ cậu chưa ăn cái gì, cô đưa đĩa thức ăn đến trước mặt cậu, nói:

“Black, cậu mau dậy ăn cái gì đó đi.” Black không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu rồi lại tiếp tục nhắm mắt.

White đi đến gần cậu hơn nữa, lại tiếp tục nói bằng giọng tha thiết:

“Cậu phải ăn. Chúng ta cần phải sống. Sống để thoát ra khỏi nơi này. Chúng ta cần phải trả thù.”

Cô nhìn Black bằng ánh mắt cương quyết. Mặc dù nói vậy, nhưng cô biết rằng, rất khó để thoát ra khỏi chỗ này. Cơ hội đó, gần như là bằng không.

Khi nghe White nhắc đến hai từ “trả thù”, trong lòng cậu trào dâng một cảm xúc mãnh liệt. Đúng vậy, cậu cần phải trả thù. Trả thù những kẻ đã khiến cậu trở nên thế này. Cậu sẽ không tha thứ, vĩnh viễn không tha thứ. Như có một động lực vô hình nào đó tác động, Black ngồi dậy, cầm lấy đĩa thức ăn và bắt đầu ăn. Sau khi nuốt trôi cái hỗn hợp kinh tởm kia, cả hai lại ngủ thiếp đi. Đến đêm hôm đó, chúng bị đánh thức bởi những tiếng kêu la thảm thiết, cùng ánh lửa cháy bập bùng trong đêm tối.

Black đã hạ sốt phần nào. Dù vẫn còn rất mệt mỏi và một bên mắt vẫn còn đau, nhưng cậu đã tỉnh táo chứ không còn mê man bất tỉnh nữa. Cả cậu và White đều bị tiếng người la hét bên ngoài đánh thức. Có cả ánh lửa đỏ rực hắt vào căn hầm. White hoảng sợ hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Black lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết. Hai đứa trẻ chậm rãi đi về phía cửa để nghe ngóng tình hình. Khi chân chúng vừa chạm vào những song sắt của cánh cửa thì có một vật gì đó lao đến. Không, nói chính xác hơn là lăn đến. Là một người đàn ông, khoảng hơn ba mươi. Có điều, ông ta đã chết, với một viên đạn găm vào trán. White hoảng sợ lùi lại, đưa tay lên ôm miệng, sợ hãi không nói nên lời. Còn Black bình tĩnh đưa tay ra ngoài song sắt, cậu gạt mạnh khẩu súng trong tay của người đàn ông xấu số kia. Hít một hơi thật sâu, cậu quay sang nhìn White:

“Chúng ta có thể ra ngoài.”

Cô mở tròn mắt nhìn cậu, lắp bắp:

“Cậu dùng súng rồi sao?”

Black lắc đầu, căng thẳng đáp:

“Chưa dùng, nhưng tớ từng bắn súng đồ chơi, dù sao cứ liều một phen. Nếu như không nhầm, trong TV, người ta hay kéo cái này rồi bóp vào chỗ này...”

“Đoàng!!!!!!”

Cậu còn chưa nói xong thì tiếng súng đã phát ra, lẫn vào âm thanh ồn ào bên ngoài. Cả hai cùng tròn tròn mắt, vừa ngạc nhiên, vừa kinh hãi. Black gạt đầu, hướng họng súng về phía chiếc dây xích dùng để khóa cửa, khẽ nói:

“Có vẻ như đúng rồi.”

Liền sau đó, cậu bắn hàng loạt vào dây xích cho đến khi hết đạn. Ở khoảng cách rất gần, nhưng đạn vẫn bị trượt đi một viên vì cậu chưa có kinh nghiệm. Chiếc dây xích đứt và rơi xuống đất. Cả hai đứa trẻ mừng rỡ khôn xiết. Chúng sắp thoát ra khỏi nơi này. Chúng sắp được nhìn thấy ánh sáng mà lâu nay chúng không được thấy. Black quay sang bảo White:

“Chân cậu không thể đi, cứ ở đây, để tớ lên trên xem thế nào đã.”

Nói xong, cậu chạy nhanh lên cầu thang dẫn khỏi căn hầm. Mọi thứ bắt đầu hiện ra. Cậu bàng hoàng. Căn hầm vốn nằm dưới một ngôi biệt thự cổ khá lớn. Lúc này, cậu đang đứng ở phòng khách. Những điều cậu thấy khi đó, có lẽ cả đời này cậu cũng không thể quên. La liệt khắp phòng là các xác chết, máu bắn lên tường và lên trần cả sàn nhà. Những đồ đạc bằng gỗ trong ngôi nhà đang bốc cháy, chẳng mấy chốc sẽ lan ra và thiêu rụi cả căn biệt thự. Cậu nhìn thấy thi thể của gã đàn ông vẫn hành hạ cậu và White. Gã nằm một chỗ, hai mắt trợn ngược, chết vì viên đạn ghim vào trán.

Một đám người lạ mặt mặc áo đen, tay cầm súng đứng giữa nhà. Một tên trong số họ lên tiếng, giọng nói kì quái bị bóp méo bởi khí He-li:

“Tìm khắp căn nhà, thấy ai còn sót lại thì giết hết.”

Cả bọn đồng thanh dạ vâng rồi bắt đầu tỏa đi khắp các căn phòng, phòng khách giờ đã trống trơn. Black hoảng sợ tột độ khi thấy một tên đang đi về phía mình. Cậu nín thở, từ từ lùi về phía sau. Khi đã khuất tầm mắt tên kia, cậu chạy nhanh về lối đi xuống căn hầm. Nhưng đến khi đứng trước bậc thang cuối cùng của lối đi, cậu lại lưỡng lự. Nếu như bây giờ cậu không đi, bọn áo đen kia hoặc là sẽ tìm thấy cậu và giết chết, hoặc là sẽ tụ tập lại phòng khách, sẽ không có cách nào thoát ra ngoài, cậu cũng sẽ chết trong biển lửa. Giả dụ đợi đến khi bọn chúng bỏ đi, thì rất có thể lúc đó cả ngôi nhà đã cháy rụi và không còn lối ra.

Cậu nhìn về phía White đang ngồi bệt gần cửa hầm. Cô vẫn không thể đi sau trận đánh lúc sáng, sẽ rất khó để cô có thể thoát ra ngoài mà không có sự giúp đỡ của người khác. Nếu muốn đưa cô ra ngoài, chỉ còn cách cõng hoặc bế ra.

Hai bàn tay Black nắm chặt, đôi đồng tử mở lớn. Cậu đang lưỡng lự, xem quyết định nên đi một mình hay đi cùng White ra ngoài. Như đọc được ánh mắt cậu, Red lắc đầu, ý muốn bảo cậu đừng rời đi một mình. Cậu đứng như vậy khoảng 30s, cho đến khi tiếng quát tháo khiến cậu sợ hãi:

“Tìm lại tầng trên một lần nữa rồi xuống căn hầm. Mau lên! Lửa sắp thiêu rụi cả lối đi rồi! Nếu không nhanh sẽ không ra được đâu!”

Những vòng xoáy trong đôi mắt xanh thẳm của cậu chuyển động dữ dội. Điều đó thể hiện rằng cậu đang rất phân vân. Tiếng mấy tên sát thủ gọi nhau vang lên như thúc giục cậu. Cuối cùng, cậu nhắm chặt mắt rồi quay người, chạy thẳng lên trên.

White khóc nức lên, liên tục gọi cậu quay trở lại

“Black, xin cậu đấy! Đừng đi! Đừng bỏ tôi lại một mình! Black!!!!!!”

Tiếng gọi càng về sau lại càng ngân lên tha thiết. Nhưng tất cả đều là vô ích. Cậu ấy, vẫn một mạch quay đi mà không một lần nhìn lại. Con người, cuối cùng vẫn là sinh vật ích kỷ, sẵn sàng bỏ rơi người đồng hành với mình trong những năm tháng khó khăn nhất để mang lại tự do cho riêng mình. Cũng chỉ trách cô quá khờ, đặt niềm tin thật nhiều, nhưng nhận lại chẳng được bao nhiêu.

Black vẫn cứ chạy đi. Trên đường, cậu vấp phải những thi thể trên sàn, ngã mấy lần nhưng cậu lại đứng lên và đi tiếp. Cậu biết mình sai, nhưng cậu không thể làm khác. Cậu quá hèn nhát, cậu quá sợ hãi nơi này. Ngày hôm đó, cậu ra đi vì sự sợ hãi, cô ở lại cùng những nỗi đau. Nếu như cậu chịu một lần quay đầu nhìn lại, cậu sẽ nhận ra cô đang cười, dù nước mắt đã tràn ngập khóe mi. Lửa vẫn cháy hừng hực trong niềm ai oán tui hờn. Ngoài trời, tuyết vẫn rơi rơi. Lời nói của cậu hôm nào, lại như vang vọng trong biển lửa:

“Mỗi khi nhìn thấy tuyết, hãy nghĩ đến tôi. Vì lúc đó, tôi cũng đang nhớ đến cậu.”

Bị kịch chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vic Shadow

4 năm sau:

Một ngày mới tại thành phố London hoa lệ lại bắt đầu. Hôm nay thời tiết rất dễ chịu, nắng không quá gắt mà vô cùng nhẹ nhàng, ấm áp. Mọi chuyển động trên đường phố cũng trở nên vội vàng, hối hả hơn. Cách London chỉ vài bước chân, tại vùng ngoại ô thành phố, có một tòa lâu đài đồ sộ cũng đang hòa mình vào nhịp sống hối hả ngoài kia. Hôm nay, tại dinh thự gia tộc Shadow sẽ diễn ra nghi thức chào đón chủ nhân mới, cũng là con trai của cô bá tước* Charles và trưởng công chúa Rachel- Vic Shadow. Chàng trai trẻ mất tích cách đây 6 năm đột nhiên trở lại gây cho mọi người không biết bao nhiêu nghi hoặc.

Thời khắc quan trọng đã đến, tiếng nhạc du dương vang lên, một đoàn người từ ngoài tiến vào khách sảnh. Đi giữa đoàn người ấy là một chàng trai trẻ, gương mặt đẹp hoàn mỹ. Vóc người có hơi gầy nhưng từ cơ thể cậu lại toát ra khí chất cao quý khiến người khác không thể coi thường. Mái tóc đen tuyền, có phần tóc mái bên trái hơi dài, che kín cả một bên mắt. Điều đó lại khiến cậu càng trở nên bí ẩn, cũng như càng tăng thêm phần lạnh lùng tỏa ra từ cơ thể cậu. Đôi mắt màu xanh thẳm nhìn thẳng, không chút lay động. Là màu xanh của bầu trời, mà cũng là màu xanh của băng giá. Đôi mắt đó, mang cả sự sâu thẳm của vực sâu, bao la của bầu trời và cả cái lạnh lẽo của băng tuyết. Tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên.

“Ngài ấy trở về thật rồi. Đúng là ngài ấy rồi!!!!”

“Sau bao nhiêu năm, khí chất cao quý của ngài ấy vẫn không hề thay đổi.”

Có vài quý bà còn luôn miệng cảm thán:

“Ôi trời! Ngài ấy lớn lên thật ra đáng một quý ông. Ta thật muốn gả con gái mình cho ngài.”

Thế nhưng, bên cạnh những lời cảm thán trầm trồ, cũng không thiếu những ánh mắt nghi hoặc.

“Ai mà biết được chứ? Đi bao nhiêu năm vậy đột nhiên trở về. Có khi lại là một tên ăn mày thấp kém nào đó vì ham tiền ham của mà mạo danh thì sao?”

Những ý kiến trái chiều liên tục được đưa ra. Đồng tình có, phản đối cũng có. Chỉ đến khi cậu đã bước lên bục cao, tiếng rì rầm mới thưa dần rồi tắt hẳn. Quân gia Edward- từng là người thân cận bên cạnh cô bá tước Charles đã đứng đó đợi cậu từ rất lâu. Khi thấy cậu đi đến, ông cẩn thận lấy chiếc nhẫn bạc có mặt đá màu xanh thẳm khỏi chiếc hộp kính. Bước đến gần cậu, ông cung kính cúi đầu, cất giọng ôn tồn:

“Con trai của cô bá tước Charles Shadow và công chúa Rachel- Vic Shadow, sau hai năm mất tích, ngài đã trở lại nhưng lại mang trên mình những vết thương vô cùng nghiêm trọng. Sau một khoảng thời gian dài chữa trị, ngài cuối cùng đã bình phục hoàn toàn, đồng thời trong quãng thời gian chữa trị đó, ngài cũng đã được trang bị kỹ năng hoàn hảo để trở thành người kế nhiệm tước vị bá tước của cha mình, cũng là người đứng đầu gia tộc Shadow. Đến nay, khi ngài đã sẵn sàng, tôi xin trao lại chiếc nhẫn thừa kế gia tộc cho ngài dưới con mắt của hàng ngàn người chứng kiến. Từ nay, ngài sẽ chính thức trở thành người đứng đầu gia tộc Shadow, đồng thời tên của ngài trong gia phả hoàng gia sẽ xếp thứ hai trong danh sách thừa kế ngài vàng. Xin ngài tiếp nhận.”

Nói xong, quân gia Edward cúi xuống, lồng chiếc nhẫn bạc vào ngón cái của cậu. Mặt đá của chiếc nhẫn vẫn tỏa ra ánh sáng màu xanh diệu kỳ mặc cho đã trải qua mấy chục đời chủ nhân của gia tộc. Vic ngắm nhìn chiếc nhẫn chăm chú, màu xanh thắm của đôi mắt cậu tương đồng với màu xanh của viên đá. Cậu thấy gương mặt của mình phản chiếu lên viên đá. Khuôn mặt tĩnh lặng, cô đọng, lạnh lẽo như có một tầng băng tuyết bao phủ.

Bên dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Vậy là cậu chủ của gia tộc Shadow đã trở về, chủ nhân của gia tộc khét tiếng nhất Anh Quốc đã trở về. Cậu mới chỉ 16 tuổi, liệu có thể dẫn dắt gia tộc của mình như những gì cha cậu đã từng làm? Trong lòng mỗi người đến dự tiệc đều đầy rẫy những thắc mắc, nhưng dĩ nhiên không ai đại dốt gì mà nói ra. Mọi người đều ôm những thắc mắc đó để hòa mình vào bữa tiệc lớn có một không hai trong giới quý tộc.

Đến khoảng chiều tối, bữa tiệc kết thúc, mọi người đều ra về hết. Đám gia nhân trong nhà dọn dẹp mọi thứ còn sót lại, còn vị hoàng tử của chúng ta đã trở về phòng nghỉ từ khi bữa tiệc còn chưa tàn. Khi cậu đang nằm dài trên chiếc sofa trong phòng thì quân gia Edward bước vào. Vẫn là biểu hiện cung kính, lão cúi đầu, nói:

“Thưa chủ nhân, cậu định bao giờ thì đi đến nhà tử tước Cavanar?”

Vic từ từ mở mắt, không nhìn lão quân gia, cậu mở miệng trả lời:

“Tối nay. Bảo người của chúng ta gài vào gia tộc hành động đi. Đừng để đêm dài lắm mộng.”

“Thưa ngài, tôi đã rõ.”

Quân gia từ từ lùi về phía sau rồi ra khỏi phòng, không quên khép cánh cửa lại. Vic cũng ngồi dậy, bước đến phía chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng. Cậu đưa tay vén tấm rèm trắng lên, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời qua ô cửa kính trong suốt. Nắng đã lặn trốn sau những tầng mây trắng, chỉ để lại vài vệt nắng nhạt trên nền trời đang dần trở nên tối thẫm. Đôi mắt xanh thắm của cậu thoáng về trầm tư nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, cất ra chất giọng trầm trầm, có phần thần bí:

“Tối nay, máu... rồi sẽ nhuộm đỏ đêm đen.”

**

Chiếc xe Rolls Royce Phantom V 1961 lướt đi êm ru trên đường phố, thẳng tiến về phía ngoại ô London, nơi mà dinh thự nhà tử tước Cavanar tọa lạc. Càng đi xa trung tâm, nhà cửa càng thưa thớt dần, cho đến khi chiếc xe đi đến một vùng đất rộng lớn thì đã không còn nhà dân nào, chỉ có duy nhất một tòa lâu đài nguy nga đồ sộ. Chiếc xe dừng trước cổng sắt của ngôi nhà. Có một người đàn ông trung niên nhanh nhẹn bước ra từ trong xe cung kính mở cửa xe ở ghế sau. Một chàng trai trẻ bước ra. Vóc dáng hơi gầy nhưng khá cao, từ cơ thể toát ra quý khí bức người. Cậu ung dung đi trước, người quân gia bước phía sau một chút, vẫn giữ dáng vẻ trung thành tuyệt đối. Cậu mặc một bộ vest đen kèm áo sơ-mi trắng, khoác ngoài là chiếc áo choàng cũng màu đen. Cả cơ thể cậu chìm trong bóng tối, chỉ có chiếc nhẫn ở ngón tay cái là tỏa ra ánh sáng xanh kì dị. Điều khiến người ta đặc biệt chú ý là con điều khiển bay tà tà ngay đằng sau cậu. Điều khiển cũng chính là biểu tượng của gia tộc Shadow. Một loài vật thông minh nhưng độc ác, cách săn mồi nhanh gọn nhưng hiệu quả tuyệt đối.

Khi chỉ còn cách cổng nhà tử tước Cavanar vài mét, bước đi của cậu thoáng chững lại. Hơi nghiêng đầu về phía người quân gia bên cạnh, cậu nói nhỏ, chỉ để cho lão nghe thấy:

“Người của ta báo lại chưa?”

“Thưa ngài, mọi thứ đã được chuẩn bị chu tất, chỉ đợi ngài vào. Tử tước Cavanar đang ở trong phòng làm việc một mình”

Vic gật đầu hài lòng, lại rảo bước về phía lâu đài. Miệng nở nụ cười nham hiểm.

“Các người là ai?” Tên gia nhân canh cổng hỏi bằng giọng hách dịch. Nhưng ngay khi hắn ngược mắt lên nhìn chàng trai trước mắt cũng như cảm nhận được khí chất cao quý toát ra từ người cậu, hắn đã lập tức hối hận. Chàng trai này rõ ràng không phải nhân vật tầm thường, địa vị chắc hẳn là thuộc giới quý tộc.

Vic chỉ nhếch môi cười khi thấy biểu cảm của tên gia nhân từ hách dịch thoáng chốc trở nên sợ hãi. Quân gia Edward đứng đằng sau lên tiếng:

“Bá tước Vic Shadow có chuyện cần gặp chủ nhân nhà ngươi.”

Tên gia nhân nghe thấy tên cậu lại càng sợ hãi, lập cập mở cổng, nói:

“Vâng xin hai ngài đợi một chút. Tôi sẽ vào báo.”

Vic liếc mắt nhìn hắn, tia nhìn sắc lẹm như dao găm khiến người người ta có cảm giác chỉ cần chạm vào ánh mắt ấy sẽ bị thương ngay tức khắc. Cậu lên tiếng, giọng trầm trầm:

“Tránh ra!”

“Nhưng thưa bá tước...” Tên gia nhân rõ ràng đang rất khó xử. Tuy rất sợ cậu, nhưng hắn cũng rất sợ chủ nhân của mình. Hắn vẫn đứng chần chừ chắn trước lối đi, ngăn không cho Vic đi vào.

“Xoạt!!!!!!!!!!!!”

Con điều hầu này giờ bay sau lưng Vic đột ngột bay lên, lao thẳng về phía tên gia nhân. Đôi mắt màu vàng nhìn thẳng về phía con mồi. Tên gia nhân sợ mất mật, đến kêu cũng không nói nổi một lời nào. Chỉ biết đứng im bất động nhìn con ác điều lao về phía mình.

“Stop! Aro!!!”

Chú thích:

*Bá tước: một tước hiệu cao quý nhất của hoàng gia Châu Âu

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cái Giá Phải Trả

“Stop! Aro!!!”

Tiếng quát khê nhưng đầy uy quyền vang lên phía sau khi chiếc mũ cứng của con điều hầu chỉ còn cách trán tên gia nhân chưa đầy năm centimet. Ngay lập tức, con ác điều dừng hành động. Đôi mắt màu vàng khê chỉ nhìn tên gia nhân kia một chút rồi quay đầu, bay về phía chủ nhân. Lại ngoan ngoãn bay tà tà đằng sau cậu.

Tên gia nhân lúc này đã sợ hãi ngồi thụp xuống đất, miệng không nói nên lời. Vic chỉ cười nhạt, thản nhiên bước qua hắn mà đi vào trong nhà.

Khi đặt chân vào dinh thự cũng là lúc bước vào một không gian sang trọng, hào nhoáng. Cả phòng khách được thắp điện sáng choang, căn nhà sử dụng lối kiến trúc hoàng gia Châu Âu với bộ salon đệm lông cừu trắng muốt, những chiếc đèn cây bằng sắt mạ vàng được uốn dáng tinh xảo. Căn nhà đẹp đến chói mắt với hầu như tất cả đồ đạc đều được mạ vàng. Vic khê cau mày khi ánh sáng trong phòng khách rọi vào mắt. Cậu vốn ghét những thứ cầu kì quá hoa lệ, lại càng không thể chịu được khi ánh sáng quá gắt. Vị tử tước này, cũng là quá khoa trương khi thiết kế nội thất như vậy đi.

Từ tước Cavanas đang ngồi trên ghế salon đệm lông cừu, thư thái uống trà. Khi thấy Vic đứng ở cửa, lão khá ngạc nhiên nhưng mau chóng lấy lại được phong độ. Lão nở nụ cười, cất giọng sang sảng đồng thời đứng lên làm điệu bộ mời vào:

“Ồ. Bá tước Shadow, con gió nào đưa ngài tới dinh thự thấp kém của tôi vậy?”

Vic cũng mỉm cười bước vào, ngồi xuống ghế theo lời mời của Cavanas. Cậu cất giọng ung dung mang phần giễu cợt:

“Dinh cơ của ngài gọi là thấp kém, vậy thế nào mới gọi là cao sang?”

Cavanas mỉm cười tự hào. Lão ta vốn rất hãnh diện về dinh cơ nguy nga với đồ đạc được mạ vàng sáng choang của mình.

“Mời ngài dùng trà! Không biết có việc gì mà ngài lại đến đây vào giờ này?”

Vic cầm tách trà, đặt lên mũi để thưởng thức hương thơm rồi mới uống. Nhấp một ngụm, cậu có chút hài lòng kêu lên:

“Là trà Earl Grey?”

“Đúng vậy! Ngài quả thật có khứu giác tinh tường!”

Nghe thấy lời nịnh bợ của lão, Vic chỉ mỉm cười nhàn nhạt. Đặt tách trà xuống bàn, cậu đáp:

“Hôm nay tôi đến đây, cũng không có chuyện gì quan trọng. Chỉ là tôi thấy hơi không hài lòng vì thái độ của ngài trong buổi tiệc sáng nay.”

Cậu ngả lưng vào đệm tựa, hướng đôi mắt màu xanh thăm nhìn lão, quan sát từng biểu hiện rất nhỏ trên mặt lão. Cậu thấy, khuôn mặt lão thoáng cứng đờ khi nghe cậu nói, rồi tiếp đó, cơ mặt dường như có hơi giật giật. Cuối cùng, lão nở nụ cười gượng gạo, nói:

“Thật xin lỗi vì lời nói lỗ mãng của tôi. Xin ngài tha thứ.”

Nói xong, lão đứng lên, cúi đầu trước cậu. Mặc dù biểu hiện cung kính như vậy nhưng trong lòng lão lại đang cầu nhàu nguyên rủa cậu. Sáng nay, chính lão là kẻ đã nói rằng nghi ngờ cậu là kẻ mạo danh. Ai ngờ trong đám đông như vậy, cậu chỉ lướt qua có một khắc mà còn có thể nghe thấy, hơn nữa còn nhận ra chính lão là người nói.

Vic nhếch môi cười, không đáp. Bàn tay tưởng như vô tình gõ nhịp nhịp lên mặt bàn, nhưng thực chất là đang ra ám hiệu. Quản gia Edward đứng cạnh khê cúi đầu rồi quay mặt về phía cửa ra vào, gật đầu ra lệnh cho ai đó.

Ngay lập tức, một đám người xông vào, khoảng chừng hơn 10 người mặc đồ đen. Mỗi người mặc đồ đen lại giải thêm một hai người nữa ăn mặc bình thường bị trói chặt, miệng và mắt cũng bị bịt kín. Tất cả đều đang bị hôn mê. Đám người này chính là gia nhân trong nhà tử tước Cavanas, tất thảy trên dưới có khoảng gần hơn chục người. Tử tước Cavanas thấy thế thì nhìn Vic với ánh mắt kinh ngạc. Lão lấp bắp:

“Bá tước, ngài làm gì vậy?”

Vic vẫn mỉm cười, thong thả uống trà. Lát sau mới cất tiếng trả lời:

“Còn chưa hết đâu.”

Lời cậu vừa dứt, hai tên áo đen khác lại dẫn thêm hai người vào. Họ cũng bị trói và dán băng keo, nhưng có điều, đây là phu nhân cùng con gái lớn của Cavanas. Khi nhìn thấy người thân của mình bị bắt, gã đã không còn giữ được bình tĩnh, vội vàng nhào đến chỗ chiếc điện thoại. Bàn tay đang bấm số của lão run lên dữ dội, lão muốn gọi cảnh sát, nhưng phía bên kia ống nghe chỉ văng lại tiếng tút dài vô vọng. Vic bật cười, nói:

“Hệ thống điện thoại cùng camera quan sát khắp dinh thự đều bị ngắt rồi. Ngài đừng cố thử kéo lại phí công vô ích.”

Cavanas ngã phịch xuống sofa. Mồ hôi trên trán bắt đầu lấm tấm. Giọng nói bắt đầu run lên đầy hoảng loạn:

“Bá tước...tôi biết mình đã sai, nhưng thiết nghĩ chỉ là một lời nói, ngài đâu cần làm đến mức này?”

Vic phá lên cười, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt lại trở nên lạnh băng. Cậu ngồi thẳng dậy, chiếu ánh nhìn sắc lẹm về phía lão, gần từng chữ:

“Ngài cho là chỉ vì một lời nói mà ta đến đây?”

Cavanas vẫn không hiểu cậu đang muốn gì. Chỉ biết hướng đôi mắt nhìn cậu chờ đợi.

“Đưa hết lũ gia nhân ra khỏi dinh thự, không cần xuống tay. Để lại hai người nhà Cavanas.” Cậu ra lệnh. Đám người áo đen mau chóng kéo đi. Thoáng chốc, căn nhà chỉ còn lại cậu, quản gia Edward, cùng ba người nhà Cavanas. Cậu ngồi trở lại ghế. Đôi chân vắt chéo thong dong, cậu trả lời:

“Ngài mau quên thật đấy, ngài tử tước. Sự việc cách đây 8 năm, ngài không còn chút hồi ức nào sao?”

Cavanas thất thần khi nghe cậu nhắc đến câu “8 năm trước”. Lão sao có thể quên cái đêm đó? Cái đêm cách đây 8 năm, gia tộc Shadow tưởng như đã đi vào diệt vong. Đêm hôm đó, một trận thảm sát đã diễn ra tại dinh thự nhà Shadow với hơn hai mươi gia nhân cùng bá tước Shadow và phu nhân là trưởng công chúa Rachel đều thiệt mạng. Chỉ còn hai người thuộc gia tộc còn sống sót, một là vị quản gia Edward khi đó đang ở quê nhà lo việc thành hôn cho con gái, một là con trai Charles- Vic Shadow mất tích sau trận thảm sát rồi đột ngột trở về. Và giờ, vị bá tước đó đang đứng trước mặt lão, có lẽ là muốn tính toán hết số nợ nần năm xưa.

“Nhớ ra rồi đúng không? Năm đó, chẳng phải chính ngài là kẻ phái đoàn sát thủ đến dinh thự nhà ta hay sao?”

Lão sợ hãi trốn tránh ánh mắt cậu. Miệng vẫn lấp bắp không thể đáp tròn vành rõ chữ:

“Hôm đó, tôi...tôi...làm việc theo lời của ‘ngài ấy’. Đó không phải chủ ý của tôi. Xin ngài...”

“Ta biết. Lão già đó đã hứa hẹn với ông nhiều điều để ông thực hiện âm mưu thảm sát gia đình ta. Căn nhà này và địa vị của ông bây giờ. Chẳng phải dựa vào việc làm của ông 8 năm trước sao? Chấp nhận làm tay sai cho ông ta để đổi lấy vinh hoa phú quý?”

Vic nhìn xoáy sâu vào đôi mắt Cavanas. Ánh nhìn mang theo sự khinh miệt, dừng đọng nhưng phảng phất chút bi thương, căm phẫn. Giọng cậu đều đều, không hề mang ý tức giận nhưng cả cơ thể lại toát lên lửa giận bùng bùng. Cavanas á khẩu nhìn chàng trai trước mặt, không thể tin nổi cậu ta mới chỉ 18. Khí chất cao quý ngút trời này, biểu hiện cao ngạo, tự tin này, chắc chỉ có được ở người thừa kế gia tộc Shadow.

“Ông đã bán mạng cho lão già đó. Nhưng có lẽ ông không biết rằng, mình cũng là một mục tiêu trong kế hoạch?”

Dứt lời, Vic nở nụ cười thâm hiểm, còn Cavanas thì choáng váng đến xây xẩm mặt mày. Cậu ta vừa nói, lão cũng là một mục tiêu trong kế hoạch?

“Sao...sao có thể?”

Vic nhếch môi cười, tiếp đó, cậu đứng lên, tiến gần hơn một chút về phía Cavanas. Cậu ghé sát vào tai lão, nói bằng giọng trầm trầm:

“Biết vậy đủ rồi. Ngài cũng nên trả lại những gì đã nợ gia đình tôi chứ nhỉ?”

Hai bàn tay Nicole run lên bần bật, lão hoảng loạn hỏi lại:

“Ý ngài là trả lại cái gì?”

“Lấy mạng đền mạng. Điều đơn giản đó mà ngài cũng cần tôi giải thích?”

Tử tước Cavanas lấp bắp một câu thừa thãi:

“Ngài thật sự muốn lấy mạng cả gia đình tôi để trả thù?”

Vic không đáp, chỉ im lặng thường thức tách trà. Môi nở nụ cười như có như không. Đột nhiên, biểu cảm trên khuôn mặt Cavanass thay đổi chóng mặt. Từ chỗ sợ hãi đến không nói nên lời, lão nhếch môi cười thâm độc, từ thế bị động, chuyển sang thế chủ động. Lão bình tĩnh nhìn người con trai trước mặt, nói bằng giọng đặc thảng:

“Nếu vậy, có vẻ như ngài quá xem thường tôi rồi.”

Vic không trả lời, chỉ nhướng mày nhìn lão, mắt vẫn nhìn vào dung dịch trà màu nâu nhạt đọng trong tách. Cậu nắm bắt hết những thay đổi trên gương mặt Cavanass, nhưng dường như vẫn không quan tâm.

Thái độ của khinh khinh của cậu khiến lão có chút bực mình, nhưng vẫn giữ giọng điệu như vừa nãy:

“Ngài nghĩ trong dinh thự của tôi chỉ có vốn vẹn vài tên người hầu như vậy? Ngài nghĩ tôi sống được đến ngày nay, vươn tới vị trí này là nhờ vào cái gì? Chính là nhờ đạp lên xác người khác mà đứng dậy!”

Nói xong, lão tuôn một tràng cười man rợ. Lúc này, cậu mới ngẩng đầu lên nhìn lão. Đôi mắt xanh thẳm vẫn giữ nét trầm tĩnh, không hề có một chút xao động nào. Cậu thần nhiên hỏi:

“Vậy thì sao?”

Cavanass dừng ngay tràng cười, đôi mắt long lên. Lão ta đã mất bình tĩnh trước thái độ dửng dưng, ung dung của cậu. Lão cao giọng quát:

“Ra đây!!!!”

Liền sau đó, một đám người mặc quần áo chỉnh tề, vác súng ống không biết từ đâu tủa ra, chẳng mấy chốc đã đứng thành một vòng tròn vây quanh Vic và quần gia Edward. Tất cả có khoảng hơn 20 người, người nào cũng toát ra sát khí ghê người. Đây rõ ràng là một đội sát thủ chuyên nghiệp chứ không phải hạng vệ sĩ tầm thường.

“Tôi đã không định giết ngài. Vì việc con trai của công chúa quá cố mất tích sẽ khiến hoàng gia chấn động. Họ sẽ bắt đầu đi tìm tung tích. Dù tôi có thu xếp kĩ càng sau khi thủ tiêu ngài thì bọn chúng cũng sẽ phát hiện ra đêm cuối cùng ngài chết, ngài có mặt ở nhà tôi. Vậy sẽ không thể tránh khỏi rắc rối và nghi ngờ. Thế nhưng, ngài đã ép tôi đến mức này. Thì tôi đành nói rất tiếc cho ngài vậy.”

Nói đến đó, lão ngửa cổ cười thỏa mãn. Từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt Vic chưa từng xuất hiện một chút sợ hãi nào dù bản thân đang trong tình trạng nguy hiểm. Vẫn luôn bình tĩnh, trầm ổn. Đôi mắt màu xanh thẳm vẫn trong vắt đến lạ kì. Cậu mỉm cười. Nụ cười mang theo ngàn tia nguy hiểm, khiến người khác không lạnh mà run. Cậu cất giọng trầm trầm:

“Có vẻ, ngài cũng quá xem thường tôi rồi?”

“Sao?” Cavanass cau mày nhìn cậu, hỏi lại.

“Ngài nghĩ tôi đi đến đây mà không có chút phòng vệ?”

“Mày nói gì?”

Nụ cười trên môi cậu càng sâu. Ánh mắt cũng trở nên ngày càng sắc bén. Đây mắt xanh thẳm như phóng ra hàn băng lạnh lẽo. Miệng cười, nhưng mắt không cười. Cậu lạnh lùng ra lệnh. Âm thanh không quá lớn nhưng uy nghi bức người:

“Xả súng!!!!!! Giết hết. Chừa lại lão già đó cho ta.”

Những sự việc xảy ra sau đó, có lẽ nằm mơ Cavanass cũng không thể tưởng tượng. Đội sát thủ mà lão đã đào tạo và tin dùng bao năm nay, đồng loạt quay hướng về phía con và vợ lão đang bị trói ngiễn. Hơn hai chục tên tạo thành một vòng tròn xung quanh họ. Súng đồng loạt bắn ra hàng chục, hàng trăm viên đạn. Tiếng súng to đến nhức tai. Qua những thân hình to cao của đám sát thủ, lão không thể nhìn thấy vợ và con mình. Đến khi tiếng súng vừa dứt, đám sát thủ tản ra, lão mới có thể nhìn thấy họ. Hai người, một là vợ lão, một là con gái lão đang nằm trên nền gạch sáng bóng. Cơ thể bị đạn găm vào nhiều đến mức không còn nguyên vẹn. Máu từ các vết đạn tủa ra, chảy lênh láng khắp sàn. Lão không nói nên lời, chỉ trơ mắt nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt. Đúng lúc định chạy đến chỗ vợ và con gái, bên tai gã liên vang vọng một giọng nói thâm trầm.

“Tiếc thật, nhưng Game Over rồi.”

Vic đang đứng đối diện với lão, đôi đồng tử màu xanh thẳm nhìn xoáy sâu vào mắt lão. Nhìn vào đôi mắt đó, lão thấy hình ảnh mình đang phản chiếu lại. Một bộ dạng sợ hãi đến thảm thương. Đôi mắt kia, vẫn mang sắc xanh lạnh lẽo của băng giá, lúc này đang ánh lên một tia đặc thảng.

Cậu cầm một chiếc súng ngắn, chậm rãi đặt lên trán Cavanass, lạnh lùng bóp cò. Thân thể của lão từ từ ngã phịch xuống đất. Đôi mắt vẫn mở trừng trừng vì kinh hãi.

Vic nhìn thi thể lão cùng gia đình Cavanass, không hề mảy may một chút thương cảm, cũng không hề có sự vui sướng vì báo được thù. Chỉ đơn giản là tĩnh lặng, không một chút cảm xúc. Những tưởng mọi việc vậy là đã xong thì đột nhiên, một bóng đen lao vụt về phía cậu. Nhanh và bất ngờ đến mức

không ai kịp nhận ra.

“Ta phải giết ngươi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“ĐOÀNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét như xé vải mạng theo sự căm phẫn vang lên cùng lúc với tiếng súng. Bóng đen kia ngã phịch xuống đất. Lúc này mọi người mới có dịp nhìn rõ. Đó là một cậu bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Tuy mặc quần áo đơn giản nhưng lại mang phong thái khá đặc biệt mà chỉ có ở những đứa trẻ xuất thân từ gia đình vương giả. Tay cậu bé cầm một con dao găm sắc bén, có lẽ là định đến giết Vic. Nhưng trước khi chạy đến được chỗ cậu thì đã bị bắn bởi một trong những tên sát thủ. Từ nãy tới giờ, cậu ta vẫn nấp trong chiếc tủ trong phòng khách mà không ai biết gì. Thế nhưng qua khe cửa tủ nhỏ hẹp, cậu đã chứng kiến tất cả những gì vừa diễn ra. Vic nhìn vết thương do đạn bắn ở chân của cậu bé, hỏi:

“Ngươi là ai?”

Cậu bé trừng mắt nhìn cậu cảm giận, không thèm trả lời. Quản gia Edward đứng bên cạnh liền đáp:

“Có lẽ là con trai tử tước Nicole, thiếu gia Nash Cavanah, thừa ngài.”

Vic nhìn cậu bé trước mặt. Cậu ta cũng chỉ trạc tuổi cậu thôi. Ánh mắt cậu trở nên vô cùng phức tạp. Lường lự một hồi, cậu quay người đi, không quên ra lệnh:

“Mang cậu ta đi tẩy não, giữ lại mạng.”

Quản gia Edward có vẻ khá ngạc nhiên. Nhưng kinh nghiệm làm quản gia lâu năm cho lão biết, khi chủ nhân ra lệnh, không nên hỏi nhiều. Ông cúi đầu, đáp:

“Vâng, thưa ngài.”

Thế rồi, hai người bước ra khỏi căn biệt thự lộng lẫy giờ đã vấy đầy máu tươi. Máu, đúng như lời cậu nói, đã nhuộm đỏ đêm đen mất rồi. Vic cùng quản gia đi về phía chiếc xe. Chẳng mấy chốc, chiếc xe Phantom sang trọng đã rời đi, chỉ để lại một vệt khói mờ mờ. Bỏ lại sau lưng một thảm kịch kinh hoàng. Bỏ lại cả một tâm hồn trẻ thơ vừa bị rạn nứt.

“Thưa ngài, cho tôi mạn phép hỏi, tại sao ngài giữ lại mạng sống cho thằng bé đó?”

Vic vẫn nhìn ra cửa sổ, đôi mắt mông lung phức tạp. Khi nghe thấy quản gia nói vậy, cậu khẽ rũ hai hàng mi dày, nói nhẹ:

“Chỉ là khi nhìn vào đôi mắt nó, ta thấy hình ảnh mình của bốn năm về trước. Cái khoảnh khắc sững sờ khi nhìn thấy những người thân đang từ từ rời bỏ. Chỉ là, ta cảm thấy rất giống mình.”

“Vậy tại sao ngài lại ra lệnh tẩy não thằng bé?”

Vic không trả lời ngay. Im lặng một thoáng, cậu mới cất giọng trầm trầm. Giống như đang thủ thỉ, như đang nói về chính bản thân mình:

“Vì nếu cứ để nó sống với những kí ức đó, sớm muộn gì, nó cũng sẽ bán linh hồn mình cho ác quỷ.”

Không khí thoáng chốc trở nên yên tĩnh. Cậu vẫn nhìn bầu trời qua cửa kính xe. Bây giờ, trời đã lờ mờ sáng. Bình minh đã lộ rạng nơi chân trời tây tối. Bình minh cứ ngày ngày đến trên thành phố London hoa lệ, thế nhưng, từ trước tới nay, chưa có một bình minh nào dành cho cậu. Nơi cậu có thể tồn tại, nơi duy nhất chào đón cậu, chỉ có bóng đêm mịt mùng.

Bình minh lên. Một ngày mới lại bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Quy Tộc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuyết Trắng, Bóng Đen

1 năm sau:

Anh Quốc chìm trong mùa đông lạnh lẽo. Vào giờ này, tất cả mọi người đã ở hết trong nhà với chăn ấm và lò sưởi. Trong cái thời tiết khắc nghiệt này, sẽ chẳng có ai muốn ra ngoài vào ban đêm, lúc hơn một giờ sáng, nếu như không có việc đột xuất thật sự cần thiết. Thế nhưng, trong bóng tối cùng thời tiết khắc nghiệt đó, lại có những con người đang hoạt động âm thầm. Bóng tối, chính là công cụ hữu hiệu để cho chúng ẩn mình.

Tại một dinh thự bỏ hoang ở ngoại ô London, cách trung tâm chừng 5 km:

Đây vốn là nơi ở cũ của tử tước Nicole Cavanas- dinh thự Kenson. Khi vị tử tước kia vẫn còn sống, nơi đây đã là một nơi đẹp đẽ, nhưng từ sau khi cả nhà ông chết một cách bí ẩn, nó đã bị lãng quên và trở nên hoang phế. Thậm chí còn có nhiều người đồn rằng, trong khuôn viên của dinh thự vẫn còn những linh hồn vất vưởng, vì chết oan mà chưa thể siêu thoát. Không gian lạnh lẽo, tĩnh mịch. Chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai.

“Tại sao lại chọn chỗ này? Ngài ấy đâu?”

Người đàn ông trung niên sốt ruột nhìn cô gái trước mặt. Thú thực là lão cảm thấy hơi ròn rợn khi ở đây vào đêm tối. Nicole Cavanas là người đứng đầu gia tộc Cavanas, một gia tộc khá có tiếng trong hoàng gia Anh. Lão từng quen biết Cavanas khi ông ta còn sống, họ có thể miễn cưỡng được coi là bạn trong quá khứ. Nhưng đột nhiên, gia đình ông lại chết một cách vô cùng bí ẩn. Có nhiều lời đồn sau khi vụ thảm sát xảy ra, việc ở đây vào lúc hơn một giờ đêm cũng khiến lão có chút lo sợ.

Đứng đối diện với lão là một cô gái chừng 20 tuổi, vóc người cao ráo. Cô mặc một bộ quần áo màu đen tuyền, khoác ngoài cũng là chiếc áo dạ đen. Chỉ có mái tóc bạch kim của cô là nổi bật giữa màn đêm đen đặc. Khuôn mặt cô bị che kín gần một nửa bởi chiếc khăn choàng cổ lù xù. Người ta chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô từ đầu tới giờ luôn mang một vẻ bình tĩnh, ung dung, mặc cho người đối diện với cô rất sốt ruột.

“Ồ. Cái đó còn tùy thuộc vào ngài mà, tử tước* Sampon?”

Cô gái nhướn mày nhìn người đàn ông, ánh mắt thoáng vẻ châm chọc. Tử tước George Sampon cau mày nhìn cô, hỏi dò: “Tại sao lại phụ thuộc vào tôi?” Cô gái vẫn giữ nụ cười mỉm, đáp: “Trong lùm cây kia, không phải là vẫn còn vệ sĩ thân cận của ngài sao?”

Tử tước Sampon tái mặt, lăm bằm gì đó trong miệng rồi liếc mắt về phía lùm cây cách đó không xa, khẽ ra hiệu cho người đang nấp trong đó. Ngay sau đó có tiếng loạt xoạt vang lên từ trong lùm cây, rồi một bóng người từ trong đó lao ra, thoáng chốc đã mất tăm giữa màn tuyết trắng. Cô gái trắng lại mỉm cười:

“Nếu đã thực sự không thể tin tưởng, ngài tốt nhất không nên đến đây. Đã nói không mang theo người thân cận, vậy mà ngài vẫn để họ ẩn náu xung quanh mình?”

“Được rồi. Coi như tôi xin lỗi. Ngài ấy đâu?”

Cô gái trẻ nhếch môi cười, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc lẹm, ngoan độc vô cùng. Đôi mắt cô rất đẹp, và cũng rất đặc biệt. Sáng lấp lánh như có muôn ngàn vì sao tụ hội mà thành, nhưng cũng sâu thẳm như vực sâu. Vừa có sự thánh thiện sáng trong, nhưng lại vừa có sự độc ác gian tà. Trong đôi mắt đó, có sự hiện hữu của tình yêu, nhưng lại bị những hận thù khuất lấp. Ánh mắt phức tạp như vậy, thường chỉ có ở những con người đã từng trải qua nhiều sóng gió, nhưng chủ nhân của nó lại là một cô gái chỉ mới mười lăm. Khi nhìn vào đôi mắt cô, người ta sẽ tự hỏi rằng, cô gái đó đã trải qua những gì, trông thấy những sự việc ra sao mà lại có thể sở hữu một cái nhìn phức tạp cùng tương thành đến thế?

“Ngài ấy.....” Cô nói lấp lửng, vẫn không thêm đề ý đến về sốt ruột của gã đàn ông, bàn tay trái tưởng như vô tình nhét vào túi áo khoác bên trái.

“Cạch.” Nhanh như cắt, cô lôi trong túi áo khoác một chiếc súng ngắn. Và giờ, họng súng đang nằm chễm chệ trên trán vị tử tước kia. Lão ta vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt, lắp bắp nói: “Cô... đang... làm gì vậy?”

Cô gái trẻ bật cười khanh khách khi nhìn bộ dạng sợ hãi của lão. Cô đến gần lão hơn một chút. Cát giọng hỏi: “Ông không nhận ra tôi là ai sao, tử tước?” Nói xong, cô đưa tay lên, từ từ cởi bỏ chiếc khăn choàng cổ che kín nửa mặt. Khuôn mặt cô hiện ra. Đó là một gương mặt khá xinh đẹp, nhưng với điều kiện là bỏ qua vết sẹo dài chừng năm centimet ở dưới xương hàm.

Khi nhìn thấy vết sẹo đó, tử tước Sampon sợ hãi đến không nói nên lời. Chỉ há hốc miệng nhìn cô. Lão đã nhận ra cô gái này. Cô ta chính là sát thủ trẻ tuổi nổi tiếng trong giới thượng lưu, được người ta nhắc đến với cái tên: sát thủ quý tộc. Bởi lẽ, những người đã chết dưới tay cô đều thuộc dòng dõi hoàng gia. Cô ra tay không quá nhiều, nếu tính ra thì chắc chỉ khoảng 3-5 vụ, nhưng vì nạn nhân của cô đều thuộc giới quý tộc- những người mà đi bất cứ đâu cũng có rất nhiều vệ sĩ đi kèm, điều đó đồng nghĩa với việc nếu cô hành động một mình thì sẽ rất khó để giết họ. Nhưng cô ấy vẫn thực hiện âm mưu giết người trót lọt, những người xung quanh vô tình có mặt ở hiện trường đều khai rằng, đó là một cô gái có mái tóc trắng, khá xinh đẹp nhưng lại có một vết sẹo gợn ghê dưới xương hàm. Vậy là những câu chuyện bắt đầu được thêu dệt nên, rằng có một cô gái trẻ, với mái tóc màu đỏ cùng vết sẹo dưới xương hàm, có khả năng giết hàng loạt những vệ sĩ tài năng trong chốc lát.

“Thì ra đây là cách cô hành thích những quý tộc kia? Dụ họ đi một mình với danh nghĩa của “ngài ấy”, còn cô thì chỉ cần đối phó với mấy tên quý tộc không biết súng ống đạn dược là gì?”

Tử tước Sampon dù rất sợ hãi, nhưng lão cũng đã lặn xả trong thương trường suốt mấy chục năm trời, đối mặt với bao nguy hiểm, lẽ nào lại chịu trung ra bộ mặt sợ hãi run như cây sậy trước một đứa con gái chỉ đáng tuổi con lão?

“Ngài thông minh đấy, tử tước. Tôi làm như vậy dựa theo lời của “ngài ấy”. Hay nói cách khác, ngài ấy đồng ý để tôi mượn danh nghĩa và làm việc cho người.”

Cô trả lời, họng súng vẫn không rời trán của tử tước dù nửa li. Tử tước Sampon thờ hất ra. Lão biết lão sắp chết, “ngài ấy” muốn lão chết, dù lần này có thoát được, chỉ sợ lần sau lão sẽ còn chết thê thảm hơn. Nhưng lão cần biết vì sao mình phải chết.

“Có thể nói cho tôi lí do?”

Cô gái nhếch môi cười, cất giọng trả lời: “Tử tước Sampon, sở hữu đường dây buôn bán ma túy xuyên quốc gia, là chủ mưu đứng đằng sau hơn 900 vụ

giết trẻ em lấy nội tạng. Ngài còn gì oan uổng?”

Mặt tử tước biến sắc khi những tội ác của mình được liệt kê. Lão đáp: “Thế nhưng “ngài ấy” đã biết từ rất lâu và chấp nhận bao che cho tôi.”

“Đúng vậy, “ngài ấy” đã bao che, và sẽ bao che cho ngài, nếu như ngài biết điều hơn một chút. Tôi nghe nói ngài vừa được bổ nhiệm lên chức bộ trưởng bộ quốc phòng? Giá như ngài cứ an phận mà ôm số tiền bất chính của mình, đừng có bon chen chính sự, có khi ngài đã được sống sung sướng đến già.”

Cô từ tốn nói, càng nói, sắc mặt tử tước càng tái đi. Khi cô vừa dứt lời, hai chân lão đã quỳ sụp xuống. Lão lắp bắp:

“Tôi...sẽ xin bãi chức...xin cô nói với ngài ấy rằng...tôi không hề có ý...”

“Đoàng!!!!!!!!!!”

Lời nói còn chưa dứt, tiếng súng đã vang lên. Cô ghét những kẻ dài dòng, hay lan man giải thích. Lão ta vừa hứa hẹn, nhưng ai mà tin được vào lời hứa hẹn của con người? Cô liếc nhìn thi thể vị tử tước xấu số trên nền tuyết lạnh, khẽ tặc lưỡi rồi quay người bước đi về phía chiếc xe đậu cách đó không xa.

Bóng dáng cô từ từ biến mất trong màn tuyết trắng xóa, chỉ có mái tóc màu trắng là vẫn bồng bềnh như ác mộng. Đôi chân vừa ngừng lại trước cửa xe, cô đưa tay mở cửa. Khi những đầu ngón tay chạm vào lớp kính lạnh lẽo, cô bất giác rùng mình.

Cảm giác lạnh không chỉ xuất hiện ở những đầu ngón tay chạm vào kính xe, mà còn xuất hiện từ phía sau gáy. Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Có thứ gì đó nguy hiểm đang cận kề...

Họng súng đen ngòm đang áp sát vào gáy cô tạo nên cái lạnh gai người. Cô đứng im bất động, thần chết đang đến gần. Từ từ đưa lưỡi hái tử thần lên cao..

Một giọng nói trầm vang lên ngay bên tai cô, có phần loảng đi vì tiếng gió:

“Xin chào, quý cô màu trắng?”

Chú thích *: tử tước là một danh hiệu quý tộc trong hoàng gia Anh, xếp vào hạng thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sự Trở Lại Của Bóng Tối

Và dù năm tháng qua đi, kí ức về cậu đáng lẽ phải dần mờ đi nhưng lại càng hiện lên rõ mồn một, cũng như tình cảm của cô không hề bị rêu phong theo dấu vết của thời gian. Cậu như một cơn gió lạnh, dừng chân trong cuộc đời cô chỉ một khắc nhưng để lại nỗi đau suốt cả đời. Cậu ra đi, chỉ để lại một màu buồn u ám

Chap 7:

“Lâu lắm không gặp, quý cô màu đỏ?”

Một giọng nam trầm vang lên bên tai cô. Hơi ấm chòn vờn quanh vành tai nẩy giờ vốn tê buốt vì lạnh. Người lạ đứng áp sát vào người cô đến mức cô có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương trên người hắn. Họng súng vẫn chưa rời khỏi gáy cô. Ban đầu, cô có cảm giác cao độ vì nghĩ rằng có kẻ nào đó tìm đến trả thù, nhưng khi giọng nói ấy vang lên gần kề, cô đã biết là mình lo lắng quá thừa thãi. Cái tên dám cả gan chĩa họng súng vào người cô, thì thầm vào tai cô, không ai khác chính là tên biến thái đó. Cô nở nụ cười, chỉ bằng một động tác nhẹ nhàng, cô huych khuỷu tay về phía sau. Vì không đề phòng, tên con trai ấy bị cả cùi trỏ đâm vào bụng. Cô lấy lực không quá lớn, nhưng đủ để hắn ta gấp người ôm bụng, súng cũng theo đó mà rơi xuống nền tuyết.

“Đúng là kiểu dọa nạt ngu ngốc nhất trên đời!”

Cô hừ nhẹ, nhìn tên con trai kia bằng ánh mắt khinh khinh. Rồi không nói không rằng đi thẳng lên xe, đóng sầm cửa lại. Hắn thấy vậy thì vội vã đứng dậy, mặc dù vẫn còn khá đau nhưng vẫn dùng tay gõ liên hồi vào cửa kính ô tô, hét lên:

“Này, mở cửa cho tớ đi.”

Cô không thèm nhìn hắn, giọng vẫn dửng dưng:

“Đi đến bằng gì thì tự về bằng cái đó đi!”

Nói rồi cô tra ổ khóa, chuẩn bị lao vút đi. Sau khi cô nói vậy thì không còn thấy tên kia lải nhải bên ngoài, cả hắn cũng biến mất dạng, chỉ có tiếng gió đập từng đợt vào cửa kính. Khi chiếc xe bắt đầu nổ máy, cô thoáng giật mình vì tiếng nói của hắn vang lên bên tai:

“Ngoài trời lạnh thật đấy. Vào trong đây ấm hẳn.”

Chiếc xe phóng vút đi, cô lờ mờ thấy mặt qua gương chiếu hậu, nhìn gương mặt mỹ nam của hắn, cô hằm hè:

“Lại giờ mấy mảnh trộm vặt của cậu ra đây à?”

Hắn nhìn cô cười toe toét, khuôn mặt đẹp đẽ ánh lên niềm tự hào không dấu diếm, hắn đáp:

“Mở mấy cái này là trò trẻ con thôi.”

Cô lại lờ mờ hắn lần nữa. Cửa xe dạng điều khiển từ xa của chiếc Infinity đắt giá này mà hắn dám nói là trò trẻ con sao? Cũng đúng thôi, vì vốn dĩ hắn đâu phải người bình thường. Henry Loren- tên trộm khét tiếng toàn châu Âu, hắn đang ngồi ngay cạnh cô, vừa đột nhập vào xe cô, và cách đây mấy phút còn đi sừng vào gáy cô. Hắn vốn nổi tiếng với biệt tài có thể lấy cắp bất cứ thứ gì, dù cánh sát canh phòng cẩn mật tới đâu. Đặc biệt, thứ hắn lấy không chỉ có những vật dụng đắt giá mà hắn còn lấy đi cả con người, thậm chí là mạng sống của họ. Mấy năm nay hắn biệt tăm bên Mĩ, chẳng hiểu vì lý do gì mà đột nhiên trở về nơi đây

“Sao đột nhiên lại về đây? Bên đó bị thất nghiệp à?”

Hắn nghe vậy thì phá lên cười. Đôi mắt nâu ấm áp nhìn thẳng vào cô, đáy mắt ẩn hiện ý chêu chọc, hắn đáp:

“Còn lâu mới thất nghiệp nhé. Tớ là ai chứ?”

“Vậy về làm gì? Chỉ để xông vào xe tớ và nói luyên thuyên à?”

Henry ngừng cười, ánh mắt khi này cũng đột nhiên thay đổi. Không còn vẻ đùa cợt, gương mặt hắn trở nên nghiêm túc một cách lạ kì. Cô thấy vậy thì liếc hắn, hắn ta có lẽ bắt đầu nghiêm túc rồi.

“Sao? Về làm gì?”

“Thực ra...tớ về để...”

Hắn nói lấp lửng khiến cô càng sốt ruột, khuôn mặt nghiêm trọng của hắn thật làm người ta thấy tò mò. Hiếm khi thấy hắn làm vẻ mặt như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Sao?”

“Tớ về để...lấy vợ.”

Nói xong hắn nhăn răng cười, nét mặt lại rạng rỡ, thay đổi 360o về trạng thái tung tung ban đầu. Khuôn mặt cô tối sầm lại.

“Bộp”

Một cánh tay cô đập thẳng vào mặt hắn dù mắt vẫn đang nhìn đường, tay còn lại vẫn đang lái xe. Hắn dám chơi cô.

“Aaaa. Gương mặt đẹp trai của tôi. Gương mặt nghìn vàng của tôi. Cậu có biết là khi ở bên Mĩ tớ nhận được bao nhiêu hợp đồng quảng cáo nhờ gương mặt này không?”

Henry không ngừng kêu lên, như kiểu trẻ con ăn vạ khi bị đánh. Câu cuối cùng cậu hét vào mặt cô đầy tức giận. Đồng thời đưa một tay đưa lên xoa xoa chỗ vừa bị đánh. Cô vẫn không nói gì, gương mặt không bộc lộ cảm xúc, chỉ tập trung lái xe. Đột nhiên, Henry nhìn cô chằm chằm, ánh mắt trở nên thâm trầm lạ kì. Ánh đèn cao áp ngoài đường hắt qua cửa kính chiếu sáng một phần khuôn mặt đẹp đẽ của cậu. Nét đẹp càng trở nên mờ ảo, góc cạnh hơn. Từng đường nét hiện lên đều hoàn hảo như tạc. Hai đồng tử màu nâu ấm chợt chuyển động dữ dội thể hiện nội tâm phức tạp của chủ nhân. Chứng tỏ lúc này, cậu đang có điều gì muốn nói nhưng do dự ngập ngừng.

Trong khoang xe không có một tiếng động, một không gian tĩnh nhẹ khiến con người ta dễ để lòng mình lắng xuống và lắng nghe những âm thanh phát ra từ trong tâm hồn. Hướng mắt ra ngoài cửa, lặng nhìn khung cảnh trôi vùn vụt trước mắt. Cậu lên tiếng, giọng nói ấm áp nhưng có cái gì đó xa xăm. Tiếng nói lúc ấy, dường như không phải nói ra từ chính miệng cậu mà được cất lên từ những cảm xúc nơi sâu thẳm cõi lòng.

“Tớ nói là tớ về đây vì cậu, cậu có tin không, White?”

Cô khá bất ngờ, kể từ khi cậu đi, lâu lắm không có ai gọi cô như vậy. Cái tên ấy, cái tên là một màu thuần đơn sắc gọi cô nhớ đến những sự việc đã xảy ra trong quá khứ. Những kí ức mà cô luôn muốn chối bỏ và quên đi, nhưng càng muốn quên thì lại càng bám riết dai dẳng. Cậu nói về đây vì cô, khi ấy, gương mặt cậu rất nghiêm túc. Nhưng ở con người cậu, nhiều khi cô không thể nhận ra đâu là thật, đâu là đùa. Mà đùa hay thật thì có sao? Cô cũng đâu thể làm gì ngoài im lặng?

“Tớ không muốn để cậu ở đây một mình, White ạ.”

Từ trước đến nay, chỉ có hai người gọi cô là White. Nhưng họ khác nhau. Một người bỏ cô lại một mình, nhưng một người vì sợ cô một mình mà quay

trở lại.

“Tớ đâu còn là trẻ con? Đâu cần ngày ngày kẻ bên chăm bẵm.”

Cô nói vậy, nhưng cô biết mình đang dối lòng. Cô vẫn rất sợ phải tồn tại đơn độc trên thế giới này mà không có ai đồng hành bên cạnh. Cô cũng rất cần một người có thể bên mình, thấu hiểu và sẻ chia. Trong quá khứ, một người như vậy đã đến bên cô nhưng cuối cùng cũng vô tâm bỏ cô lại.

“Cậu vẫn chưa quên được à? Cũng đã 6 năm rồi...”

Thờ dài, trong giọng nói chứa đựng sự bất lực. Cậu bất lực trước nỗi đau của cô, cậu không thể làm gì ngoài cách đứng ngoài mà nhìn cô bị dẫn dắt trong nỗi đau đến từ việc bị phản bội trong quá khứ. Cậu không thể làm gì, chỉ có thể đứng nhìn, không thể đặt chân vào trong nỗi đau của cô để cùng cô sẻ chia, gánh vác. Bởi lẽ, ngay từ đầu, cô đã không muốn cho cậu bước chân vào thế giới cảm xúc của mình.

White không nói gì, đưa tay kéo cửa kính xuống một chút để lộ một khe nhỏ. Tuyết và gió từ đó tràn vào trong khoang xe. Những tinh thể tuyết trắng xấp như mang ánh sáng đến từ thiên đường, nổi bật giữa không gian tối tăm trong xe. Cô ngược nhìn tuyết đậu lên tóc, lên vai, mặc cho gió ủa vào lạnh buốt cũng không đóng cửa. Lời nói của cậu bé năm nào lại vọng về trong tâm trí. 6 năm rồi, bao nhiêu lần vật đổi sao dời, nhưng có những điều vẫn chưa hề thay đổi. 6 năm, đủ để quên đi một người và yêu thêm một người. 6 năm, đủ để những vết thương tự chữa lành mà không tiếp tục nhói đau. 6 năm, đủ để những cảm xúc ngày nào trở nên nguội lạnh, để những lời nói năm nào không còn vang vọng bên tai. 6 năm, cũng đủ để khi nhìn thấy tuyết rơi cô không xao động. Quảng thời gian ấy, đáng lẽ đủ để cô làm những điều trên, nhưng cô đã không làm được. Hình ảnh cậu bé với đôi mắt màu trà vẫn in hằn trong từng giấc mơ. Cái ngày cậu ra đi thi thoảng lại hiện về khiến cô chột đau nhói. Và dù năm tháng qua đi, kí ức về cậu đáng lẽ phải dần mờ đi nhưng lại càng hiện lên rõ mồn một, cũng như tình cảm của cô không hề bị rêu phong theo dấu vết của thời gian. Cậu như một cơn gió lạnh, dừng chân trong cuộc đời cô chỉ một khắc nhưng để lại nỗi đau suốt cả đời. Cậu ra đi, chỉ để lại một màu buồn u ám.

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Người Duy Nhất

Tiếng chuông hết giờ vừa điểm, học sinh trong lớp đã ủa cả ra ngoài. Ai cũng muốn mau chóng xuống căn-tin để giải quyết cơn đói hành hạ từ sáng tới giờ. Cả lớp đều đã đi hết, chỉ còn mình Zenry ở lại, cô gái cẩn thận tắt điện, đóng cửa rồi mới ra khỏi lớp. Đã từ lâu lắm rồi, việc ra sau cùng lớp và đóng cửa luôn là việc làm quen thuộc của cô. Dù không phải người trong tổ trực nhật, cũng không có ai nhờ cô việc đó, nhưng cô vẫn làm, một cách kiên trì, âm thầm, đều đặn suốt cả năm học.

Hình bóng cô gái nhỏ bước trên dãy hành lang dài vắng trở nên thật đơn độc. Từng bước chân chậm rãi bám trụ trên nền gạch men trắng sữa. Hai bên chân tường hành lang được ốp đá cẩm thạch đen quý phái mang đôi phần bí hiểm, đối ngược với màu trắng tinh khôi của gạch men lát sàn. Cũng giống như sự tồn tại của cô trong học viện Victoria, đối lập hoàn toàn với những học viên khác. Cô luôn cô đơn, vì cô khác họ. Victoria là học viện hoàng gia được xây dựng dưới thời kì trị vì của nữ hoàng Victoria, nơi dành chỉ dành cho con cháu quý tộc học, con cái của những gia đình không mang dòng máu hoàng tộc, dù giàu có đến đâu cũng đừng mong chen chân vào. Thế nhưng, Zenry không thuộc dòng dõi hoàng tộc, cũng không phải con nhà khá giả, việc cô có mặt ở đây gần như một điều phi lý.

Cha mẹ cô vốn là những người hết lòng phục vụ cho hoàng tộc. Cha cô là ngài Jack Cavanaugh- vệ sĩ trung thành của nhà vua. Trong quãng thời gian còn sống, ông luôn một lòng trung thành với nhà vua, và ngay cả đến khi chết đi, ông cũng chết vì nhà vua. Đó là sự việc cách đây sáu năm, khi nhà vua lên đường đến Mi tham gia một hội nghị quan trọng. Trong lần đó, ngài bị ám sát bởi một đám người phản động chống lại hoàng gia. Dù đã có một nhóm vệ sĩ bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, nhưng vì tấn công quá bất ngờ nên tất cả đều không kịp trở tay. Giây phút viên đạn chuẩn bị lao đến đoạt mạng sống nhà vua, cha cô đã lao ra che chở cho ngài. Ông bảo vệ nhà vua như một bản năng, như bảo vệ điều mà mình tôn thờ nhất. Thế nhưng, ông đã hi sinh. Một sự ra đi trong anh dũng, mọi người ca tụng ông là một người quả cảm. Nhưng mẹ của Zenry- bà Jessica thì không chịu được cú sốc mất chồng.

Bà vốn là một người giúp việc bếp núc trong hoàng tộc, nhưng từ khi cha cô chết đi, bà nghỉ hẳn công việc. Một phần vì không còn tâm trí để làm, một phần vì sức khỏe sau cú sốc bị suy kiệt một cách trầm trọng. Bà không ra ngoài, không ăn uống, chỉ suốt ngày quanh quẩn trong nhà với nỗi đau mất chồng hành hạ. Việc ăn uống không đầy đủ cùng với căn bệnh lao lâu năm hoành hành, tâm trạng lại luôn trong tình trạng tuyệt vọng, khoảng ba năm sau khi chồng mất, bà cũng rời bỏ cô con gái bé bỏng. Vào một buổi chiều thu trong xanh, bà ra đi trong yên lặng, đến với miền đất bình yên mà người chồng đang chờ.

Ngày hôm đó, có một cô gái khóc hết nước mắt. Giữa những cơn gió nhẹ nhàng mon man, bóng dáng nhỏ bé của cô đứng cô độc trước ngôi mộ chung của cả cha và mẹ. Cho đến khi nắng tắt và hoàng hôn bắt đầu buông, bóng cô vẫn đổ dài trên nền đất. Màu hoàng hôn đỏ như màu máu, nước mắt của cô chảy ra sao cũng đau xót như trút từng giọt máu tươi. Cô bé Zenry ngày đó mới tốt nghiệp cấp ba đã bị mồ côi. Nhà vua cùng hoàng tộc quyết định cho cô theo học tại học viện Victoria, đồng thời được nhận trợ cấp sinh hoạt hàng tháng từ nhà nước. Điều đó giống như một ân huệ mà cũng như một sự thương hại, hay vốn dĩ, nó chỉ là sự trả ơn cuối cùng mà nhà vua thực hiện cho kẻ đã chết vì mình. Nếu là vậy thì thật quá rẻ mạt. Hai mạng đời lấy sự sống của một con người, nhưng cô biết, ở trên thiên đường, cả cha và mẹ cô đều cảm thấy mãn nguyện vì đã cống hiến hết mình vì nhà vua.

Hoàng tộc đã vô tình là nguyên nhân khiến một mái ấm vỡ tan, và họ nghĩ mình đã cứu vớt tương lai cho cô bé. Nhưng họ có lẽ không biết rằng, sự xuất hiện của cô ở nơi này, vốn đã không thích hợp. Ngày đầu tiên nhập học, học viên tò mò về cô, bàn tán sôi nổi khiến cô bé vốn mang mặc cảm trong lòng không dám hòa nhập với xung quanh. Sau một tuần nhập học, một anh chàng nổi tiếng của khối đến nói với cô rằng cha mẹ cô vốn chỉ là những kẻ hầu

hạ cho hoàng gia, cô không được phép học ở nơi tôn quý này. Khi ấy, quá bức xúc vì những lời lẽ xúc phạm, cô đã không kìm nén tặng cho anh ta một cái tát. Mọi người bắt đầu xa lánh cô, cô cũng không cố gắng để cứu vãn tình hình. Vì ngay từ đầu, cô đã không nên có mặt ở đây, và những gì cô đã làm, cô chưa từng hối hận. Suốt hơn hai năm học, cô tồn tại như một chiếc bóng lạng lạng, lạng lạng tồn tại, lạng lạng sống, đến cả việc hít thở cũng lạng lạng trong bầu khí quyền chung.

Khi dòng suy nghĩ của cô vừa dứt, cũng là lúc cô đặt chân đến trước cửa nhà ăn của trường. Cô đi vào, tất cả mọi người đều xem cô như vô hình, mãi mê bên những món ăn và vài câu chuyện phiếm. Khi mà những học sinh khác đều chọn cho mình những món hảo hạng như bít tết bò thăn, gà hầm của vùng đất Provence,... cùng với rượu nho thượng hạng của đất Pháp. Zenny vô cùng đơn giản với một khay com trắng, một bát súp khoai tây và vài miếng thịt nguội cùng một cốc nước tinh khiết. Cô lặng lẽ đi về phía chiếc bàn trong góc phòng. Mọi nỗ lực của cô để cố gắng không gây chú ý với xung quanh đã trở nên vô ích, vì lúc này, tất cả những cặp mắt hiếu kì đang dán vào người cô và khay com đạm bạc. Đã hơn ba năm rồi, mọi người dường như vẫn chưa quen với việc một cô gái không thuộc hoàng tộc cùng lối sống đơn giản tồn tại trong không gian cao quý của học viện. Cô chỉ cắm đầu đi, mắt nhìn chăm chăm vào khay com.

“Ôi trời, là cô con gái của vệ sĩ hoàng gia đã chết đây mà. Mái tóc của cô bao lâu rồi chưa đi nhuộm vậy? Nhìn thật thảm hại!”

Một giọng nữ lạnh lạnh cất lên. Zenny nhận ra cô gái đó, cô là bạn gái của cậu bạn nổi tiếng bị cô tát khi mới vào trường, kể từ sau lần đó, cô bạn gái đó đem một niềm căm ghét đối với cô. Mỗi lần gặp cô là sẽ tìm đủ mọi cách để châm biếm, chêu chọc.

Zenny vẫn không nói gì, chân từ từ bước qua chỗ cô nàng Lorde. Khi cô đi ngang qua bàn Lorde, cô nàng liếc mắt với mấy cô bạn xung quanh rồi nở nụ cười ranh mãnh. Một bàn chân trắng nõn bất ngờ đưa ra phía lối đi.

“Phịch”

Zenny ngã xuống đất, khay com cũng theo đó mà rơi xuống sàn, những mảnh thủy tinh từ chiếc cốc vỡ cắm vào khuỷu tay cô tứa máu. Com và những thức ăn khác bắn tung tóe ra ngoài. Đám bạn của Lorde cùng cô nàng phá lên cười, mắt vẫn không thôi lườm nguýt Zenny. Nhưng ngay sau đó, nụ cười của họ chợt đông cứng lại, ánh mắt cũng thay đổi hoàn toàn khi nhìn thấy chàng trai đứng cách đó không xa. Không chỉ họ, mà cả phòng ăn đều có chung biểu hiện ấy.

Cô vẫn không phản kháng, chỉ lặng lẽ đứng lên, nhưng khi cô vừa rời khỏi mặt đất vương vãi thức ăn, cũng là lúc khuỷu tay bị thương của cô bị túm bởi một lực rất mạnh. Cô khẽ kêu lên một tiếng rồi ngẩng mặt lên nhìn kẻ đang nắm chặt tay mình. Khi khuôn mặt ấy đập vào mắt, cô hơi sững sờ.

Một nét đẹp hoàn mỹ mang vẻ cao quý vương giả khó ai bì kịp. Nước da trắng mịn không tì vết càng nổi bật bởi mái tóc màu đen tuyền với phần mái để dài che một bên mắt trái. Đôi mắt màu xanh thăm thẳm lạnh như mặt nước trời thu, nhưng mang một nỗi buồn u uất cố gắng che đậy bằng sự lạnh lùng cố hữu. Sống mũi thẳng và cao, làn môi mỏng quyến rũ. Tất cả những nét đẹp ấy đều hội tụ trên khuôn mặt của người đang đứng đối diện cô, cũng là người đang nắm khuỷu tay cô- Vic Shadow. Từ cơ thể cậu toát ra khí chất lạnh lẽo, có vài phần u ám. Sự u ám ấy lại càng tăng lên gấp bội với sự xuất hiện của con điều hâu màu đen mắt vàng bay cạnh cậu. Cậu chiếu ánh nhìn khinh miệt xen lẫn khó chịu về phía cô, đôi mày hoàn hảo khẽ chau lại, thể hiện sự không hài lòng của chủ nhân. Cậu cất giọng, mang âm vực thấp, như hăm dọa cũng như thể hiện rõ uy quyền của một bậc vương tôn:

“Thứ đang dính trên giày tôi là của cô?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chạm Đến Giới Hạn

Thứ dính trên giày tôi là của cô?”

Đứng trước mặt Zenny lúc này là một chàng trai cao khoảng mét tám, vóc người hơi gầy nhưng cân đối càng tôn lên chiều cao đặc biệt của cậu. Bộ đồng phục với vest đen, sơ-mi trắng khá đơn giản khi khoác lên người cậu lại mang một nét sang trọng khác lạ. Con điều hâu vẫn bay tà tà đằng sau lúc này đã đậu trên vai cậu. Mang theo điều hâu đến học viện, ngoài vị bá tước đứng đầu gia tộc Shadow còn có thể là người nào? Thân phận của cậu quá sức đặc biệt, có lẽ tìm khắp cả nước Anh này cũng không có vị bá tước nào có được thân phận cao quý như cậu. Cha cậu là bá tước Charles, mẹ là trường công chúa Rachel, chú ruột cậu là quốc vương Anh hiện tại, còn bà ngoại cậu lại là nữ hoàng đời trước. Bây giờ, cậu lại là người đứng đầu gia tộc Shadow- gia tộc quyền thế vào hạng bậc nhất Anh Quốc. Khi nữ hoàng còn sống đã rất yêu quý mẹ cậu- trường công chúa Rachel, cũng chính là con gái bà. Thế nên khi công chúa kết hôn, nữ hoàng đã ban rất nhiều của cải, đất đai để làm của hồi môn cho con gái. Tên Vic trong danh sách thừa kế chỉ đứng sau mỗi quốc vương Louis hiện tại và con trai ông, hoàng tử Richard năm nay mới lên ba.

Zenny vội vàng nhìn xuống chân, đối diện với hươu giày của cô là một đôi giày da đen bóng. Chỉ nhìn vào thôi đã có thể cảm nhận được sự kết hợp tinh tế giữa loại da thượng hạng cùng sự tỉ mỉ của từng đường kim mũi chỉ. Nhưng lúc này sự hoàn hảo ấy bị phá hủy bởi một vết bẩn nơi mũi giày. Zenny khẽ chột dạ khi nhận ra vết bẩn đó khá giống với nước súp khoai tây của cô. Có lẽ khi cô bị ngã, một ít nước súp đã bắn vào giày Vic khi cậu ta đi đến.

Cô tạm quên đi cảm giác đau nhói nơi khuỷu tay, cúi gập người xin lỗi, đồng thời khéo léo lách tay ra khỏi bàn tay cậu. Thế nhưng, bàn tay cậu ta vẫn hệt như gọng kìm giữ chặt tay cô. Khiến cô nhăn nhó vô cùng khổ sở.

“Tôi thành thật xin lỗi.”

Vic vẫn nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu, coi như không nghe thấy lời xin lỗi ấy. Vài giọt máu từ vết thương của cô chảy ra tay cậu. Từng giọt luồn qua kẽ tay, chảy dọc theo mu bàn tay trắng mịn. Không khí đang trở nên hết sức khó xử, Zanny cũng trở nên gượng gạo không biết trả lời thế nào. Tất cả học viên im lặng dõi theo diễn biến của câu chuyện. Mọi người đang nghĩ đến hậu quả mà cô gái phải chịu khi động tới vị bá tước được mệnh danh là người khó chiều nhất trong lịch sử.

“Tôi đã xin lỗi anh rồi, nên hãy mau bỏ tay ra.”

Zenny nhìn cậu ta trừng trừng thể hiện sự khó chịu ra mặt. Cô thật sự rất ghét cảm giác bị người khác giới giữ chặt tay như thế này. Hơn nữa, vì lực ép của bàn tay cậu ta mà mấy mảnh thủy tinh trước đó cắm trên da cô giờ càng đâm sâu vào hơn.

Vic vẫn không có ý định sẽ bỏ ra, cậu coi như không nghe thấy những gì cô vừa nói. Gương mặt đẹp đẽ không biểu lộ chút cảm xúc nào. Gương mặt cậu tỉnh lặng đến mức, nếu cậu không mở miệng nói chuyện, người ta còn nghĩ cậu đã ngừng thở. Một bên mắt không bị tóc mái che trở nên sâu thẳm thăm, khó đoán vô cùng, nhưng nếu để ý, sẽ thấy từ đáy mắt ánh lên tia nhìn ngạc nhiên được chủ nhân của nó ngụy trang cẩn thận.

Thế nhưng đột nhiên, đôi mắt xanh thẳm của cậu chợt xẹt qua một luồng sáng mỏng. Từ đáy mắt u tối thoáng xuất hiện một tia sáng mà không phải ai cũng nhận ra. Cậu khẽ mỉm cười kín đáo, mang đôi phần nguy hiểm. Thoáng chốc, cậu thay đổi thái độ, từ tôn bỏ tay Zenny ra, nở nụ cười hỏi:

“Cô không sao chứ? Vết thương có vẻ nặng.”

Tất cả học viên đều bất ngờ, cả Zenny cũng bất ngờ. Từ trước đến giờ, chưa ai nhìn thấy bộ dạng tươi cười của vị bá tước cao quý kia. Đáng vẻ mà họ trông thấy ở cậu, chỉ có sự cao ngạo ngút trời cùng một khí chất cao sang quyền quý. Cậu hiếm khi mở miệng nói chuyện với những học viên khác trong học viện, cậu coi bọn chúng là một tầng lớp thấp kém hơn mình. Cậu không mấy khi nói chuyện, nên càng không thể nhìn thấy nụ cười của cậu. Vậy mà lúc này, cậu vừa nói vừa cười với một con bé có thân phận thấp kém nhất học viện. Thử hỏi bọn họ có thể không kinh ngạc hay không?

Vic không thèm để ý đến biểu hiện xung quanh, môi vẫn duy trì nụ cười hoàn hảo. Nhưng đâu ai biết rằng, nụ cười kia có mười phần đều là giả dối được ngụy trang cẩn thận? Cậu tiến đến gần Zenny hơn một chút, ghé sát tai cô, môi vẫn cười, nhưng là một nụ cười hoàn toàn khác. Nụ cười lúc này chỉ là một cái nhếch môi đầy khinh thường. Đôi mắt màu xanh thẳm thoáng ẩn hiện vẻ tự mãn. Cậu nói nhỏ chỉ để mình cô nghe thấy:

“Bị thương như vậy, có lẽ cô nên để họ chăm sóc?”

Zenny vẫn không hiểu cậu nói gì. Cậu ta nói để họ chăm sóc. Vậy họ là ai mới được? Không thèm để ý đến vẻ mặt thắc mắc của cô, cậu quay lưng đi thẳng. Khi đi qua bàn ăn gần đó còn không quên lấy một chiếc khăn ướt rồi cẩn thận lau sạch bàn tay vừa cầm tay cô. Cậu lau kỹ càng đến mức như thể mình vừa chạm vào thứ gì đó kinh tởm lắm. Xong xuôi, cậu khoan thai bước về phía cửa phòng ăn, tầm lưng thon dài nhỏ dần rồi khuất hẳn sau cánh cửa. Bóng dáng khi cậu bước đi có sự độc lập, tự chủ, tôn nghiêm nhưng lại vô cùng cô độc. Đẹp nhưng khiến người ta xót xa.

Zenny vẫn còn chưa hết thắc mắc cậu nói khi này cậu ta nói cùng biểu hiện bất thường của cậu. Thế nhưng, khi cô nhận ra những ánh mắt thù hằn của các học viên đang chĩa về phía mình, cô đã hiểu tất cả. Cậu ta, đúng là một con người nguy hiểm. Chẳng trách cậu ta bỗng dừng hạ mình nói chuyện với cô. Chẳng trách cậu ta nói rằng để họ chăm sóc cô. Thì ra, cậu ta muốn mượn tay mấy cô nàng đánh đá trong học viện kia để trừng trị cô. Con gái trong cả học viện, có ai là không ngưỡng mộ cậu ta? Có ai là không muốn cùng cậu ta nói chuyện một lần? Thế nhưng trong mắt vị bá tước kia, không hề có sự tồn tại của họ. Vậy mà hôm nay cậu ta lại mở miệng nói chuyện với cô, còn cười với cô, chẳng phải là chọc cho mấy cô nàng kia ghen đến phát điên sao?

Zenny khẽ rung mình khi nghĩ đến đó. Cậu ta thật quá mưu mô, quá nham hiểm mà cũng quá thông minh. Hơn hết, cậu ta còn rất tự tin. Tin vào sức hút của bản thân, tin rằng những cô nàng kia vì cậu ta mà sẽ trút giận lên cô? Cậu ta cũng thật quá ngạo mạn. Nhưng lần này cậu ta đã đúng. Lũ con gái kia, sớm đã muốn xông vào giết chết Zenny ngay tức khắc.

Cô lắc lắc đầu, ngao ngán cúi xuống thu dọn đồ ăn vương vãi trên sàn. Bỗng nhiên...

“Tách. Tách. Tách”

Những giọt rượu nho chảy xuống chỗ cô đang thu dọn, vài giọt không biết là vô tình hay cố ý còn chảy cả lên tóc cô. Zenny ngược nhìn lên trên, một ly rượu thủy tinh trong suốt đặt cách đầu cô một chút, lúc này đã trống không.

Zenny đứng dậy, trừng mắt nhìn Lorde, ánh mắt có phần bất cần, hoang dã như một con thú hoang. Cô đi đến gần cô nàng- lúc này đang cầm ly rượu cười khoái chí.

“Ai cũng có giới hạn của mình. Vì thế, đừng chạm vào giới hạn của tôi.”

Cô nói bằng giọng trầm thấp, có 10 phần thì đến 8, 9 phần là rắn đe dọa nạt. Biểu cảm gương mặt của cô cùng với lời nói rắn rỏi khiến tất cả khá bất ngờ. Họ chưa từng thấy một Zenny mạnh mẽ, cứng rắn đến vậy. Lorde bắt đầu nóng mặt, cô nàng có cảm giác mình đang bị lép vế trước một con bé thấp kém. Cô nàng cảm thấy thịt bò hầm đang còn nóng hắt thẳng lên người Zenny, cô gằn cổ lên, trợn trừng mắt:

“Sao? Nếu tao chạm đến ranh giới của mày thì sao, con bé bản thiêu kia? Bỏ mẹ mày chỉ là kẻ hầu hạ thấp kém cho hoàng tộc thôi, đừng có tưởng mình là phượng hoàng.”

Như giọt nước làm tràn ly, hành động của Lorde đã khiến ngọn lửa trong Zenny từ đầu tới giờ vốn bị kìm nén được dịp bùng cháy dữ dội. Cô tiến đến

gần Lorde. Đôi mắt màu nâu tĩnh lặng hàng ngày giờ chuyển thành một màu đỏ đục ngầu, cô túm cổ áo sơ-mi Lorde:

“Cô muốn hỏi sẽ ra sao đúng không? Vậy tôi cho cô biết.”

Người ta chỉ kịp nhìn thấy sự hoảng hốt trong mắt Lorde, cô nàng còn chưa kịp nói gì thì khuôn mặt thanh tú được trang điểm cẩn thận đã bị ngập trong bát nước súp hải sản trên bàn. Bàn tay nhỏ nhắn của Zenry nắm chặt lấy mái tóc xoăn vàng của cô nàng, dí mạnh xuống bát súp, dù cô nàng có dùng sức thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay tường chừng rất yếu đuối ấy. Vài sợi tóc được uốn kĩ càng của Lorde bị ngập trong thứ nước súp mang mùi tanh của hải sản, hai cánh tay cô nàng không ngừng khua loạn xạ như người bị chết đuối cố gắng tìm kiếm hi vọng thoát khỏi cõi chết.

Nhìn cảnh tượng ấy, tất cả mọi người đều sững sờ không nói nên lời. Zenry trong mắt họ, trước nay chỉ là một cô gái thấp kém, sống một cách thầm lặng, không gây chú ý với xung quanh, không gây họa cho ai và cũng không muốn ai động đến mình. Vì tất cả đều coi cô như không tồn tại nên chẳng ai giờ trở trêu chọc quá đáng gì với cô. Có lẽ hôm nay Lorde đã làm hơi quá.

Khoảng một phút sau Zenry mới thôi không nắm tóc Lorde. Khi bàn tay cô rời khỏi tóc, Lorde gập bụng ho khù khụ, khuôn mặt bị rửa trôi lớp trang điểm không còn long lanh, thậm chí còn đầy dầu mỡ cùng vài cọng rau dính trên trán. Cô nàng ho đến mức mắt trở nên đỏ ngầu. Mái tóc mềm mượt ban đầu trở nên thảm hại và rối bù. Lúc này, mái tóc của cô nàng còn không bằng mái tóc xơ xác của Zenry.

“May cho cô là cô chỉ sắp chạm đến giới hạn của tôi thôi. Nếu không, những gì mà cô nhận được không chỉ có thể thôi đâu. Tôi không muốn động đến ai và cũng không muốn ai động đến mình.”

Vẫn là giọng hăm dọa cùng giọng điệu cứng cỏi. Zenry muốn cho cô nàng xinh đẹp này biết đâu là chêu chọc và đâu là sỉ nhục. Để cô nàng biết nên dừng lại ở chỗ nào. Cô bước từng bước chậm rãi ra khỏi phòng ăn của trường, vết thương lại bắt đầu nhói đau, từng giọt máu đỏ thẫm nhỏ xuống sàn gạch bóng loáng, theo chân cô, máu cứ thế kéo dài cho đến hết phòng ăn rộng lớn.

Mọi người nhìn nhau rồi lại nhìn Lorde đang thẫn thờ bằng ánh mắt ái ngại. Nhưng cũng chỉ một lúc sau, họ lại quay lại với những món ăn thượng hạng cùng những câu chuyện phiếm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quy Tộc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Người Bạn

Vẻ đẹp của ngôi trường cùng việc nó đã từng là dinh thự của nữ hoàng khiến nơi đây ngoài những cái tên như học viện hoàng gia, học viện Victoria còn được người Anh gọi theo tên cũ khi nó vẫn còn là dinh cơ của nữ hoàng, tên gọi đó cũng rất kêu: dinh thự ánh sáng. Đúng vậy, là dinh thự lấp lánh ánh sáng hoàng kim không bao giờ tắt, luôn luôn tỏa sáng giữa lòng thành phố của sương mù.

Zenry lê từng bước nặng nề về phía trước, chân tập tễnh bước trên nền gạch trơn láng. Bàn chân nhỏ nhắn đặt tới đâu, máu theo đó mà nhỏ giọt tới đấy. Lúc này, đầu óc cô đang bị cơn đau chi phối khiến mọi suy nghĩ không còn được tỉnh táo. Đáng lẽ phải rẽ trái để đi xuống phòng y tế, đôi chân không nghe lời lại cứ đi thẳng về phía trước. Cô đã đi vào khuôn viên trường lúc nào cũng không rõ.

Trường Victoria vốn được xây dựng với mục đích trở thành dinh thự cho nữ hoàng Victoria. Nhưng khi nữ hoàng qua đời, thay vì để lại dinh thự cho đời vua tiếp theo, bà lại muốn sửa lại nơi đây để nó trở thành trường học hoàng gia với mong muốn sau này con cháu mình sẽ được lớn lên trong một môi trường cao quý đặc biệt. Từ cách xây dựng các tòa nhà đến khuôn viên trường đều mang nét cổ kính nhưng không kém phần sang trọng. Nhìn từ trên cao xuống, nơi đây không khác gì một tòa lâu đài giữa lòng thành phố London. Khuôn viên trường nổi bật với màu tím của hoa Lavender đầy mộng mơ, giữa khuôn viên là một hồ nước có kích thước trung bình. Trong lòng hồ đặt rải rác những hòn non bộ đủ kiểu dáng lạ lẫm. Không những vậy, nơi đây còn trồng rất nhiều cây xanh, các hàng cây được tỉa theo kiểu tán tròn trồng san sát nhau bao bọc lấy khuôn viên rộng lớn. Về đẹp của ngôi trường cùng việc nó đã từng là dinh thự của nữ hoàng khiến nơi đây ngoài những cái tên như học viện hoàng gia, học viện Victoria còn được người Anh gọi theo tên cũ khi nó vẫn còn là dinh cơ của nữ hoàng, tên gọi đó cũng rất kêu: dinh thự ánh sáng. Đúng vậy, là dinh thự lấp lánh ánh sáng hoàng kim không bao giờ tắt, luôn luôn tỏa sáng giữa lòng thành phố của sương mù.

Nếu là ngày thường, Zenry sẽ đi chậm rãi, vừa đi vừa mãi mê ngắm những loài cây quý được trồng trong khuôn viên. Nhưng lúc này, cảm giác đau nhói ở tay cùng việc đầu óc choáng váng khiến cô không còn tâm trí đâu để ngắm cảnh. Có lẽ vì mất máu quá nhiều mà mắt cô bắt đầu hoa lên, đầu óc quay cuồng, bước chân cũng trở nên loạng choạng. Cô có cảm giác mình đang lơ lửng trong một không gian không trọng lượng, cơ thể cứ lảng lảng như thể đôi chân cô không còn đứng trên mặt đất. Dù đã rất cố gắng để đứng vững nhưng cơ thể cô giống như bị rút cạn sức lực, đôi chân mềm nhũn ra, cả cơ thể theo đó mà đổ ụp xuống. Nhưng trước khi cô ngã xuống đất, đã có một vòng tay nhanh chóng đỡ lấy. Trước khi hai mí mắt kéo sụp xuống, cô đã kịp thời nhìn được gương mặt của người kia.

Zenry thức dậy vì ánh nắng mặt trời chiếu qua ô cửa kính. Điều đầu tiên cô cảm nhận được là bầu không khí tinh sạch được khử trùng kĩ càng, thoang thoảng mùi ê-tê. Cô đang ở phòng y tế của trường, đầu đã bớt đau và vết thương cũng đã được băng bó cẩn thận. Cô nhìn sang bên cạnh thì thấy Ray đang nhìn mình bằng ánh mắt lo lắng. Cậu là một con trai của hầu tước Sailor- người đứng đầu dòng tộc Dawson danh giá. Ray có thân hình gầy gò gần chỉ có da bọc xương. Khuôn mặt nhỏ thó lọt thỏm giữa mái tóc rối bù xù màu vàng sáng. Đôi mắt trũng sâu được che đi bởi cặp kính cận gọng đen đặt ngay ngắn trên sống mũi khá thẳng. Nước da cậu trắng nhưng mang đôi phần xanh xao, nhợt nhạt. Nhìn chàng trai này, người ta dễ dàng tóm gọn trong hai từ: một sách.

Zenny nhìn cậu mỉm cười, cất giọng yếu ớt, thoảng nhẹ như gió:

“Cậu đưa tờ vào đây à, Ray?”

Khuôn mặt đầm chiêu lo lắng của Ray khi nhìn thấy Zenny tỉnh dậy cũng dần ra đời chút. Cậu thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán. Nhưng khuôn mặt nhẹ nhõm của cậu tồn tại chưa được bao lâu thì đã mau chóng biến mất, thay vào đó là nét mặt cau có hơn cả lúc trước. Cậu nạt khề:

“Thế cậu nghĩ ở học viện này còn có ai khác ngoài tớ quan tâm đến sự sống chết của cậu à?”

Zenny nở nụ cười có phần bất lực lẫn hối lỗi. Cậu nói vậy cũng đúng thôi. Ở cái trường quý tộc này, Ray chẳng chơi với ai ngoài Zenny mà cũng chẳng ai chịu chơi với họ. Không những vậy, học viên ở đây còn tỏ rõ thái độ khinh thường với hai người, lí do đơn giản mà cũng thật nghiệt ngã: hai phận của hai người khác với những người còn lại. Nếu Zenny là con gái của một vệ sĩ đã từng hi sinh, thì trái lại, Ray lại là con trai của một trong 4 gia tộc có thế lực nhất hoàng tộc- gia tộc Dawson. Cha cậu là hầu tước Sailor Dawson, với danh nghĩa là con trai của một bá tước cao quý, đáng lí cậu phải hòa nhập với đám cậu ấm cô chiêu ngoài kia- những con người mà tương lai sẽ trở thành những quý tộc thế hệ mới. Thế nhưng, trớ trêu thay, mẹ cậu không phải vợ chính thức của Sailor mà chỉ là một người hầu hèn mọn trong gia tộc. Bà sinh ra cậu sau một lần vụng trộm với chủ nhân. Khi biết bà mang bầu, Sailor nhất quyết không chịu cho bà một danh phận vì trước sau lão chỉ đùa giỡn với bà. Ngày mà cậu được sinh ra trên đời, cũng là ngày mà cha cậu bước vào lễ đường, sánh vai cùng người vợ môn đăng hộ đối.

Hôm đó là một ngày mùa đông có tuyết rơi trắng mù trời. Mẹ cậu lên cơn đau dữ dội, điều đó báo hiệu bà sắp sinh. Mọi người trong nhà tập nập chuẩn bị cho lễ cưới, chẳng ai chú ý đến bà đang quằn quại vì cơn đau hành hạ. Chỉ có duy nhất cô hầu gái là bạn thân của bà là chú ý đến và đưa bà đi bệnh viện. Nhưng khi đó, bà đã không đi ngay mà nhất quyết đợi đến khi cha cậu cùng cô dâu bước vào thánh đường. Cảnh vật ngày hôm đó có những trái ngược đến nao lòng. Trong khán phòng âm áp, ngập tràn ánh điện sáng choang, tất cả mọi người chìm đắm trong niềm vui của lễ cưới. Nhưng chỉ cách không gian náo nhiệt ấy chừng mười bước chân thôi, mẹ cậu, trong cái lạnh cắt da cắt thịt, nép sau cánh cổng sắt đóng im lìm lạnh lẽo, lặng nhìn người mình yêu vui vẻ bên người phụ nữ khác. Từng hàng nước mắt nóng hổi lạnh lẽo tuôn dài giữa không gian giá rét.

Ray được sinh ra trong một hôm ngày đông giá rét và cũng lớn lên giữa sự ghê lạnh của họ hàng. Vợ chính thức của Sailor cùng tất cả thành viên trong dòng họ Dawson không chấp nhận sự tồn tại của một đứa trẻ như cậu. Cứ như vậy, Ray lớn lên lạnh lẽo cùng một nỗi hận thù sâu sắc với người cha phụ bạc.

“Cậu nghĩ gì vậy?”

Zenny khua khua tay trước mặt Ray. Cậu giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn khi giọng nói của Zenny vang lên bên tai. Tự ép mình không được nghĩ đến quá khứ ấy nữa, cậu trả lời:

“À. Không, có gì đâu. Mau nằm xuống đi, cậu đang bị thương đấy!”

“Tớ bị thương ở tay mà, đâu cần nằm xuống.”

Nghe vậy, cậu hỏi cô bằng giọng quan tâm:

“Cậu có đau không?”

Zenny híp mắt cười, khoe mắt cong cong như vầng trăng khuyết. Đôi mắt nâu dù đã bị ngăn cách bởi cặp kính cận nhưng vẫn ánh lên tia nhìn vui vẻ. Cô đang cảm thấy rất ấm áp vì sự quan tâm của cậu. Bây giờ, trong học viện này, Ray là người duy nhất để ý đến sự tồn tại của cô, để ý xem cô ra sao, cần gì và muốn gì.

“Tớ đói sắp xỉu đến nơi rồi đây.”

Ray lấy cặp lồng sắt vẫn còn tỏa hơi ấm được đựng trong chiếc túi nylon, đưa về phía cô:

“Là cháo hải sản thập cẩm đấy. Có thịt tôm thái miếng vừa ăn còn nguyên vị ngọt, cháo thì được nấu với gạch cua biển vừa béo vừa bùi. Còn thêm cả rau củ ninh nhừ để không bị chán nữa. Cậu ăn luôn đi cho nóng.”

“Nghe cậu nói là đã muốn ăn rồi.”

Cô đón lấy cặp lồng cháo từ tay Ray với vẻ mặt biết ơn, đôi mắt hấp háy nụ cười khi cảm nhận hơi ấm nóng từ cặp lồng cháo lan tỏa ra lòng bàn tay. Ray thấy thế thì gật đầu hài lòng, cậu đứng dậy ra ngoài. Trước khi đi còn nói với lại:

“Tớ phải vào lớp học bây giờ. Cậu cứ ăn đi nhé!”

Zenny gật đầu cười ý bảo cậu hãy đi đi. Khi cậu vừa đi khuất, cô mở nắp cặp lồng ra, trước mắt là món cháo thập cẩm trông khá ngon mắt với màu nâu nhạt của gạch cua điểm xuyết màu trắng của tôm cùng màu xanh đỏ của các loại rau củ. Nhưng khi mùi cháo vừa tỏa ra bầu không khí tinh sạch được khử trùng, cô đã cảm nhận bụng mình chộn rộn không ngừng. Dù vậy, khi nghĩ đến gương mặt của Ray khi nãy cùng sự quan tâm của cậu, cô vẫn cố gắng nuốt một thìa cháo vào miệng. Thế nhưng cháo còn chưa đi xuống dạ dày, cô đã cảm nhận như bao nhiêu thức ăn trong bụng sắp trào ngược ra ngoài. Cô lập tức chạy vào trong nhà vệ sinh, không quên mang theo cặp lồng cháo. Cô không ăn món cháo đó, không phải vì cô không muốn ăn mà vì cô không thể ăn. Cô không dị ứng với hải sản hay rau củ mà là cảm thấy buồn nôn khi ăn một món ăn nào đó được tạp nham bởi nhiều hơn ba nguyên liệu.

Zenny ghi chặt lấy thành bồn cầu, khuôn mặt đỏ gay, cô hết sức tổng khứ những thứ đang nằm trong bụng ra ngoài. Sau khi giải quyết con buồn nôn khó chịu, cô lưỡng lự rồi đổ nốt chỗ cháo còn lại vào bồn cầu. Trở lại giường, cô uống tạm một cốc nước lọc rồi ôm cái bụng rỗng không đi ngủ.

Zenny không muốn động đến ai, cho nên, cũng không muốn ai động đến mình. Cô có thể trầm lặng, nhưng không hề nhu nhược. Cô có thể không thể hiện nhiều, nhưng không có nghĩa là cô không có đầu óc. Nếu như họ đã định chơi cô, cô sẽ chơi cùng họ tới cùng!

Bạn đang đọc truyện *Quy Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chơi Đến Cùng

White bước ra khỏi phòng tắm với khuôn mặt đượm vẻ mệt mỏi. Mái tóc bạch kim của cô lúc này ướt sũng, nước vẫn còn chảy tong tong xuống sàn. Đôi mắt đen láy chợt lóe lên một tia ngạc nhiên khi cô nhìn thấy chàng trai ngồi trên chiếc ghế salon giữa phòng khách. Henry đang ngồi vắt chân, thông thả uống trà, tay đang cầm một tờ báo và đọc rất chăm chú. Dù biết cô có mặt trong phòng nhưng cậu vẫn coi như không thấy. White đi đến gần cậu, cũng ngồi xuống, với tay lấy một chiếc bánh quy trên bàn cho vào miệng. White hỏi:

“Sao giờ này rồi còn đến nhà tớ? Cậu không biết tự tiện vào phòng con gái là rất vô duyên à?”

Henry vẫn không nhìn cô, chăm chú đọc tờ báo. Khi nghe thấy cô nói thì lông mày chỉ hơi nhướng lên, tỏ ý mình đã nghe cô nói. White bị cậu bơ đi thì bực mình, gắt lên:

“Cậu đọc cái quái gì mà chăm chú thế?”

Lúc này, Henry mới rời mắt khỏi tờ báo, đưa mắt nhìn cô. Không nói không rằng, cậu đặt tờ báo trước mặt cô sau đó cầm tách trà lên nhấp một ngụm. Dáng vẻ tao nhã như một quý tộc thực thụ. Cậu thông thả uống trà, đôi mắt màu nâu nhạt trầm tư. Mỗi một lúc sau, cậu mới mở miệng nói:

“Vụ giết người của cậu lên báo rồi. Ngay trang bìa của tuần báo Hoàng gia.”

White nhìn tờ báo cậu vừa đặt xuống. Đúng là ngay trang nhất tờ có một bài với tựa đề “Tử tước Sampon bị ám sát. Hung thủ phải chăng lại là sát thủ quý tộc?”. Cô cũng đọc lướt qua. Quả nhiên, họ nghi ngờ hung thủ là cô. Tay tác giả bài báo còn không quên đưa thêm chi tiết tử tước Sampon bị sát hại tại dinh thự bỏ hoang của bá tước Cavanas. Chắc hẳn sau vụ này sẽ còn có thêm nhiều tin đồn ma quỷ xoay quanh tòa dinh thự bỏ hoang kia. Cô cười nhàn nhạt, lại đặt tờ báo xuống. Cầm một chiếc bánh quy đựng trong đĩa xứ bỏ vào miệng. Cô mở miệng nói:

“Vậy thì sao nào? Mấy vụ ám sát quý tộc trước đó tớ thực hiện, vụ nào cũng rầm rộ trên tuần san Hoàng gia suốt cả tháng trời đấy.”

Henry đặt tách trà xuống, lờ mờ cô, đáp:

“Cậu làm việc bí mật chút đi, cẩn thận bị tóm đó.”

White tự rót cho mình một tách trà. Tiếng nước trà vang lên róc rách vui tai, mùi hương cũng theo đó mà bay bay trong không khí. Cô mỉm cười nhẹ, không nhìn Henry mà nói:

“Đã có ‘ngài ấy’ đứng đằng sau, còn sợ bị lộ lưới sao?”

Henry không đáp lại, chỉ nhìn cô chằm chằm. Khuôn mặt điển trai lúc này vô cùng nghiêm túc chứ không mang vẻ đùa cợt thường ngày. Chăm chú nhìn cô thêm một chút nữa, cậu quay đi chỗ khác, khẽ thờ dài nhẹ nhẹ.

Cậu bất giác đưa mắt về phía khung cửa sổ kính. Bầu trời rộng lớn ngoài kia lúc này đóng khung trong một ô vuông nhỏ hẹp. Là bầu trời tối đen như mực, không một ánh sao. Mỗi một lúc sau, cậu mới cất tiếng, giọng nói xa xăm, nhưng nếu để ý kỹ, người ta sẽ nhận ra trong giọng nói kia mang đôi phần hoang mang, và có chút lo sợ.

“Ngài ấy, liệu có thể giúp chúng ta, bảo hộ chúng ta đến khi nào?”

----- Bốn thiếu gia là phân cách tuyến -----

Chiếc xe Rolls Royce Phantom V 1961 lướt đi trên đường. Tuy nó hòa mình vào dòng xe tấp nập trên đường phố nhưng người đi đường vẫn liếc nhìn chiếc xe sang trọng kia với ánh mắt ngưỡng mộ, tò mò và cả ghen tị. Một phần vì đó là một chiếc xe xa xỉ hiếm có, một phần vì ở đuôi của chiếc xe, gia huy bằng vàng của gia tộc Shadow đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đó là biểu tượng điều hâu đang tung cánh. Biểu tượng cao quý, độc nhất vô nhị đó chỉ có gia tộc Shadow sở hữu.

Trong khoang xe tiện nghi, chàng trai trẻ đang ngồi vắt chân thông thả đọc báo. Cậu vận một bộ vest màu đen tuyền kèm sơ-mi trắng. Một tay cậu cầm tách trà tỏa khói nghi ngút, thi thoảng đưa lên miệng nhấp một ngụm. Đôi mắt màu xanh thẳm nhìn chằm chằm vào tờ báo trên tay. Đó là tuần san Hoàng

gia, tờ báo chỉ đưa những thông tin về hoàng gia Anh. Ngón tay thon dài lật giờ tờ báo liên tục, cho đến khi dừng lại ở trang nhất, hàng lông mày của cậu khẽ cau lại. Đôi mắt lướt qua những hàng chữ được in thẳng đều, cậu tức giận ném tờ báo sang một bên. Đôi mắt xanh dường như chuyển màu thẫm hơn thường hơn thường ngày. Về mặt thư thái vừa nãy cũng biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh băng.

Quản gia Edward đang lái xe đưa mắt nhìn cậu qua gương chiếu hậu. Ngập ngừng một lúc, ông cất tiếng:

“Chủ nhân, có chuyện gì vậy ạ?”

“Tờ tước Sampon chết rồi. Là bị ám sát. Tại dinh thự bỏ hoang nhà Cavanas.”

Cậu trả lời. Giọng nói vẫn mang đôi phần tức giận. Cậu trả lời của cậu không ngắn không dài, nhưng đủ để cung cấp thông tin cho người nghe. Cậu tiếp:

“Lại là lão già đó. Có lẽ lão ta vẫn còn bức tức vụ ta giết cả nhà bá tước Cavanas. Lần đó ta dẫn trước lão một bước, lại trừ khử đi tay sai của lão. Chắc hẳn lão rất hận ta, cho nên lần này mới quyết định đi trước một bước, lại còn chọn địa điểm là nhà Cavanas. Chắc hẳn muốn cảnh cáo ta?”

Giọng cậu đều đều từ đầu đến cuối, nhưng đến câu cuối cùng, cậu lại khẽ nhếch môi cười khinh bỉ. Quản gia nhìn sắc mặt cậu qua gương chiếu hậu, khi thấy cậu đã dần bình tĩnh mới dám hỏi:

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao ông ta phải trừ khử tờ tước Sampon? Suy cho cùng ông ta cũng chỉ là một tờ tước nhỏ nhoi, sao phải bận tâm nhiều vậy?”

Nghe thế, Vic khẽ cười nhạt, cậu lại đưa tách trà lên miệng uống. Cậu từ tốn nói:

“Người quên rồi sao? Tờ tước Sampon vừa được tiến cử lên chức bộ trưởng bộ quốc phòng. Chắc hẳn lão già đó sợ hãi nếu như khi tờ tước Sampon bước lên vị trí đó, nắm quyền điều hành quân đội sẽ là một mối họa lớn với lão.”

Nụ cười trên môi cậu ngày càng sâu. Mang đôi phần khinh thường, cậu tiếp:

“Lão ta cũng chỉ là một lão già nhát gan thôi. Thấy hơi động là sẽ nghĩ có điều bất lợi cho mình.”

Quản gia Edward vẫn im lặng, không đáp lời cậu. Cậu đưa tách trà bốc khói nghi ngút lên mũi ngửi, khẽ hỏi:

“Hôm nay dùng trà Darjeeling à?”

“Vâng. Thưa ngài.”

Quản gia trả lời bằng giọng cung kính. Cậu khẽ gật đầu, mắt nhìn vào tách trà trắng men sứ trắng muốt. Nói với giọng hài lòng:

“Thơm thật!”

Quản gia Edward thấy khuôn mặt cậu thoáng chốc đã trở nên tĩnh lặng như mặt nước mùa thu thì không khỏi cảm thán. Quả nhiên chủ nhân của lão rất giỏi kiềm chế cảm xúc bản thân. Chỉ mới mấy phút trước còn tức giận khi đọc tin tờ tước Sampon bị ám sát, vậy mà chỉ mấy phút sau đã trầm lặng uống trà như không có chuyện gì xảy ra. Ông khẽ rung mình khi nghĩ đến đó. Những con người giỏi che giấu cảm xúc, đều là những con người nguy hiểm, tuyệt đối nguy hiểm.

Chiếc xe Phantom vẫn lướt đi trên đường, thẳng tiến đến học viện Victoria.

Khi Zenny vừa bước chân vào cổng trường, cô đã cảm nhận được rất nhiều ánh mắt của các học viên đổ dồn vào mình. Những ánh mắt đó, khinh thường có, ghen tị có, tò mò cũng có. Zenny vẫn im lặng, coi như không nhận ra những ánh mắt đó là dành cho mình. Mắt vẫn nhìn thẳng không hề nao núng, chỉ có điều, bước chân cô hình như có nhanh hơn một chút, gấp gấp tiến về phía lớp học.

Chỉ còn cách cửa lớp vài bước chân nhưng tất cả học sinh trong lớp đã lộ đầu ra ngoài nhìn cô. Vài người còn nhìn cô cười khúc khích. Bước chân Zenny chậm lại, cô nhìn về phía cuối lớp học, chỗ Ray đang ngồi. Cậu nhìn lại cô, ánh mắt phần lo lắng, hình như cậu ấy đang cố ra hiệu cho cô điều gì đó. Bên cạnh cậu còn có hai tên con trai cùng lớp khác. Nhìn qua thì tưởng như họ đang ngồi nói chuyện nhưng thực chất hai tên con trai đó đang đặt tay lên vai Ray và ghì mạnh xuống. Giống như muốn ngăn cản cậu chạy ra khỏi chỗ ngồi.

Cảm nhận được không khí khác lạ trong lớp, Zenny bắt đầu động não suy nghĩ. Sau sự việc xảy ra ở căn-tin hôm qua, chắc hẳn bọn họ vẫn còn thấy cô rất chướng mắt. Với bản tính của mấy cô nàng tiểu thư trong lớp, đặc biệt là Lorde, sẽ không dễ dàng gì mà bỏ qua cho cô. Họ sẽ tìm cách để trả đũa cô cho hả giận. Nhìn biểu hiện khác thường của cả lớp cũng như ánh mắt lo lắng của Ray, có lẽ có trò đùa tai quái nào đó đã được bày ra ở đây. Zenny cẩn thận nhìn xung quanh, cô nhìn thấy một bóng người thấp thoáng ở gần cửa. Hình như có ai đó đang nấp ở cạnh cửa ra vào.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào văng lại từ phía xa xa. Cô nhìn về phía cuối hành lang, một bóng người cao ngao đang đi đến. Lưng thẳng tắp, khuôn mặt lộ rõ nét ngạo mạn như khinh thường mọi thứ. Bên cạnh người đó, con điều hầu màu đen bay tà tà. Đôi mắt màu vàng hung ác của nó như quét qua tất cả những học viên đứng rải rác hai bên hành lang.

Zenny nhếch môi cười kín đáo. Cô đã từng nói rằng cô không muốn động vào bất cứ ai trong học viện này. Cho nên, cũng không muốn ai động đến cô. Cô có thể trầm lặng, nhưng không hề nhu nhược. Cô có thể không thể hiện nhiều, nhưng không có nghĩa là cô không có đầu óc. Nếu như họ đã định chơi cô, cô chơi với họ đến cùng!

Chương 12: Ba Mươi Chín,...

Zenny bỗng nở nụ cười. Cô tiến về phía cửa lớp, mắt vẫn kín đáo liếc vị chủ nhân dòng tộc Shadow đang tiến về phía mình. Cậu ta muốn đi về lớp, thì cần phải đi qua chỗ cô. Đó sẽ là cơ hội tốt cho cô để đối phó với trò đùa của lũ bạn trong lớp. Đợi đến khi cậu ta chỉ còn cách cô chừng gần hai mét, cô mới bước chân vào lớp. Đúng như cô nghĩ...

“ÀO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Một xô nước “vô tình một cách cố ý” đổ về phía Zenny khi cô bé vừa đặt chân vào cửa. Zenny đã suy đoán đúng. Có người nấp sẵn ở cửa lớp, đợi cô vào lớp sẽ bắt ngờ đi ra và vờ như vô tình làm đổ nước vào người cô. Nhưng họ đâu biết là, cô sớm đã đoán được âm mưu của họ mà phòng bị lâu rồi. Khi bước vào cửa lớp, cô không đi vào ngay mà đợi đến khi cái bóng trên cửa động đậy, cô liền ngay lập tức né sang bên trái, không quên đưa một chân ra. Điều gì đến cũng sẽ đến. Người nấp bên cửa kia khi chạy ra bị vấp phải chân cô, ngã nhào trên đất. Xô nước cũng theo đó mà đổ ụp xuống đầu. Đến lúc này, cô mới nhận ra, người nấp bên cửa chính là Lorde. Lúc này, cả người cô nàng ướt nhẹp. Chiếc áo sơ-mi màu trắng nhuộm một màu đung đục của nước lau nhà.

Zenny khẽ cười lạnh trong lòng. Đây chẳng phải là gậy ông đập lưng ông? Mọi tính toán của cô đều chính xác, nhưng chỉ có duy nhất một điều nằm ngoài tầm kiểm soát.

Cô vốn định đợi đến khi Vic đến gần mới bước chân vào cửa lớp. Mục đích là để xô nước kia đổ lên người cậu ta. Đến khi đó, không biết cậu ta sẽ xử lý Lorde như thế nào? Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của cô. Khi mà Lorde vừa thình lình xuất hiện trước cửa lớp, chỉ một bước chân nữa thôi là sẽ bị xô nước hắt vào người, cậu ta lại bất ngờ dừng khựng lại, không tiếp tục bước nữa. Chẳng hiểu có phải do cô bị ảo giác không, nhưng cô thấy cậu ta nhìn cô, nhếch môi cười lạnh. Đôi đồng tử màu xanh thăm thẳm nhìn xoáy sâu vào đôi mắt màu nâu nhạt của cô. Khiến cô bất giác run nhẹ, cảm nhận như có một luồng hơi lạnh leo chạy dọc toàn thân khi bị ánh mắt kia chiếu thẳng vào đáy mắt. Khi nhìn vào đôi mắt cậu ta, cô có cảm giác như mình đang nhìn vào một hồ băng sâu không thấy đáy, chỉ cần đứng bên ngoài đã cảm thấy rét run. Ánh mắt cậu ta khi đó giống như là đã nhìn thấu tận mọi suy nghĩ của cô, dường như cậu ta nhận ra tất cả những gì cô tính toán.

Thế rồi, cậu ta lại ung dung bước qua chỗ cô, bước qua cả chỗ Lorde đang nằm xõng xoài, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, không hề thay đổi. Dường như nụ cười của cậu ta khi này, cả ánh mắt nhìn cô khi này đều chưa từng tồn tại.

Nhìn bóng lưng cậu ta khuất dần, Zenny xây xẩm mặt mày. Là cậu ta đã nhìn ra những tính toán của cô, hay là cậu ta tránh được xô nước lau nhà, chỉ đơn giản là tình cờ, hoặc là nhờ phản ứng nhanh? Nếu như cậu ta thật sự nhìn ra được những tính toán của cô, thì quả thật, cậu ta là một con người quá nguy hiểm. Đúng vậy, cậu ta thông minh đến mức khiến người ta sợ hãi. Chỉ qua một ánh nhìn xẹt qua chưa đến vài giây, cậu ta đã có thể tường tận tâm tư của người khác. Cô chợt nhớ lại sự việc ở căn-tin lần trước. Lần đó, cũng chỉ trong chớp mắt, cậu ta đã nghĩ ra cách vô cùng kín đáo mà cũng thông minh để lũ con gái kia xử lý cô, đồng thời đem lại cho cô không biết bao nhiêu rắc rối.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô. Con người này, thông minh nhưng quá nham hiểm. Tuyệt đối, không nên đến gần, càng không được phép đắc tội.

Mãi cho đến khi bóng cậu ta xa dần rồi khuất hẳn, Zenny mới dứt khỏi dòng suy nghĩ rồi nhìn Lorde đang nằm sổng xoài trên đất. Cô thầm cười lạnh. Đã nói là cô sẽ chơi cùng họ tới cùng nếu họ muốn kia mà. Dám nghĩ ra trò chơi khăm cô? Chắc họ nghĩ cô vẫn còn là con bé ngốc nghếch hiền lành khi mới vào nhập học?

Đúng lúc đó, Ray từ trong lớp chạy ra chỗ hai người. Sau khi chắc chắn là Sunny không sao, cậu mới rời ánh mắt mà nhìn Lorde- lúc này đang lồm cồm bò dậy. Cô nàng nhìn khắp trang phục, đầu tóc mình rồi hét lên:

“Mẹ ơi! Bẩn quá! Mascara của con. Mái tóc con mất mấy tiếng đồng hồ để uốn!!!!”

Cô nàng liên tục cảm thán, miệng còn meo meo khóc. Nhìn bộ dạng cô lúc này quả thật quá thảm hại. Mái tóc xoăn màu vàng bị dính thứ nước lau nhà kia giờ đang bốc mùi khó ngửi. Khuôn mặt phấn son lờ lợt của cô giờ bị nước rửa trôi, mascara lem nhem tạo thành một vùng đen xỉ quanh mắt. Thế rồi, cô quay phắt sang nhìn Sunny, gào lên:

“Con điên! Mày làm gì thế hả?”

Zenny đang định mở miệng đáp trả thì Ray đã chặn lời:

“Tự mình nghĩ ra thì tự mình chịu đi. Còn quay sang trách ai?”

Lorde tức nghẹn lời, khuôn mặt đỏ bừng bừng vì giận. Ray rút từ túi áo đưa cho cô một chiếc khăn tay trắng, cậu nói:

“Lau cái mặt kinh tởm của cậu đi.”

Nói xong, Ray và Sunny đi thẳng vào lớp. Lorde vẫn đứng ngơ ngẩn cầm chiếc khăn tay. Mãi một lúc sau mới phản ứng lại. Cô ném thẳng chiếc khăn tay xuống vũng nước, lườm nguýt nhìn hai người, nói bằng giọng chua loét:

“Nghĩ tôi cần chắc?”

Nói xong liền ngưng nguẩy bỏ ra ngoài. Mấy học viên trong lớp nhìn theo cô, khẽ lắc đầu. Có vài cô nàng còn xúm xít lại bàn tán, cười nói khúc khích.

Vào đến chỗ ngồi, Zenny bắt đầu mở sách ra đọc trước bài. Bên cạnh, Ray bỗng nói:

“Zenny này, sau vụ rắc rối 6 tháng trước, cậu thay đổi hoàn toàn. Cứ như là có một con người khác sống trong thân xác của Zenny ấy!”

Bàn tay lật sách của Zenny thoáng cứng đờ lại trong một khắc, nhưng cô lại mau chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. Cô khẽ cau mày, hỏi:

“Vụ rắc rối 6 tháng trước?”

Ray nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, hỏi lại:

“Ừ. 6 tháng trước. Cái lần cậu bị Lorde cùng đám bạn chảnh chọe của cô nàng đánh đến mức vào viện áy. Cậu quên rồi?”

Zenny khẽ cười, đáp lại:

“Ừ. Sao mà quên được chứ?”

Ray chống tay vào cằm, tiếp tục nói:

“Sau vụ ấy, cậu cứ như không còn là cậu ý. Mạnh mẽ hơn, không hiền lành như trước. Lạ thật!”

Zenny rời mắt khỏi trang sách, nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ ngắm bầu trời cao trong xanh. Ánh nắng hắt vào cặp kính cận đeo trên mắt cô tạo ra một vệt sáng chói lóa. Dường như, đôi mắt cô chợt lóe lên tia sáng kì dị chỉ trong chốc lát. Giọng cô trầm trầm, như đang tự nói với mình, miệng còn nở nụ cười như có như không:

“Ừ. Có lẽ là, chúa trời đã giúp tớ chăng?”

Tiết học trôi đi trong sự uể oải và nhàm chán của tất cả học viên trong lớp. Cuối cùng, tiếng chuông hết giờ mà mọi người đều mong chờ cũng vang lên. Vẫn như mọi lần, các thành viên vội vàng ủa ra khỏi lớp. Zenny thì khác, cô chỉ từ tốn cất sách vở rồi mới từ từ đứng dậy. Khi Zenny bước ra khỏi chỗ cũng là lúc Lorde tiến về phía cô. Sau khi bị cả xô nước lau nhà đổ vào đầu, cô nàng đã đi thay một bộ váy áo thường khác. Mái tóc cũng đã được chải chuốt lại. Tất nhiên, khuôn mặt cũng được tô vẽ cầu kỳ không kém ban đầu.

Đột nhiên, khi đi qua bàn Zenny, cô nàng bất ngờ ngã sập xuống, dáng vẻ như bị người khác ngáng chân. Được! đúng kịch rất được! Zenny thầm nghĩ. Đồng thời cô cũng ngao ngán lắc đầu. Cô nàng này xinh đẹp nhưng nào bị phăng rồi sao? Mưu mẹo vớ vẩn này mà cũng nghĩ ra cho được?

Là cố tình muốn gây sự với cô đây mà. Nếu Zenny đoán không nhầm, thì ngay bây giờ, cô nàng kia sẽ bù lu bù loa lên...

“Con ranh! Sao mày dám ngáng chân tao? Mày cố ý đúng không?”

Giọng Lorde vốn đã chua loét, nay lại được cô nàng chảnh cho chua thêm một bậc. Các học viên vốn đã định xuống canteen, đang đi đến cửa cũng bị giọng nói kia thu hút, hào hứng quay lại lớp xem.

Zenny thấy thế thì vẫn điềm tĩnh, chỉ từ tốn trả lời:

“Vậy là tôi làm cô ngã sao? Vậy cho tôi xin lỗi.”

Cô quả thật không muốn dây dưa nhiều nên cứ xin lỗi đại cho nhanh. Đối xử với loại người cứ thích gây sự với mình, một là cứ để chúng đắc ý, cho rằng mình bị bắt nạt. Hai là tỏ ra dừng dưng không thêm quan tâm. Bọn chúng sẽ chán mà không bắt nạt nữa. Zenny đang áp dụng cách thứ hai, dừng dưng coi như không nhìn thấy. Thế nhưng, Lorde nào bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.

“Xin lỗi? Chỉ một câu xin lỗi là xong à? Mày làm tao chảy máu chân rồi đó!”

Nói xong cô nàng còn cố tình chìa một bên đầu gối hơi xước ra. Chỉ là giả vờ thôi, nhưng có vẻ cô nàng cũng khổ tâm quá nhỉ? Còn làm cho đôi chân ngọc ngà chảy máu kia mà. Đã vậy, cô cũng nên giúp cô bạn hoàn thành tâm nguyện của mình.

“Vậy cô muốn tôi làm gì?”

Zenny khẽ thở dài, nhìn cô nàng chảnh chọe trước mặt bằng ánh mắt ngao ngán. Chỉ cần nghe Zenny nói như vậy, Lorde nở nụ cười kiêu ngạo. Cô cất giọng:

“Quý xuống xin lỗi tao, tao sẽ tha thứ cho mày.”

Cô khẽ cười thầm. Có vẻ như cô ta quá tự tin vào bản thân mình rồi thì phải. Thấy cô xuống nước một chút liền tưởng người khác sợ mình? Bảo Zenny quý xuống xin lỗi cô ta?

“Nếu tôi nói không thì sao? Vả lại, tôi cũng không cần cô tha thứ!”

Zenny đáp thẳng thừng, nhìn xoáy vào mắt Lorde, không hề tránh né. Nụ cười ngạo mạn trên môi Lorde chợt đông cứng lại. Cô nàng lắp bắp:

“Mày....mày....”

“Đã ngu còn bị nói lắp nữa sao?”

Zenny buông một câu cạnh khỏe cô nàng rồi thân nhiên bước ra khỏi lớp. Lorde vẫn đứng như trời trồng. Thân hình mảnh mai gần như run lên vì tức giận khi nghe thấy tiếng cười rúc rích của các học viên khác đang ở trong lớp. Cô ta, con bé thấp kém đó năm lần bảy lượt hạ nhục cô trước đám đông. Khi ở căn-tin thì dúi đầu cô vào bát soup, ban sáng thì làm cô ngã trước lớp, lãnh trọn xô nước lau nhà, giờ lại không thêm cho cô vào mắt. Lâu nay Lorde vẫn luôn tự cao về nhan sắc cùng anh chàng người yêu nổi tiếng của mình, vậy mà lần này lại đều bị lép vế trước con bé đó, đều bị nó đè đầu cưỡi cổ mà giương oai. Sự nhục nhã cùng lòng tự mãn bấy lâu nay của Lorde đã bị trà đạp nặng nề. Cô hung dữ nhìn Zenny thân nhiên rời đi. Bàn tay vô tình nắm lấy một vật nào đó trên bàn.

“Bốp!!!!!!!!!!!!”

Cô ném thứ mình vừa tóm được trên bàn về phía Zenny. Vật đó bay thẳng vào đầu cô. Thật không may, đó lại là một con dao dọc giấy. Một dòng máu đỏ tươi chảy từ sau đầu Zenny. Vài giọt máu thấm qua tóc, chảy dài xuống chiếc áo sơ-mi trắng muốt. Đường như vẫn chưa hài lòng. Lorde lao về phía Zenny. Khi mà Zenny vẫn còn ngạc nhiên chưa biết chuyện gì đang xảy ra, cô nàng đã tặng ngay cô hai cái bạt tai rất mạnh.

Bàn tay Lorde nắm chặt lấy tóc Zenny. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà cô nàng lại nắm đúng vào chỗ tóc ở vết thương của Sunny, máu theo đó mà chảy ra càng nhiều. Lorde vẫn tiếp tục tát cô, vừa đánh miệng vẫn không ngừng chửi rủa. Mọi người đều nhìn thấy nhưng không có ai can ngăn. Trái lại, còn xem với vẻ mặt thích thú.

Cảm nhận hai má mình nóng rát vì những cái tát, khuôn mặt Zenny vẫn hiện lên với vẻ lỳ lợm. Không hề có một chút run sợ, cũng không có ý định van xin. Chỉ có điều, đôi mắt nâu, sau mỗi cái tát, lại trở nên càng lạnh lùng.

“Ba mươi chín ,... .”

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sự Phẫn Nộ Của Ray

“Ba mươi chín .”

Cô đột nhiên nói một câu tưởng như vô nghĩa. Ngược mắt nhìn Lorde, cô khẽ nở nụ cười. Máu từ khóe miệng cô chảy ra, hai bên má đầy những vết xước do móng tay Lorde cào vào. Lúc này, nụ cười ấy trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Lạnh lùng, và có cả độc ác. Giống như nụ cười của ác quỷ, lạnh lẽo, và mang mùi máu tươi. Dáng vẻ của Zenny lúc này rất thê thảm, nhưng khi kết hợp với nụ cười kia, nó lại khiến người ta rùng mình. Lorde ngừng mọi động tác, bàn tay nắm tóc cô cũng nói lỏng. Cô nàng bị nụ cười cùng ánh mắt của Zenny làm cho giật mình.

“Cô đánh tôi tổng cộng ba mươi chín .”

Zenny bổ sung thêm những gì mình vừa nói. Nụ cười trên môi vẫn duy trì.

“Vậy thì sao?”

Lorde lại trở lại bộ dạng kiêu căng, mặt héch lên nhìn cô. Tay đưa lên cao chuẩn bị đánh tiếp. Thế nhưng, bàn tay cô bị chặn lại giữa không trung, Zenny đã kịp đưa tay ngăn khi bàn tay kia chỉ còn cách mặt mình chừng gần năm centimet.

“Cô đánh rồi. Giờ đến lượt tôi.”

Chưa kịp để Lorde trả lời, Zenny đã giáng một cái tát xuống mặt cô nàng. Cô dùng lực rất mạnh, máu trong miệng Lorde trào ra. Dù bị tát nhưng cô nàng vẫn đứng im như trời trồng do vẫn chưa hết bàng hoàng vì cái tát vừa rồi.

“Cô đánh tôi 39 cái. Tôi sẽ trả lại gấp đôi.”

Lại một cái tát nữa được Lorde lãnh đủ. Vì Sunny ra tay rất mạnh, mà Lorde vốn là tiểu thư cao quý, cơ bản không thể chịu được những trận đòn như thế. Chỉ sau ba cái tát của Sunny, cô nàng đã ngã nhào xuống đất, nước mắt cũng bắt đầu tuôn là chảy. Zenny không hề thấy thương cảm, cũng không hề có ý định ngừng tay. Cô tiếp tục bồi thêm một cái nữa, kèm lời châm chọc:

“Sao vậy? Chẳng phải cô giỏi đánh người lắm sao? Đến khi bị đánh trả thì lại khóc lóc như thể bị người ta bắt nạt vậy?”

Lorde vẫn khóc, thân hình run rẩy không ngừng. Từ lâu, cô đã không còn sức chống lại. Một phần vì đau, một phần vì bàng hoàng và cả xấu hổ. Suy cho cùng, cô cũng chỉ giỏi đánh người. Còn khả năng chịu đòn của cô thì gần như bằng không. Zenny ngừng tay đánh, cô nói:

“Vậy quỳ xuống xin lỗi tôi đi. Tôi sẽ tha thứ cho cô?”

Lorde ngạc nhiên đến mức ngừng khóc. Tất cả các học viên trong lớp cũng nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc. Có phải cô vừa bảo Lorde quỳ xuống xin lỗi?

“Chẳng phải khi nãy cô bảo tôi quỳ xuống xin lỗi thì cô sẽ tha thứ sao? Tôi chỉ yêu cầu lại cô thôi. Không cần ngạc nhiên đến mức đó.”

Zenny tiếp tục nói. Mắt vẫn nhìn Lorde. Cô khẽ cười lạnh khi nhìn dáng bộ vừa sợ sệt vừa ngạc nhiên của Lorde. Khi đánh cô, cô nàng không khác gì một con hổ, còn lúc này lại chẳng khác gì một con chuột nhắt.

“Tôi bảo cô quỳ xuống xin lỗi tôi.”

Zenny nhắc lại thêm một lần nữa, gần từng chữ một. Cô không thích phải chờ đợi bất cứ điều gì. Chờ đợi một người như Lorde, lại càng không.

Lorde vẫn ngồi bất động dưới sàn, dường như vẫn chưa thể tin những gì bày ra trước mắt. Thế nhưng, chẳng để cô nàng suy nghĩ hay ngạc nhiên nhiều, Zenny đã nắm vào gáy cô nàng, lôi cô nàng đứng lên khỏi sàn nhà rồi lại đẩy mạnh xuống. Vậy là Lorde đã quỳ sụp xuống đất, ngay trước mặt Zenny. Cả lớp nhìn Zenny bằng ánh mắt không tin nổi. Đúng vậy! Ai có thể tin nổi rằng cô nàng Zenny tương chừng nhu nhược yếu đuối lại có thể thẳng tay đánh Lorde- cô nàng nổi tiếng đánh đá, chảnh chọe của học viện? Hơn nữa, cô ấy còn vừa không chút lưu tình mà đẩy cô nàng đánh đá kia quỳ trước mặt mình.

Không thèm để ý đến những ánh mắt kia, Zenny nhìn khuôn mặt đang xụi lơ của Lorde mà nói bằng giọng hăm dọa:

“Nhắc lại lần nữa, vì tôi không muốn động đến ai, nên cũng không muốn ai động đến mình.”

Đó là quy tắc sống của cô. Nước sông không phạm nước giếng. Cô muốn bình yên mà tồn tại nên cũng không muốn động chạm đến bất cứ ai, đồng nghĩa với việc không muốn ai động đến mình. Và quan trọng hơn, cô đã không còn là Zenny khi mới ra nhập học viện. Một Zenny hiền lành, ngu ngơ, mặc cho kẻ khác bắt nạt. Kể từ bây giờ, bất cứ kẻ nào động đến cô, cô sẽ tính toán mà trả lại đầy đủ!

Cũng lúc đó, bên ngoài cửa sổ lớp học, một chàng trai trẻ hướng đôi mắt xanh thăm nhìn nụ cười lạnh nhạt nở trên môi cô gái. Ánh mắt mang theo tia lạnh lẽo, và có vài phần thích thú. Nụ cười của cô gái kia có đôi chút giống nụ cười thường trực mà cậu vẫn mang trên khuôn mặt. Lạnh nhạt, thờ ơ, nhưng độc ác. Con người ta thường hay chán ghét những gì giống mình, nhưng lại thích thú với những gì đối ngược.

Sau vụ Zenny bắt Lorde quỳ xuống xin lỗi, cô nàng không còn động đến cô nữa. Ít nhất, cô cũng được mấy hôm yên bình. Thế nhưng, Lorde không buông tha cô dễ dàng như vậy. Hôm nay, khi cô và Ray đang ngồi dùng bữa trưa ở căn-tin, bất ngờ Lorde cùng bạn trai của cô nàng-Levin Curtis đi qua. Cô nàng ôm chặt lấy tay Levine, vênh mặt nhìn cô thách thức. Zenny coi như không nhìn thấy cô nàng, vẫn chăm chú xử lý bữa ăn của mình. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, cô nàng chua ngoa kia lại cố tình gây sự với cô.

Zenny cảm nhận có một chất lỏng mang mùi hăng hắc của rượu chảy từ trên đỉnh đầu xuống mặt. Tiếp sau đó là giọng nói giả bộ hoảng hốt của Lorde:

“Ôi trời, làm sao đây? Vô tình quá, xin lỗi cậu nhé!”

Cô nàng vừa nói vừa cười nhăn nhơ, mắt vẫn không ngừng lườm Zenny. Buồn cười thật, vô tình sao? Sao cô ta có nhiều cái vô tình quá vậy? Zenny vốn định bỏ qua cho xong vì hôm nay cô không có hứng thú đôi co với cô nàng, nhưng Ray ngồi bên cạnh thì không giỏi kiềm chế như thế. Cậu đứng phắt dậy, đi đến trước mặt Lorde và Levine:

“Cô làm cái quái gì vậy?”

Lorde vẫn giả bộ, gương mặt diễn một vẻ sợ sệt rất kịch:

“Tôi đã nói là tôi vô tình rồi mà. Có cần hung dữ vậy không?”

Ray còn chưa kịp trả lời, Levine đứng bên cạnh đã chen vào phụ họa cho bạn gái:

“Mà có cố tình thì sao? Một đứa là con vệ sĩ, một đứa là con người hầu, giờ lại bênh vực nhau, đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã. Mày định làm gì? Hả anh chàng con riêng?”

Cậu ta vừa dứt lời, cả căn-tin vang lên những tràng cười không ngớt. Ray là con riêng của nam tước Sailor Dawson với người hầu. Việc này cả học viện

đều biết, và họ khinh thường điều đó. Bị động chạm đến nỗi đau chôn giấu bấy lâu, Ray gần như nổi sung lên, cậu lao về phía Levine, nhanh như cắt túm lấy cổ áo hắn. Đôi mắt vẫn lên, cậu gần giọng hỏi:

“Mày vừa nói cái gì?”

Levine vẫn thản nhiên như không, vẫn cười nham nhở, hắn ta nói lại, chậm rãi nhấn mạnh từng chữ:

“TAO NÓI MẸ MÀY KHÔNG NÊN SINH RA MÀY, ĐỒ CẶN BÃ.”

“Bốp!!!”

Levine vừa dứt lời đã ăn một quả đấm từ Ray, khoe miệng đã rỉ máu. Zenny ngồi bên cạnh toan xông ra ngăn thì bị Lorde cản lại. Cô hơi khó hiểu, thế nhưng, chẳng lâu sau cô đã hiểu rõ ngọn ngành. Thì ra, hai người họ cố tình gây sự, cố tình chọc tức để Ray đánh Levine. Chợt nhớ rằng Levine là thiếu gia của gia tộc Curtis- một trong bốn gia tộc lớn của hoàng gia, nếu Ray động đến cậu ta, chắc chắn sẽ rắc rối vô cùng. Đã vậy, cô càng phải can cậu lại. Nhưng cứ mỗi lần cô chạy về phía cậu để tách cậu ra thì lại bị Lorde cùng đám bạn của nàng đẩy lại xuống ghế. Cô chỉ còn cách ngồi im một chỗ, liên tục hét lên bảo cậu dừng lại. Thế nhưng Ray hoàn toàn để lời nói của cô ở ngoài tai, vẫn tiếp tục đánh Levine. Khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, cả hai vành mắt cũng đỏ hoe hoe. Zenny thoáng sững người, hình như cậu ấy đang khóc?

Khi suy nghĩ ấy vừa thoáng qua, cô khẽ cúi gầm mặt. Chắc chắn Ray đã phải chịu những bức bối, tủi nhục nặng nề suốt mấy năm qua, nên hôm nay cậu ấy mới bức xúc như vậy. Đám người Lord và Levine biết rõ điều đó nên mới cố tình kích động cậu, và để cậu sập bẫy. Bọn họ không động được vào cô nên chuyển hướng sang Ray- người thân thiết nhất với cô. Thế nhưng, dựa vào cái cách nông cạn mà Lorde trả đũa cô mấy hôm nay, suy nghĩ được như vậy, chắc chắn không có nàng. Vậy rốt cuộc là ai đã vẽ đường cho hươu chạy?

Cuối cùng, Ray cũng dừng lại thật. Khi cậu dừng lại cũng là lúc người ta nhìn thấy toàn thân Levine tím bầm, máu đỏ dính cả vào chiếc áo sơ-mi, trên nền áo còn dính chỉ chít những vết gãy của Ray. Hắn đã ngắt đi. Gương mặt sung vù vì bị đấm quá nhiều. Lorde chạy về phía cậu ta, hoảng hốt đỡ cậu ta dậy. Lúc này, khuôn mặt sợ hãi của cô không phải diễn kịch mà là chân thật. Chẳng biết cô có nhìn nhầm hay không, nhưng trước khi Lorde dìu Levine đi, cô nàng có liếc nhìn Ray. Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng cô nhận thấy đó là ánh mắt lo lắng, pha cùng sự bất lực. Nếu như cô nhìn đúng, thì có sao cô nàng lại nhìn Ray với ánh mắt như vậy?

Nghĩ mãi không ra nên cô quyết định gác nó qua một bên. Đến gần chỗ Ray đang đứng, cô đặt tay lên vai cậu, hỏi:

“Không sao chứ?”

Ray lắc đầu. Khuôn mặt đượm vẻ mệt mỏi, và cả buồn phiền. Cậu đi ra khỏi căn-tin, cô không đi theo, vì cô biết cậu muốn ở một mình.

Bỗng nhiên cô cảm nhận một luồng khí lạnh băng chạy dọc sống lưng. Vội vã nhìn khắp xung quanh, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy chàng trai đứng trong góc phòng.

Cậu ta đang đứng trong góc khuất, bóng tối xung quanh phủ lên thân hình cao gầy mà cân đối khiến cơ thể cậu ta tăng thêm vài âm u. Đôi mắt xanh thăm đang nhìn cô, khoe môi vẫn như thường lệ, vẽ một nụ cười nửa miệng. Nụ cười đó, vào lúc này dường như chứa đầy hàm ý. Mặc dù cách nhau khá xa, nhưng Sunny vẫn nhận ra đôi mắt xanh thăm của cậu ta xẹt qua một tia nhìn nguy hiểm. Lại một lần nữa, cô thoáng run rẩy khi nhìn vào đôi mắt ấy. Mắt cậu ta mang màu xanh thăm, không phải màu mắt xanh biển thông thường của người Anh, mà là thứ màu xanh rất thăm. Trong màu xanh, lại như phảng phất màu đen của bóng tối. Khi nhìn vào khiến người khác như bị cuốn vào vực quỷ u linh, sâu không nhìn thấy đáy. Ánh mắt đáng sợ, nhưng lại đẹp để khiến người ta không thể tự chủ mà bị hút vào. Nhìn thấy nụ cười ma mị của cậu ta, cô chợt nhớ ra rằng, những rắc rối mà mình gặp phải mấy hôm nay cũng xuất phát từ nụ cười của cậu ta hôm đó. Chỉ một nụ cười của cậu ta thôi mà cũng khiến cô rắc rối đến mức này.

Đột nhiên, Zenny quay mặt đi, thôi không nhìn chàng trai đó. Cô khẽ cup mắt, khuôn mặt buồn buồn. Cậu đã không như ngày xưa nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Khế Ước Quý

“Nếu đó thực là điều em muốn, tôi sẽ nắm tay em, dẫn vào con đường bóng tối, giam cầm em trong sự đau đớn tột cùng.”

“Ê. Mau lên, nghe nói nam tước Sailor Dawson đến xin lỗi Levine Curtis đó. Cha của Levine, công tước James Curtis cũng đến nữa.”

Một học viên hốt hải chạy vào, sau khi loan tin cho cả lớp lại chạy vụt ra khỏi cửa. Cả lớp nghe vậy liền lục đục kéo đi. Zenny ngồi bất động một chỗ, khẽ thở dài. Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi. Nhớ đến khuôn mặt xung vù của Levine hôm qua, cô chợt lo lắng cho Ray. Con trai độc nhất bị đánh cho xưng tím mặt mày, không biết ngài công tước Curtis định làm mọi chuyện lớn đến mức nào đây? Chần chừ một hồi, Zenny cũng theo đám bạn xuống dưới sân trường.

Chen lẩn trong đám đông, mỗi một lúc lâu cô mới đi được vào vòng trong. Học viên từ mọi lớp học gần như đều đổ ra ngoài xem thi phi, tất cả quây thành một vòng tròn quanh những nhân vật chính. Ở giữa vòng tròn có Levine cùng cha là công tước James Curtis, đứng đối diện họ là Ray và nam tước Sailor Dawson. Thế trận bốn người đứng chia làm hai phe.

Khuôn mặt Levine xung vũ nhưng vẫn héch lên đầy kiêu ngạo. Vị công tước Curtis đứng cạnh cậu ta, ánh mắt cũng mang vẻ khinh khỉnh khi nhìn Ray, trên miệng còn nở nụ cười chế giễu nhẹ nhàng. Nam tước Dawson đứng cạnh tức giận và xấu hổ tới mức mặt đỏ tía tai. So về tước vị cũng như quyền lực, lão đều thua nhà Curtis, bây giờ lại phải đứng cúi đầu trước lão ta và thằng con của lão, quả thật nhục nhã không kể sao cho xiết.

Mỗi người đều mang một vẻ mặt riêng biệt, chỉ có Ray là trước sau vẫn cúi gằm mặt, không nói một lời. Zenny không thể nhìn thấy rõ mặt cậu, nên cũng không thể đọc được suy nghĩ của cậu lúc bấy giờ. Công tước Curtis quả nhiên thích phô trương oai phong của mình, đây còn không phải là định hạ nhục Ray cùng gia tộc Dawson?

Hơn năm phút trôi qua, Ray vẫn im lặng như vậy. James Curtis dường như mất kiên nhẫn, nhìn khuôn mặt đang cúi gằm của Ray, khề hừ nhẹ:

“Đúng là thứ thấp hèn sẽ sinh ra thứ thấp hèn, con của một hầu gái sao có đủ giáo dục và biết cách cư xử cơ chứ?”

Ông ta nói bằng giọng khinh thường thấy rõ. Sailor Dawson thoáng lạnh mặt. Thứ thấp hèn lại sinh ra thứ thấp hèn, chẳng phải còn nói cả lão sao? Mặc dù lão không thừa nhận Ray là con, nhưng sự thật không thể chối cãi là cậu mang trong mình dòng máu của lão. Như thế chẳng khác nào chửi lão là kẻ thấp hèn cả. Quá giận dữ và nhục nhã, Sailor đưa tay lên tát mạnh vào một bên má của Ray, gào lên:

“Còn không mau xin lỗi, thằng nghiệt súc?”

Ray bị đánh thì không hề tránh né, cũng không phản kháng, vẫn cúi gằm mặt xuống, cơ thể vẫn trơ ra như khúc gỗ. Nhưng nếu để ý sẽ thấy hai bàn tay buông thõng của cậu đang nắm chặt đến nỗi để lộ cả những khớp xương trắng muốt. Nhìn thấy sự lì lợm của cậu, Sailor lại càng nổi dóa, liên tục đánh vào người, vào mặt cậu. Mặt đỏ gay gắt vì đau giận, miệng còn không ngừng chửi rủa. Lúc này, ông ta trông thật không xứng đáng một chút nào với thân phận quý tộc danh giá và chức vị nam tước của mình.

Đánh một hồi, thấy Ray vẫn không hề chuyển biến, cũng không chịu mở mồm, lão đành dừng lại, thở phì phò vì mệt. Sailor gật đầu liên tục, dùng đôi mắt giận dữ nhìn cậu:

“Được, mày rất được. Khá khen cho sự lì lợm của mày. Tao cũng muốn xem xem mày lì lợm được đến bao giờ.”

Nói xong, lão quay sang tên vệ sĩ đứng cạnh, ra lệnh:

“Dẫn bà ta ra đây.”

Tên vệ sĩ kính cẩn cúi đầu, nhanh chóng lẩn vào trong đám đông rồi đi về phía chiếc xe hơi đậu ngoài cổng trường. Ít phút sau, tên vệ sĩ quay lại, dẫn theo một người phụ nữ tầm tuổi trung niên.

Người phụ nữ khoác trên mình bộ đồ người hầu đã sờn cũ. Mái tóc màu vàng kim dài quá tai, ôm lấy khuôn mặt gầy gò nhợt nhạt. Khuôn mặt người phụ nữ lúc này hiện lên vẻ hoảng sợ, bà hướng đôi mắt trừng sâu về phía Ray, trông mắt xanh lơ tràn ngập sự đau xót. Môi mấp máy, nước mắt đã chảy ra từ hai hốc mắt.

“Con trai...”

Bà lắp bắp không nói nên lời khi nhìn thấy những vết tím bầm trên má Ray. Đó là mẹ của Ray- bà Gonall Hercule, hiện tại đang là người hầu trong nhà Dawson. Bà cố gắng chạy về phía Ray nhưng bị bàn tay to lớn của tên vệ sĩ tóm lại, nắm chặt lấy cổ áo. Nhìn bà lúc này thật không khác gì một con ếch tội nghiệp bị người ta xách cổ, hai tay cứ khua khua về phía con trai.

Ray nhìn mẹ mình, cả cơ thể thoáng run lên dữ dội, hai bàn tay lại càng nắm chặt hơn nữa. Cơ thể cậu vẫn bất động, chỉ nhìn thấy tròng mắt dưới lớp kính cận của cậu mở lớn, trong đó có sự lo lắng và cả phần uất. Sailor nhếch môi cười, nói:

“Sao? Giờ mày có định xin lỗi không, hay để mẹ mày xin lỗi thay mày?”

Cậu vẫn đứng im, mắt hướng về phía người mẹ tội nghiệp đang khóc lên khóc xuống. Bà Gonall nghe Sailor nói vậy, lập tức quỳ sụp xuống dưới chân lão, liên tục dập đầu khóc lóc van xin:

“Xin ông, nó dù sao cũng là con trai của ông, sao ông có thể đối xử với nó như thế?”

Sailor hừ nhẹ, đáp bằng giọng khinh bỉ:

“Con trai? Thứ thấp hèn này mà xứng là con trai của ta? Nó thấp hèn đã không nói, chỉ cần không để vào mắt là được. Đằng này nó lại khiến ta mất mặt trước ngài công tước đây. Hừ, đã là thứ thấp hèn, đến cả hành vi cũng thấp hèn.”

Tầm mắt của Ray chuyển từ người mẹ đang quỳ trên đất sang phía người cha “đáng kính”. Chê cậu là thứ thấp hèn, lão ta là cha cậu chẳng phải còn thấp hèn hơn sao?

Bà Gonall vẫn quỳ trên đất, nghe thấy Sailor nói vậy, lại quay về phía công tước Curtis, liên tục dập đầu van xin:

“Ngài công tước, xin ngài, hãy bỏ qua cho con trai tôi. Tôi thành thật cầu xin ngài.”

Đổi mặt với sự thành khẩn của mẹ Ray, ngài công tước lồi lạc kia vẫn đứng đưng, lão không thèm nhìn bà dù chỉ một cái, chỉ lạnh giọng nói với nam tước Sailor:

“Thứ thấp kém này, đừng để nó lớn vồn trước mặt ta. Ta cần lời xin lỗi từ kẻ đã gây ra thương tổn cho con trai ta.”

Sailor tức giận, vung một cái tát thật mạnh vào mặt bà Gonall khiến bà ngã rạp xuống đất. Lão nhìn Ray đang đứng lặng một chỗ, cười lạnh:

“Nếu mày nhất quyết không chịu xin lỗi, thì để mẹ mày chịu thay cho mày.”

Nói xong lão giơ chân đạp vào ngực bà Gonall khiến bà ngã nhào ra đất, ôm ngực kêu đau đớn. Không có ý định dừng tay, lão lại định bồi thêm một cái tát nữa. Khi bàn tay gã vừa đưa lên cao, một giọng nói cất lên. Giọng nói nhỏ nhẹ, chừng mực nhưng lại như ẩn chứa tất cả niềm hận thù cùng phần uất.

“Công tước Curtis, xin lỗi ngài.”

“Ồ!!”

Tiếng các học viên xung quanh đồng loạt cảm thán khi Ray nói xin lỗi. Vài đứa ghé tai vào nhau bàn tán rèm pha, đủ mọi loại âm thanh được cất lên, hầu hết đều mang phần giễu cợt. Zenny đứng giữa đám đông, chỉ trơ mắt nhìn cậu.

“Quỳ xuống, xin lỗi cả con trai ta.”

James Curtis nhìn cậu khinh thường, đáp bằng giọng đưng đưng.

Thân hình Ray thoáng đông cứng lại, cuối cùng, cậu từ từ khụy gối. Trong ánh nắng chiều nhàn nhạt, Zenny nhìn thấy bóng dáng cao gầy của cậu chậm rãi khom xuống, thấp dần. Điều quan trọng nhất đối với một người đàn ông là sự tự tôn. Hôm nay, Ray lại vì cô mà phải quỳ xuống trước mặt bao nhiêu người. Zenny khẽ nhắm mắt, rồi không một chút do dự, rẽ đám đông tiến về phía cậu. Bóng dáng nhỏ bé nhưng kiên cường, từng bước đi thoăn thoắt nhẹ nhàng mà vững chãi.

Khi mà đầu gối Ray chỉ còn cách mặt đất gần năm centimet, cô đến gần, nâng tay cản cậu lại trước ánh mắt ngạc nhiên của bao người. Nở nụ cười, cô nhìn công tước Curtis, không kiêu ngạo cũng không tự kiêu, không sợ hãi cũng không vô lễ, cô đáp:

“Thưa công tước, thiết nghĩ nên dừng ở đây được rồi.”

Vị công tước kia cau mày nhìn cô, lạnh lùng đáp:

“Ngươi là ai? Dám xen vào chuyện của gia tộc ta?”

Vẫn duy trì nụ cười, Zenny đáp:

“Tôi cũng không có thân phận gì, chỉ là con gái của một vệ sĩ đã hi sinh vì hoàng tộc. Có điều, một kẻ thấp hèn như tôi, cũng nhận ra hình như hôm nay ngài đã làm chuyện bé xé ra to rồi. Chỉ có một chuyện nhỏ nhỏ vậy thôi, hai thiếu gia của hai bên giải quyết với nhau là được. Đầu nhất thiết phải lỗi cả hai gia tộc lớn vào để mất lòng nhau. Hơn nữa...” nói đến đây cô ngừng lại, sau đó lại tiếp tục: “Hơn nữa, này giờ, ngài và vị nam tước đây, cư xử thật không giống với một bậc quý tộc cao quý chút nào.”

“Ngươi...”

Cả công tước Curtis cùng nam tước Sailor đều đồng thanh lên tiếng. Dám chê trách bọn họ sao? Dám nói bọn họ cư xử không giống một quý tộc sao? Thế nhưng, mặc dù rất tức giận khi bị Zenny nói động chạm, nhưng hai người cũng không thể phủ nhận, này giờ họ hành động không mang một chút khí chất của một quý tộc Anh, trái lại còn giống mấy tên tiểu nhân hẹp hòi, khề chút là muốn gây sự.

Bầu không khí chợt yên tĩnh một cách lạ kì, không ai mở miệng nói với ai câu nào, bỗng nhiên, một tràng âm thanh kì quái vang lên. Là tiếng một vật bay nhanh trong không khí.

“Xoạt!!!!”

Một con điều hầu lông đen, mắt vàng bay về phía công tước Curtis, nó lao thẳng vào người lão, khi chỉ còn cách mặt lão chừng một gang tay thì dừng lại, dương đôi mắt vàng khè hung tợn nhìn lão. Công tước Curtis bị làm cho giật mình, lắp bắp:

“Điều...điều...hầu...?”

Nam tước Sailor thì bình tĩnh hơn, trầm giọng nói:

“Là điều hầu của bá tước Shadow.”

Đúng vậy, điều hâu chính là biểu tượng của dòng họ Shadow. Người đứng đầu gia tộc đó cũng học ở học viện Victoria, điều hâu của cậu lại đột nhiên bay tới đây. Có thể xem là con điều hâu vô tình bay khắp nơi nên mới có mặt ở đây. Thế nhưng điều hâu của vị bá tước kia được huấn luyện từ nhỏ, rất biết nghe lệnh chủ nhân, sẽ không tự ý mà bay đi khi không có lệnh. Cả công tước Curtis và Sailor đều xây xẩm mặt mày, họ đã nhận ra lời cảnh cáo từ vị bá tước trẻ kia. Cậu ta đang muốn nói rằng, tốt nhất đừng nên làm loạn ở nơi này, bởi vì ta vẫn đang quan sát các ngươi. Nhìn thấy con điều hâu, tất cả học viên đảo mắt nhìn xung quanh, mong sao tìm thấy hình bóng vị bá tước kia. Công tước Curtis lăm bắm gì đó trong miệng rồi khoát tay, gọi con trai trở về. Nam tước Sailor cũng theo ngay sau đó.

Các học viên được phen hụt hẫng. Những tưởng sẽ được xem màn xin lỗi rồi tha lỗi hay ho, ai ngờ lại bị con điều hâu kia ngắt giữa chừng, còn vị bá tước dòng họ Shadow thì lại không thấy.

Con ác điều thấy hai quý tộc kia đã trở về thì cũng bay đi, bay thẳng đến tòa nhà phía Đông của học viện. Zenny nhìn theo con ác điều, nó bay lên tầng hai của dãy nhà phía Đông, dừng trước balcon của căn phòng sinh hoạt dành cho những quý tộc có thân phận đặc biệt. Đến đó, nó dừng lại, đậu lên vai chàng trai trẻ đang đứng bên lan can.

Trên balcon tầng hai, Vic đang đứng im lặng hướng mắt xuống sân trường. Trong ánh chiều đỏ như màu máu, bóng dáng cậu hiện lên giữa một quang sáng nhàn nhạt, con điều hâu đứng bên cạnh càng tăng thêm phần âm u. Zenny nhìn thấy cậu ta đang nhìn mình, miệng nở nụ cười rất sâu, đôi mắt lạnh lẽo khiến không gian xung quanh cậu ta như ảm đạm đi vài phần. Dưới ánh chiều tà, cậu ta hiện lên vô cùng đẹp đẽ, giống như một bông hoa. Nhưng là bông hoa được lớn lên nơi địa ngục. Ngày ngày sống trong bóng tối âm u, được tắm trong máu tươi mà trưởng thành, mang trong mình vẻ đẹp không thể cưỡng lại, nhưng lại đen tối lạnh lẽo. Đen tối đến mức, dù có đứng dưới ánh nắng rực rỡ đến đâu, nắng chiếu xuống cũng phải nhạt đi mấy phần, còn bản thân nó thì cứ tự mình tỏa ra thứ bóng tối âm u giữa ánh nắng.

Zenny nhìn chằm chằm vào con người kia. Cậu ta đứng đó, tự chủ, tôn nghiêm, cao ngạo ngút trời. Cuối cùng, Zenny cũng hiểu ra, mọi rắc rối của cả cô và Ray đều xuất phát từ cậu ta. Nếu muốn thoát khỏi rắc rối, chỉ có cách tìm đến cậu ta. Muốn cởi nút, phải tìm người thắt nút.

Zenny chậm rãi đi về phía dãy nhà phía Đông học viện. Dãy nhà này không cao lắm, chỉ có ba tầng nhưng được xây theo kiểu lối kiến trúc của cung điện ngày xưa. Cả tòa nhà được sơn màu trắng thuần nổi bật với mái vòm cung bán nguyệt đen bóng. Có rất nhiều cửa sổ xung quanh tòa nhà, kiểu dáng đa dạng từ vuông, nhọn và cung vòm, những tưởng sẽ rời rạc và tách biệt khi cùng đặt trong một thực thể, nhưng lại được sắp xếp và thiết kế rất khéo léo khiến chúng trở nên hài hòa và khác biệt. Lối dẫn lên cửa chính được bố thành hai cánh dọc theo hai hàng cột tròn được ốp đá cẩm thạch trắng. Trước tòa nhà là một bãi cỏ được cắt theo chiều dọc, xen lẫn màu sắc đậm nhạt, được chăm chút tỉ mỉ hệt như sân golf quốc tế. Đặt chính giữa lối đi vào là một đài phun nước cỡ vừa.

Không chỉ có kiến trúc hoa lệ, tòa nhà còn nằm ở khu vực đắc địa. Học viện Victoria nằm gần bờ sông Thames, nhưng chỉ khi đứng ở tòa nhà khu phía Đông mới có thể nhìn thấy dòng sông một cách rõ nhất. Nếu đứng ở cửa sổ các phòng trong tòa nhà, từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy cả dòng sông Thames thơ mộng trôi lững lờ cùng bầu trời cao rộng. Một tòa nhà như vậy, một vài người được ra vào.

Học viện Victoria không phân chia tầng lớp quá nặng, thế nhưng lại có những ưu đãi đặc biệt dành cho những học viên có dòng máu hoàng gia thân cận. Tức là những người có quan hệ huyết thống gần gũi với vua và nữ hoàng. Những học viên đó đều có phòng sinh hoạt riêng ở tòa nhà này. Họ thường tụ tập theo nhóm gồm vài người và chọn một phòng riêng. Hầu như không có ai có riêng một phòng, hay nói đúng hơn là không được phép chọn riêng một phòng. Thế nhưng, cái gì cũng có ngoại lệ. Trong học viện, có duy nhất một người được hưởng đặc quyền mà không ai được hưởng, đó là có phòng nghỉ riêng trong tòa nhà phía Đông, không ai khác, chính là vị bá tước dòng họ Shadow, con trai trưởng công chúa Rachel, cháu trai nữ hoàng quá cố.

Zenny bước từng bậc thang dẫn lên tầng ba- nơi phòng sinh hoạt của vị bá tước khi tọa lạc. Cô cảm thấy bước chân mình có phần nặng nề, không phải vì leo quá nhiều bậc thang, mà vì trái tim cô lúc này đang nặng trĩu. Cô đang lo lắng, hay nói đúng hơn là sợ hãi. Cô sắp đối mặt với cậu ta- con người vô cùng lạnh lùng, nguy hiểm. Hơn nữa, dường như còn không ưa cô.

Đứng trước cánh cửa gỗ đóng im lìm, Zenny hít một hơi thật sâu, đưa tay lên gõ cửa. Một giọng nói vang lên từ trong phòng, có chút gì dừng dừng nhưng lại như phảng phất ý cười mơ hồ. Cũng không có đầu óc đầu để phân tích, Zenny đẩy cửa bước vào.

Trái với suy nghĩ của cô về căn phòng nghỉ riêng của một bá tước cao quý, căn phòng không hề hoa lệ, trái lại rất đơn giản, tuy nhiên cũng không kém phần trang nhã. Nền nhà và chân tường được ốp gỗ đen bóng, tường sơn màu vàng nhạt. Nội thất cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một bộ salon cỡ vừa đặt giữa phòng, một chiếc bàn làm việc, và một cái giá sách cỡ lớn. Có hai điều khiến cô đặc biệt chú ý, một là căn phòng dù rất rộng, nhưng chỉ có một chiếc cửa sổ duy nhất ở ngay sau bàn làm việc, hai là, cả căn phòng, chỉ có một chiếc đèn cây được uốn dáng tinh xảo đặt cạnh bàn làm việc và một chiếc đèn chùm treo trên trần nhà, dù rất lớn nhưng chỉ tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng. Điều này khiến căn phòng chỉ sáng mờ mờ, dù ít cửa, đáng lý phải tạo không khí ảm áp, nhưng trái lại, càng tăng thêm vẻ tăm tối, âm u. Hơn nữa căn phòng còn sạch như lau như lý, thậm chí sạch một cách quá đáng.

Thứ duy nhất có màu sắc nổi bật trong phòng là chậu hoa Cosmos Chocolate đặt trên bàn làm việc. Chậu hoa mang màu đỏ, nhưng không phải màu đỏ rực, mà là màu đỏ thẫm, giống như màu đỏ ản mình trong đêm đen, trong sắc đỏ rực lại phảng phất màu đen u tối. Đây là loài hoa cực hiếm, gần như đã tuyệt chủng cho đến khi được nhân giống với số lượng hạn chế vào năm 1902. Theo như Sunny biết thì giống cây quý hiếm này chỉ có ở Mexico, không biết vị bá tước kia đã làm cách nào để nó sống ở nơi này?

“Có chuyện gì?”

Vic nhắm mắt, dựa vào lưng ghế, cất giọng lười biếng hỏi cô. Không mở mắt nhìn, cậu ta cũng biết là cô sao?

“Anh biết tôi sẽ đến à?”

Cuối cùng, cậu cũng chịu mở mắt, từ từ ngồi thẳng dậy, chậm rãi nói:

“Trước tiên, để tôi nói cho cô một quy tắc. Tôi không thích nói chuyện với những kẻ thấp kém hơn mình. Lũ học viên trong học viện cũng vậy, cô cũng vậy. Tuy nhiên...” nói đến đó, cậu ta bỗng dừng lại, đột nhiên nở nụ cười, tiếp tục: “Tuy nhiên, cô là một ngoại lệ.”

Đã nói bất cứ quy định nào cũng có ngoại lệ. Giống như việc vị bá tước này được đặc cách chọn một phòng nghỉ riêng. Cậu ta cũng đang cho cô một cái ngoại lệ. Zenny định mở miệng thì bị cậu ta ngắt lời:

“Là ngoại lệ, nhưng cũng cần có giới hạn. Cho cô trình bày mọi thứ trong vòng năm câu. Vừa này cô nói một, giờ còn bốn.”

“Khoan đã, câu đó không tính.”

“Hai câu, còn ba.”

Cậu ta cười cười, ngả lưng trở lại vào ghế. Con điều hâu đậu trên giá gần đó đưa đôi mắt vàng khè quét qua chỗ Zenny. Cô bặm môi thật chặt. Đúng là tên quái đản, cái gì mà giới hạn trong năm câu? Được thôi, với những kẻ như cậu ta, tốt nhất nên đi thẳng vào vấn đề, không nên quá dài dòng.

“Tôi muốn thỏa thuận với anh.”

Vic nhướn nhướn mày, trên môi lộ một nụ cười như có như không. Cậu đưa tay mân mê những cánh hoa Cosmos Chocolate màu đỏ thắm, không nhìn cô, hỏi:

“Ồ. Thỏa thuận gì? Cô có thể cho tôi thứ gì? Và cô cần gì ở tôi?”

Được lắm, rất thẳng thắn đấy ngài bá tước. Cậu ta hỏi cô có thể cho cậu ta thứ gì trước rồi mới hỏi cô cần gì sau. Một câu nói đơn giản thế thôi, nhưng đã thể hiện cậu ta là người luôn suy nghĩ đến được- mất, hơn nữa, lúc nào cũng đặt cái được lên đầu. Zenny hít một hơi, đáp bằng giọng dứt khoát:

“Để Ray Dawson được yên, tôi sẽ làm mọi thứ theo ý anh muốn.”

Trên môi Vic nở một nụ cười xấu xa, cậu đan chéo hai bàn tay rồi chống hai khuỷu tay lên bàn, hướng đôi mắt xanh thắm nhìn cô.

“Cô có thứ gì mà tôi muốn sao?”

Trong giọng nói của cậu mang theo sự giễu cợt không hề che giấu. Zenny có thể cảm nhận rõ ràng, nhưng không hề cảm thấy ngại ngùng hay xấu hổ, trái lại còn nở nụ cười, cô đáp:

“Anh muốn thứ gì tôi không biết, nhưng rõ ràng có thứ gì ở tôi khiến anh hứng thú nên mới năm lần bảy lượt bày kế lừa dối tôi. Bắt đầu từ việc ở canteen, rồi đến mấy lần Lorde làm khó tôi, cuối cùng là động vào Ray Dawson- người thân thiết nhất với tôi, không phải anh là người đứng sau tất cả sao?”

Bị người khác kể tội ngay trước mặt, Vic không hề tức giận, vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, cậu tiếp:

“Đúng, nhưng chỉ là một phần. Tôi chỉ động tay động chân vào vụ của Ray Dawson, mấy vụ kia, là do con vẹt chảnh chọe kia làm.”

Vic không nói dối. Cậu chỉ đứng sau vụ của Ray, vì Zenny đối xử Lorde trong mấy vụ trước mới là lí do khiến cậu quyết định xen vào. Lần đầu tiên gặp ở canteen, Zenny dấm hờn lảo với cậu, cậu nói một câu, cười một cái để khiến đám con gái kia xử lý thay mình. Những tưởng cô sẽ khóc lóc, nhu nhược chịu những trò đùa tai quái của Lorde, không ngờ còn có bản lĩnh mà cho cô nàng chảnh chọe kia ăn đủ. Điều đó làm cậu tò mò, thích thú. Nhưng đó chỉ là một phần lí do vì sao cậu xen vào chuyện này. Nguyên nhân chính, là do...

Zenny thoáng ngạc nhiên khi nghe cậu ta trả lời. Cậu ta không nhúng tay vào tất cả, chỉ xen vào vụ cuối cùng, nhưng giống như chỉ bắn một phát súng, mà vào ngay chỗ chí mạng.

Vic nhìn cô, hỏi:

“Cô thực sự muốn giao dịch với tôi?”

“Đúng vậy.”

Không chút lưỡng lự, Zenny gật mạnh đầu.

Đột nhiên, Vic bật cười. Tiếng cười lớn, nhưng mang sự chế giễu. Cậu nhướn mày nhìn cô, hỏi:

“Cô thực sự muốn chịu sự giam cầm để đánh đổi bình yên?”

Chịu sự giam cầm, đánh đổi bình yên? Zenny có chút lưỡng lự khi nghe cậu ta hỏi lại. Cậu ta là một kẻ nguy hiểm, nếu như cô nằm trong tay cậu ta, sẽ giống như cá nằm trên thớt, có thể bị dao chém bất cứ lúc nào, nhưng điều này khiến cô nhớ đến...

“Nên nhớ, nên đã nằm trong tay tôi, cô vĩnh viễn không thoát được, dù vậy, vẫn muốn lập khế ước?”

Cậu ta tiếp tục nói bằng giọng đều đều, một bên lông mày hơi nhướn lên, ánh mắt xanh thắm vẫn không ngừng quan sát từng chuyển động trên khuôn mặt

Zenny.

Cô có muốn thỏa thuận với anh ta không? Zenny chợt nhớ, lý do mình đến đây là gì. Đó là muốn những chuyện liên quan đến cô không làm Ray bị liên lụy.

Nắm chặt hai tay, dồn mọi quyết tâm, cô gật mạnh đầu, hướng đôi mắt đen láy, nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Đôi đồng tử xanh thẳm của Vic ánh lên sự ngạc nhiên, cậu chậm rãi quan sát cô thêm một chút, sau đó kéo từ trong ngăn bàn một vật nhìn gần như chiếc điện thoại di động nhưng nhỏ hơn một chút. Cậu đặt lên bàn, đẩy về phía cô:

“Có thể hiểu đây là thiết bị định vị, mỗi khi tôi cần, tôi sẽ kích hoạt nó từ xa, sẽ có chuông báo đến cô, đồng thời nó sẽ xác định vị trí chỗ tôi đang ở. Khi đó, cô cần theo chỉ dẫn trên màn hình và đến. Khi cầm lấy thứ này, có nghĩa là giao dịch hoàn thành. Cô chấp nhận bị gian cầm, tôi đồng ý tên bạn cô được yên ổn.”

Zenny cầm lấy thiết bị định vị, nhìn qua loa rồi bỏ vào túi áo. Ngập ngừng một chút, cô hỏi:

“Tại sao anh có hứng thú với tôi?”

“Cô đã hỏi quá năm câu rồi. Erol, tiền khách.”

Cậu ta lạnh lùng buông một câu, dựa người vào lưng ghế rồi nhắm hờ mắt, tỏ ý tiền khách. Sau đó còn gõ nhẹ vào giá đậu của con điều hòa rồi chỉ về Zenny. Con điều hòa lập tức vỗ cánh bay về phía cô, trùng đôi mắt vàng lên nhìn. Zenny đành quay lưng bước ra ngoài. Khi ấy, Vic đột nhiên ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn bóng lưng cô rời đi.

Từng bước chân nhẹ nhàng nhưng kiên định. Không hề do dự khi thỏa thuận với cậu. Cũng không hề lo sợ khi biết bản thân sẽ nằm trong tay cậu, mặc cho cậu treu đùa. Bước ra khỏi căn phòng tối tăm, thân hình gầy gò đi về phía ánh sáng.

Cánh cửa ra vào đóng lại, cũng là lúc căn phòng chìm trong u tối. Vic ngồi ngược sáng, nắng chiều đỏ như màu máu hắt vào qua ô cửa sổ, đậu lên người cậu làm hoàn thiện thêm vẻ âm u, lạnh lẽo, có thêm chút cô độc. Cậu vắt chéo chân, tựa nhẹ vào lưng ghế, đồng thời đưa tay ra để con điều hòa đậu lên tay mình. Nhìn cậu lúc này, thật không khác một vị vua cao quý ngồi trên ngai vàng là mấy. Bỗng nhiên, cậu nở nụ cười, giọng nói cất lên nghe như tiếng đàn cổ, trầm mà mang độ ngân rung.

“Hi sinh vì người khác, là cao cả hay ngu ngốc đây?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hình Phạt Sắp Bắt Đầu

Chiếc máy định vị trong túi Zenny rung nhẹ, cô cúi ra, nhìn chăm chăm vào màn hình đang có một chấm đỏ nhấp nháy và những đường màu neon ngang dọc. Nhìn theo đường neon trên màn hình, thẳng rồi rẽ trái, rồi rẽ phải, cuối cùng là dẫn đến chấm màu đỏ kia. Đây là mệnh lệnh đầu tiên từ vị bá tước kia kể từ lúc cô lập giao dịch với cậu ta hai hôm trước. Nhìn theo chỉ dẫn này, có thể thấy, cậu ta đang ở phòng thẻ chất của trường.

Zenny đứng dậy, dọc theo lối hành lang, băng qua sân trường, đi thẳng đến chỗ Vic.

Phòng thẻ chất rộng lớn lúc này đông nghẹt người, hết như tất cả học viên trong trường đều đang tụ tập ở đây. Họ đứng quây thành một vòng tròn giữa phòng, ở giữa đặt một chiếc ghế tựa phủ lông cừu trắng muốt. Ngồi chễm chệ trên ghế, là vị bá tước danh tiếng của dòng họ Shadow. Vẫn như mọi khi, cậu ta mặc vest đen, sơ-mi trắng và giày da đen. Vic thoải mái dựa vào lưng ghế, chân bắt chéo, mắt nhìn theo những ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng vuốt bộ lông đen mượt của con điều hòa, tay còn lại cầm một tách trà tỏa hơi nghi ngút. Bên cạnh Vic có vài học viên đang đứng cầm ấm trà và khay đựng trà, khuôn mặt đều ngập tràn sự sung sướng và vinh dự, có lẽ vì được đứng gần cậu. Những học viên khác đều đứng cách cậu gần hai mét. Dù ở bất cứ đâu, dù lẫn trong đám đông hàng trăm người, cậu ta vẫn luôn là người cao quý nhất, nổi bật nhất.

Zenny chậm rãi đi về phía Vic, nói nhẹ:

“Tôi đến rồi.”

Vic dừng bàn tay đang vuốt bộ lông con điều hòa, thò tay vào trong túi áo vest lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng ròng, trên nắp đồng hồ còn trạm trở hình con điều hòa đang giang cánh- gia huy của dòng họ Shadow. Cậu bật nắp đồng hồ, giơ lên trước mặt Sunny, nói:

“Theo tính toán, đi từ đây nhà phía Tây đến đây chỉ mất có 5 phút. Cô chậm mất 2 phút rồi.”

Zenny thảm thán trong lòng. Cậu ta có nhất thiết phải tính toán từng giây từng phút như vậy không?

“Thực ra thì lớp học của tôi nằm trên tầng ba, cho nên...”

“Tôi không quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả.”

Cậu ta lạnh lùng đáp, đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng vào mắt cô. Zenny cũng thẳng thừng nhìn lại. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, hai ánh mắt đối nhau, một lạnh lùng, một bùng binh, cho đến khi Zenny nhận ra tất cả học viên có mặt ở đây đều đang dán ánh nhìn kì lạ lên người mình. Cô chợt cảm thấy ngứa ngáy khi mấy học viên kia cứ nhìn chằm chằm như thể muốn dùng ánh mắt mà xuyên thủng cơ thể cô ngay tức khắc. Cuối cùng, cô dùng trò đầu mắt. Tốt nhất không nên đối nghịch với cậu ta làm gì, sẽ chỉ chuốc họa vào thân.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Zenny cúi đầu, nhẹ nhàng nhận sai. Vic cũng không tiện hỏi vặn vẹo nữa, lại đặt tầm mắt vào con điều hầu đang đậu trên tay ghế. Cậu nhàn nhạt mở miệng:

“Lời con bé đó ra đây.”

Cậu không nhắc đích danh người nào trong mệnh lệnh, nhưng mấy học viên đứng cạnh cậu đã lập tức cúi đầu cung kính rồi nhanh chân rời đi. Một lát sau, dẫn theo Lorde đang bị trói tay đi vào. Trên khuôn mặt cô nàng ngập đầy nước mắt, vẫn còn vương sự sợ hãi hoảng hốt, khi nhìn thấy Vic ngồi trên ghế, hai tròng mắt xanh biếc xinh đẹp liền mở lớn. Cô nàng bị đẩy quỹ xuống trước mặt Vic, cậu ta vẫn đứng dưng, không thêm liếc dù chỉ một cái.

Vic hướng đôi mắt xanh thăm về phía Zenny, hỏi:

“Nghe nói cô và cô ta từng có nhiều xích mích?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói cô ta từng giểu cọt về mái tóc của cô?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói cô ta từng làm cô bị thương hai lần?”

“Đúng vậy.”

Vic liên tục đưa ra hàng loạt câu hỏi, câu nào Zenny cũng trả lời không chút do dự, lặp lại ba lần y như một cái máy. Lorde thì cứ há hốc mồm, không nói nên lời.

Có vẻ như khá hài lòng về câu trả lời của Zenny, Vic gật đầu, nở nụ cười:

“Rất tốt! Đã vậy...” cậu quay sang mấy học viên đứng bên cạnh, nói: “đưa kéo cho cô ta.”

Mấy người kia lập tức hiểu ý, một người cầm một chiếc kéo sắt đưa cho Zenny. Chỉ nhìn vào lưỡi kéo bằng kim loại sáng loáng đã có thể đoán được độ sắc bén của nó. Vic nhàn nhạt giải thích:

“Đã là người của tôi, nhất định không được để kẻ nào bắt nạt. Cho nên...”

Nói đến đây, cậu ta nở nụ cười mơ hồ, nhìn Zenny tiếp tục:

“Cho nên, trả lại những gì cô ta đã làm với cô.”

Ha, người của tôi không được để kẻ nào bắt nạt, chẳng phải cậu ta đang bắt nạt cô sao? Zenny nghĩ như vậy, nhưng dĩ nhiên sẽ không nói thành lời. Cẩn thận nhìn nụ cười mơ hồ trên môi cậu ta, cô bắt đầu suy nghĩ.

Rõ ràng con người này không phải loại người tốt bụng như thế. Sẽ không bao giờ có chuyện cậu ta giúp cô trả thù, giải tỏa ám ức, nhất định cậu ta có ý đồ khác ở đây.

Chỉ sau chưa đến nửa phút động não, cô đã nhận ra mục đích của cậu ta khi nói giúp cô trả thù. Nếu như lúc này cô xử lý Lorde, cô nàng sẽ không dám làm gì cô vì có Vic đứng sau. Nhưng với bản tính của cô nàng, liệu có chịu để mọi việc trôi qua như thế? Suy cho cùng, với Vic, Zenny chỉ là một món đồ chơi mà cậu ta hứng thú nhất thời, sẽ có ngày cậu ta chán rồi rồi bỏ, đến lúc đó, không còn ai đứng sau, Lorde còn ngại gì mà không trả lại cô đầy đủ? Cậu ta đúng là tính toán chu toàn. Khi đùa giỡn cô khiến cô khổ sở thì không nói làm gì, nhưng đến khi chán rồi còn không chịu buông cho cô một đường lui.

Zenny cẩn thận suy xét, nếu bây giờ cô không làm theo lời cậu ta, chắc chắn sẽ làm cho cậu ta nổi điên, mà lúc này, điều cô không thể làm đó là khiến cậu ta tức giận. Vậy tốt nhất là làm theo lời cậu ta, còn tương lai mai sau sẽ tính, khi đó Lorde có trả thù, với mấy trò trẻ con của cô nàng, Sunny cũng dễ dàng đối phó. Nghĩ là làm, Zenny cầm lấy chiếc kéo mấy học viên kia đưa, đi về phía Lorde. Khi liếc nhìn Vic, cô thấy cậu ta nở nụ cười nhẹ.

Zenny đưa kéo lên, chuẩn bị cầm tóc Lorde định cắt, cô nàng lập tức hét lên thất thanh, đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn Vic cầu xin:

“Bá tước, xin ngài, nể tình tôi đã giúp ngài làm việc một lần, hãy tha cho tôi.”

Zenny ngừng tay lại, giúp cậu ta một lần? Cô nàng đang nhắc đến việc cô nàng và gã bạn trai kia bày kế hại Ray sao? Zenny cười lạnh, đôi mắt đen láy nhìn Lorde lại tăng thêm phần độc ác. Cô suýt nữa đã định nương tay với cô nàng, cô nàng còn nhắc lại chuyện cũ, vậy thì càng không thể nương tay. Hơn nữa, cô ta còn dám kể công với Vic Shadow, ngây thơ thật, chẳng lẽ cô nàng nghĩ cậu ta sẽ mềm lòng? Nếu Zenny suy đoán không nhầm, với tính cách của cậu ta...

“Choang!!!”

Tách trà trên tay Vic bay về phía Lorde, suýt chút nữa trúng mặt cô nàng. Cậu ta không nói không rằng, ánh mắt nhìn Lorde càng thêm mấy phần chán ghét nhưng khuôn mặt vẫn dửng dưng như cũ. Cậu vốn rất ghét mấy kẻ khề chút là mồm miệng cầu xin, lại càng ghét mấy kẻ dám kể công trước mặt cậu. Vic đưa mắt nhìn học viên đang cầm ấm trà đứng cạnh, rồi lại nhìn về phía Zenny, tỏ ý ra hiệu. Học viên đó lập tức hiểu ý, mang ấm trà đến cho Zenny.

Zenny không ngại ngần mà cầm lấy. Nở nụ cười nhìn Lorde, cô nói:

“Muốn cắt tóc, trước tiên cần gội đầu.”

Rồi không kịp để Lorde ú ớ câu nào, cả ấm trà nóng bỏng đã đổ lên đầu cô nàng. Nước trà đỏ nhạt chảy từ đỉnh đầu xuống mặt, vì trà khá nóng, mặt cô nàng bắt đầu đỏ ửng lên. Hai tay bị trói chặt không ngừng cựa quậy muốn đưa tay lên sờ mặt và tóc.

“Aaaaaa!!! Nóng quá!!!”

Lorde rên lên đau đớn, rồi chưa kịp hết hoảng loạn, cô nàng đã thấy từng lọn tóc vàng óng của mình rơi lả tả trên đất. Tiếng kéo cắt bén ngọt vang lên bên tai khiến Lorde sửng sốt. Từ trước đến nay, thứ cô tự hào nhất về bản thân là mái tóc vàng mượt này. Cô yêu thích nó, cô tự kiêu vì nó, bởi nó rất đẹp. Vậy mà nay, những lọn tóc mà cô luôn nâng niu, từng sợi từng sợi một đang rơi trên đất. Zenny cắt không chút lưu tình, kéo lia cao đến gần sát da đầu Lorde. Nếu muốn để mái tóc này mọc lại như cũ, chắc phải đến mấy năm trời. Cô đã cắt được nửa đầu, Lorde vẫn ngồi im bất động, nước mắt từ hai khóe mắt cứ tuôn ào ạt không ngừng. Các học viên khác bắt đầu bùm miệng cười trước bộ dạng thảm hại của Lorde.

“Dừng lại!!!”

Một bóng người cao lớn lao đến, thô bạo đẩy ngã Zenny. Lorde đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn người kia, lập tức khóc òa lên, nấp máy môi:

“Levine... Con bé đó...”

Levine Curtis dùng ánh mắt xốt xa nhìn Lorde rồi quay sang Zenny lúc này đang chậm rãi đứng lên. Cú ngã vừa rồi khiến kính của cô văng ra, cô đang định quay đi tìm kính thì bị Levine mạnh bạo tóm lấy, bàn tay hằn siết chặt cổ cô. Mặt Zenny đỏ gay vì nghẹt thở, nhưng vẫn giương mắt li lợm nhìn hăn. Levine bắt giác nổi lông tay khi chạm phải ánh mắt sắc lẹm của cô, nhưng vẫn gằn giọng:

“Mày vừa làm gì?”

Zenny lợi dụng lúc hăn ta nói lỏng tay, lập tức hất văng tay hăn ta ra, trừng mắt nhìn lại:

“Theo lời bá tước Shadow, tôi giúp tiểu thư đây cắt tóc. Ngài có vấn đề gì sao?”

Vic đưa mắt nhìn Zenny, đôi mắt xanh thăm hiện lên một tia thú vị. Mọi người đều không để ý, trong phút chốc Zenny trừng mắt nhìn Levine, khuôn mặt Vic đã lộ ra một sự ngỡ ngàng không hề che giấu. Phải biết rằng trước nay cậu rất giỏi ở khoản che giấu cảm xúc. Một khi đã biểu lộ ra, chắc chắn là khi cậu thực sự xúc động. Cậu xúc động như vậy, cũng là vì nhìn đôi mắt Zenny lúc đó, giống, quá thật rất người đó.

Levine đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn vị bá tước đang ngồi thong thả trên ghế tựa đệm lông cừu, ngập ngừng nói:

“Là... bá tước sao?”

Vic phớt lờ câu hỏi cùng vẻ mặt của cậu ta, chỉ ra lệnh với mấy học viên đứng bên cạnh:

“Nếu con trai ngài công tước đã muốn tham gia vào việc của ta đến vậy, thì cùng nhập cuộc đi, trói lại.”

Câu cuối cùng, cậu ta còn vừa nói vừa cười, nhưng là nụ cười lạnh lẽo nham hiểm. Kẻ dám xem vào chuyện của cậu, kẻ dám cản đường cậu, chắc chắn sẽ chịu kết cục không mấy tốt lành.

Mấy học viên kia có chút lưỡng lự, vì dù sao Levine cũng là con trai của công tước Curtis. Nhưng Zenny thì hiểu rõ hàm ý trong lời cậu ta. Cậu ta không nói thẳng tên Levine, mà lại gọi là con trai ngài công tước, có nghĩa là cậu ta không hề để thân phận Levine vào mắt.

Thấy đám học viên kia ngập ngừng, Vic liếc mắt nhìn họ, nhắc lại mệnh lệnh một cách chậm rãi:

“Ta nói là trói lại.”

Bị ánh mắt sắc lạnh kia làm cho sợ hãi, lũ học viên cuống cuống chạy về phía Levine trói tay cậu ta lại. Levine ra sức chống cự, giẫy dụa khỏi những bàn tay đang chạm vào cơ thể mình, nhưng đều vô ích. Chẳng bao lâu sau, cả người hăn ta đã bị trói nghiêng, không thể cử động. Hăn nhìn Vic, vẫn nở nụ

cười kiêu ngạo:

“Bá tước, hành hung con trai công tước, ngài sẽ phạm lỗi lớn. Vi phạm điều 20 bộ luật hoàng gia.”

Vic không mấy may lo sợ trước lời dọa nạt của Levine, từ tốn nói:

“Người nghĩ cha người sẽ dám kiện ta?”

Mặt Levine biến sắc. Đúng vậy, Vic có phạm luật thì sao? Với danh nghĩa bá tước gia tộc lớn đứng đầu Anh quốc, lại là con trai trưởng công chúa quá cố, ai dám làm gì cậu ta? Nếu như cha Levine nhất định làm đến cùng, có thể làm cậu ta sứt mẻ một chút, nhưng nếu làm như vậy, sau này chỉ sợ cả gia tộc hẳn sẽ khó sống. Dù là một trong bốn đại gia tộc, lại mang tước vị hoàng gia là công tước- tước vị cao nhất, đứng trên cả bá tước. Nhưng có ai là không rõ, gia tộc cậu thực chất chỉ có cái danh phong hào huyền. Mặc dù tước vị đứng trên vị bá tước kia, thế nhưng tầm ảnh hưởng, quyền lực, cũng như của cải, đều thua xa gia tộc Shadow. Cha cậu động vào Vic, sẽ là đi một nước cờ ngu ngốc.

Vic nở nụ cười, từ từ đứng dậy, lôi từ túi áo vest phía bên trong một chiếc roi da được gấp gọn, rồi chậm rãi mở chiếc đai cuộn của chiếc roi. Đến khi kéo dài ra, chiếc roi dài ước chừng gần 2 mét, thân rất nhỏ khiến khi cuộn lại chỉ nhỏ chừng hơn hai ngón tay. Tuy nhiên dù thân nhỏ nhưng lại được làm dày, hơn nữa còn làm từ loại da thượng hạng. Có thể nhận thấy là nó rất bền và dai. Điều đó đồng nghĩa với việc nếu bị quật bằng chiếc roi ấy sẽ rất đau. Tất cả học viên đang có mặt thoáng ớn lạnh. Chiếc roi dài như vậy, không biết cậu ám nhà Curtis chịu được mấy cái?

Levine sợ hãi thật sự, lắp bắp không nói nên lời. Hai chân run rẩy suýt chút nữa thì ngã khuỵu xuống.

Nhìn thấy vậy, Vic phá lên cười. Cậu ta nói, âm thanh phát ra từ cổ họng trầm mà mang độ ngân rung. Nhẹ nhàng mà khiến người nghe sồn gai ốc vì độ lạnh lẽo:

“Ồ, thiếu gia Curtis, cậu không được dạy rằng tỏ ra hững hờ khi mà trò chơi còn chưa bắt đầu là vô cùng khiêm nhã sao?”

Chiếc roi trong tay Vic đang đưa qua lại. Hôm nay, Levine Curtis chắc chắn không được yên ổn, nhưng chẳng hiểu sao, Zenny lại có dự cảm rằng cả bản thân cô cũng không thể sống sót vẹn nguyên sau ngày hôm nay. Nỗi sợ hãi vô hình trào lên trong lòng cô, giống như một ngọn sóng lớn cuốn phăng mọi cảm xúc khiến chân tay cô tê liệt. Tại sao? Tại sao cô lại sợ hãi thế này? Tại sao cô lại có dự cảm xấu như vậy?

Vic đi về phía Levine, tay còn đưa qua đưa lại chiếc roi như trên người sự chịu đựng của hắn. Khi đứng đối diện hắn rồi, cậu chọt chìa chiếc roi ra trước mặt Zenny, nói ngắn gọn:

“Làm đi.”

Zenny xây xẩm mặt mày, cảm thấy như mạch máu trong cơ thể mình bị tắc nghẽn trong phút chốc. Đây chính là thứ mà cô linh cảm. Cậu ta định đẩy việc này qua cho cô, rõ ràng là muốn cô đi vào chỗ chết. Phải hiểu thân phận của Levine là ai. Hắn ta là con trai độc nhất của ngài công tước James Curtis, nếu hôm nay cô đánh hắn, một điều chắc chắn là cô sẽ vào tù.

Nếu Vic ra tay, công tước James có thể e sợ danh tiếng của cậu ta mà không dám làm gì. Nhưng nếu như người ra tay là cô, mọi việc sẽ khác. Khi này cô dám ra tay với Lorde là bởi vì trước mắt, cô có Vic đứng sau, hơn nữa thân phận của Lorde cũng thuộc dạng bình thường trong giới quý tộc, sẽ không quá đáng ngại. Còn thân phận của Levine lại thuộc dạng cao quý, giả dụ công tước James có vì Vic mà không dám thẳng thừng ra mặt trừng trị cô, nhưng ai dám chắc là ông ta sẽ không âm thầm ra tay? Chỉ sợ là cô sẽ bị giết chết trong cảm lạnh vì dám động đến con trai của ông ta.

Zenny nắm chặt tay, vẫn cầm chiếc roi. Vic khề cau mày. Cuối cùng, Zenny mở miệng:

“Bá tước, tôi không thể.”

Vic nhướng nhướng mày nhìn cô, cất giọng cao vút:

“Không thể? Vì sao?”

Nhìn thẳng vào mắt cậu, cô trả lời:

“Thân phận tôi thấp kém, đâu thể tùy tiện đánh một quý tộc cao quý như con trai của công tước Curtis chứ?”

“Tôi bảo cô đánh thì cô cứ đánh, đừng có mang thân phận ra đây để bào chữa.”

“Tôi không thể, thưa ngài.”

Cô mặc kệ đã chọc tức cậu ta, chỉ cần bảo vệ tính mạng bé nhỏ này là được. Levine thấy thế thì càng kiêu ngạo, làm bằm trong miệng bằng giọng đắc ý:

“Không dám ra tay mà đi bảo một đứa thấp hèn đánh ta. Sợ hãi rồi chứ gì?”

Có lẽ Levine tưởng chỉ mình hắn ta nghe thấy những lời bản thân mình thốt ra, nhưng không biết là tất cả đã lọt vào tai Vic. Cậu thu roi về, liếc mắt về phía đám học viên khi này đứng quanh mình, đôi mắt xanh thẳm như phủ một tầng băng lạnh lẽo, cậu trầm giọng ra lệnh:

“Treo cả hai bọn họ lên cột bóng rổ.”

Đám người kia đùn đẩy nhau không dám đi, nhưng tất cả bị ánh mắt của cậu dọa cho sợ mất mật, lại cun cút chạy ra vác Lorde và Levine, hi hục kéo về phía hai chiếc cột bóng rổ.

“Chúng mày dám làm vậy sao? Cha tao sẽ biết truyện này, rồi chúng mày sẽ không yên đâu, cả gia tộc của chúng mày nữa.”

Levine liên tục hét lên rồi giẫy dụa. Lorde vẫn chưa hết bàng hoàng vì bị cắt tóc, chỉ trơ như khúc gỗ cho họ kéo đi. Đám học viên kia vòng một sợi dây qua người Lorde và Levine, sau đó buộc chặt, đầu còn lại buộc vào cột bóng rổ.

Vic lạnh lùng liếc hai người kia, sau đó quét ánh mắt lạnh lẽo qua tất cả các học viên đang đứng trong phòng, nói bằng giọng trầm thấp:

“Bất kỳ ai cũng không được thả xuống. Nếu thả xuống, đuổi khỏi học viện.”

Tất cả đều im lặng. Họ biết Vic không nói đùa. Cậu nói là sẽ làm. Với quyền lực của gia tộc, sẽ không khó để cậu ta bức một học viên rời khỏi trường.

Vic sai bước đi ra ngoài, con điều hâu cũng ngoan ngoãn bay đằng sau. Khi đi qua chỗ Zenny, cậu không quên nói nhỏ chỉ để hai người nghe thấy:

“Đi theo tôi.”

Zenny thấy tim mình giật thót một cái khi bị ánh mắt kia quét qua, lập tức theo chân Vic ra khỏi phòng. Zenny cảm nhận một cơn bất an trong lòng ngay một dâng cao. Tại sao cô lại lo sợ thế này? Nhìn bóng dáng Vic đi đằng trước, cô như lơ mơ nhìn thấy bóng dáng đen kịt của thần chết đang lờn vờn quanh cậu ta. Nhưng không phải là để đưa cậu ta đi, mà là để đồng hành. Bóng dáng tử thần như hiện hình trong con người cao quý đi đằng trước khiến Zenny có cảm giác như đang đứng trước quỷ môn quan. Thế nhưng, lại chỉ có cách đi vào.

Vic đi thẳng ra khỏi cổng học viện, sau đó dừng trước chiếc xe Phantom đang đậu sẵn ở gần cổng. Cậu mở cửa xe nhưng không bước vào, một tay còn chìa về phía Zenny, ý bảo cô nắm lấy tay cậu và lên xe.

Trước biểu hiện tử tế và ân cần của cậu ta, Zenny vẫn không ngừng cảnh giác. Có điều, cô vẫn chậm chậm đưa tay ra định đặt lên tay cậu ta. Đó là phép lịch sự cơ bản ở Anh. Khi một quý ông chìa tay cho một quý cô, cô gái cần tỏ thành ý bằng cách đặt tay lên. Có điều, người sắm vai quý ông lại là Vic, điều này khiến Zenny không ngừng đặt câu hỏi nghi ngờ.

Quả nhiên, cậu ta không tốt bụng như vậy. Khi mà Zenny sắp đặt tay lên tay Vic, cậu liền rút tay về, sau đó để cô đứng như trời trồng giữa vỉa hè, lạnh lùng bước lên xe và đóng sập cửa lại. Zenny đứng trơ một chỗ, bàn tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung. Vic từ từ kéo cửa kính xe, nhìn Zenny, vừa cười vừa nói:

“Tôi ở nhà đợi cô, nhưng đừng để tôi đợi lâu quá một phút. Còn nữa...” nói đến đây cậu ta chợt dừng lại, trên môi nở nụ cười tinh quái. Zenny chợt dờ ra khi nhìn thấy nụ cười kia. Không phải nụ cười lạnh lùng nham hiểm thường ngày, cũng không phải nụ cười hoàn hảo chớ che giấu, lại càng không phải nụ cười nhếch mép tự kiêu ngạo mạn. Nụ cười của cậu lúc này, giống với một đứa trẻ con, khi tìm được trò chơi thích thú. Cậu tiếp: “Còn nữa, không được phép đi ô tô.”

Nói xong, cửa kính xe lại chậm rãi kéo xuống, chiếc xe sang trọng cứ thế ngông nghênh rời đi.

Zenny đứng thẫn thờ một chỗ. Cậu ta đi ô-tô về dinh thự, nhưng lại không cho phép cô đi ô-tô, mà còn nhất định không được đến sau cậu ta quá một phút.

Một cơn gió xuân thổi qua, Zenny cảm thấy lòng mình như lạnh đi từng chút một. Bởi cô chợt nhớ ra, dinh thự nhà Shadow, nằm ở ngoại ô thành phố!

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thử Thách

Zenny lập tức tư duy lại lời nói của Vic, bắt đầu phân tích. Cậu ta nói sẽ đợi cô ở nhà, nếu cô nhớ không nhầm, dinh thự nhà Shadow nằm ở ngoại ô London, từ trung tâm London đến đây chỉ mất có 15 phút đi ô tô. Bây giờ có lẽ xe của Vic đang đi trên Essex Road LE4. Để không bị muộn hơn cậu ta, cô nhất định phải chọn đường gần hơn. Học viện Victoria gần sông Thames, cô sẽ đi qua Tower Bridge, đi theo tuyến đường SE1, sẽ chỉ mất khoảng gần 10 phút để ra đến ngoại ô nơi dinh thự nhà Shadow tọa lạc. Hơn nữa, cậu ta nói cô không được phép đi ô tô, nhưng không có nghĩa những phương tiện kia cũng không được.

Cùng lúc đó, chiếc xe Phantom lướt đi trên đường Essex, thẳng tiến đến vùng ngoại ô. Người quản gia trung niên ngồi ở ghế trước cần mẫn lái xe, vị bá tước ngồi sau thư thái dựa lưng vào ghế, đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Đột nhiên, người quản gia lên tiếng:

“Cậu chủ, liệu có được không? Cô bé kia sẽ không thể đi bộ từ trung tâm đến ngoại ô trong 15 phút.”

Vic mỉm cười, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Ai nói cô ta sẽ đi bộ? Ta chỉ bảo cô ta không được đi ô tô.”

Người quản gia lúc này mới ngó người, nhưng rồi lại tiếp tục đặt câu hỏi:

“Không đi bằng ô tô, nếu đi xe máy, sẽ mất 20 phút, chậm hơn chúng ta 5 phút.”

“Sẽ chậm hơn nếu cô ta đi theo đường Essex.”

“Sao ạ?”

“Bây giờ, chắc cô ta đang vì vu trên Tower Bridge rồi.”

Vic trả lời, khoe môi vẫn duy trì nụ cười nhẹ. Với bản tính cùng đầu óc của Sunny, chắc chắn sẽ không khoanh tay chịu chết.

Cầu tháp London ngập đầy nắng gió. Zenny liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay, vội vàng tính toán. Vic nói không cho phép cô đi ô tô, vậy cô phải tìm một phương tiện khác để đến đó. Đi qua Tower Bridge sẽ nhanh hơn đi qua Essex Road, nhưng nếu cô chạy bộ, chắc chắn sẽ chậm hơn cậu ta. Trước mặt cô, dòng xe cộ tấp nập không ngừng chuyển động, một chiếc xe máy cũ kĩ chọt lọt vào mắt cô. Đây là một loại xe máy mà các cửa hàng nhỏ chuyên dùng để chở hàng, tốc độ không nhanh lắm, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu to khiến cô càng chú ý. Sunny nheo mắt nhìn theo chiếc xe máy, đằng sau xe có đeo một thùng xốp trắng, trên thành thùng xốp có dán một tờ giấy với dòng chữ viết bằng bút dạ đen. “Strawberry- Mr. Shadow, at Shadow Mansion, Noble Land.”

Suýt chút nữa thì Zenny gào lên vì sung sướng. Chiếc xe máy đó ghi địa chỉ nhà của Vic, có lẽ là giao hàng đến đây. Đây là cơ hội tốt, cô không thể bỏ qua. Gấp gáp nhìn xung quanh, Zenny lao ra giữa đường, bắt chấp dòng xe đang qua lại đông như mắc cửi. Cô nhanh nhẹn đứng chắn trước mũi chiếc xe máy. Vì đi tốc độ khá chậm, chiếc kíp thời dừng lại. Lái xe là một người đàn ông trung niên, vóc người hơi đậm. Ông ta cau mày nhìn Zenny:

“Cô bé muốn chết à?”

Zenny vội nở nụ cười, nói nhanh:

“Bác có thể vào bên đường một chút không? Cháu có chuyện muốn trao đổi.”

Người đàn ông nhìn cô nghi hoặc, sau đó do dự lắc đầu. Zenny vẫn không bỏ cuộc:

“Ồ đây đông như vậy, bác không cần lo cháu làm việc xấu đâu.”

Suy nghĩ thêm một chút, người đàn ông tấp vào lề đường, cời mũ bảo hiểm và nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi. Zenny biết mình đã thành công được một nửa, giờ chỉ còn chờ xem ông ta có lòng tốt hay không. Cô nở nụ cười, nói:

“Bác chuẩn bị đến dinh thự nhà bá tước Shadow đúng không ạ?”

“Đúng vậy, tôi đến đó giao dâu tây. Bá tước Shadow thích ăn bánh ngọt dâu tây tươi nên vẫn thường đặt loại dâu thượng hạng của nông trại nhà tôi.”

Vic thích ăn bánh ngọt sao? Nghĩ đến đây, Zenny cảm thấy có chút buồn cười. Một người như anh ta mà cũng có thích ăn món bánh của trẻ con sao? Tạm gác chuyện bánh trái qua một bên, Zenny đi thẳng vào vấn đề:

“Cháu sẽ giúp bác đem hàng đến đó giao, đổi lại, bác có thể cho cháu mượn xe không? Cháu đang cần đến dinh thự Shadow gấp.”

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, sau đó lắc đầu dứt khoát:

“Tôi không biết cô. Hơn nữa, sau khi giao hàng tôi còn phải lấy xe để đi tiếp, nếu cho cô mượn, tôi biết đi giao và lấy lại xe bằng cách nào?”

Zenny chột ngớ người. Cô chưa nghĩ đến việc này.

“Vậy hay bác ngồi taxi đi đến đó, cháu sẽ trả tiền, còn bác để cháu lái chiếc xe chở hàng này?”

“Sao cô không đi taxi đến thẳng đó, rắc rối như vậy làm gì?”

Zenny dờ cười dờ khóc, nở nụ cười méo xệch:

“Cháu không đi được ô tô, cháu bị say xe.”

Đành phải bịa như vậy, cô không còn cách nào khác. Zenny vốn ghét nói dối, nhưng cái gì cũng có ngoại lệ kia mà.

Người đàn ông có vẻ hơi lưỡng lự, Zenny lại năn nỉ:

“Cháu xin bác, nếu cháu đến đó muộn, cháu chết chắc.”

Nhìn về mặt van nài thành khăn của cô, người đàn ông đành gật đầu. Zenny mừng rỡ, rồi rít cảm ơn, sau đó nhanh chóng bắt một chiếc taxi để người đàn ông kia lên. Còn mình thì đội mũ bảo hiểm của người đàn ông rồi nhanh chóng nô máy.

Ông ấy yêu cầu tài xế đi đằng sau xe cô, có lẽ sợ cô sẽ giở trò. Suy cho cùng, chẳng ai có thể tin tưởng hoàn toàn một người xa lạ gặp trên cầu và đề nghị một yêu cầu quái gở.

Chiếc xe máy cũ kĩ hòa vào dòng xe tấp nập đang qua lại trên cầu tháp London, Zenny đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, cô còn 10 phút nữa. Nếu cô để ngái bá tước kia đợi quá lâu, hậu quả sẽ khó lường.

Zenny cứ đi, chẳng mấy chốc đã ra khỏi trung tâm, nhà cửa thưa thớt dần, cây cối um tùm ngày một nhiều. Cho đến khi nhìn thấy mái nhà màu đen cao vượt lên trên cả những ngọn cây, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Giữa những hàng thủy tùng mọc dày ken đặc, ngôi biệt thự hiện lên mờ ảo giống như một bóng ma. Dinh thự nhà Shadow, đã ở ngay phía trước. Noble Land, giống như cái tên của nó, là nơi dành cho những kẻ lăm tiền xây cất nhà cửa, nằm ở ngoại ô London, có điều chỉ cách có mấy phút đi ô tô. Những dinh thự rộng hàng chục héc-ta, nằm ở những khu biệt lập chứ không xây san sát vào nhau. Dinh thự Shadow lại nằm ở vị trí đặc địa nhất. Không chỉ có diện tích rộng lớn, còn là ngôi nhà gần London nhất trong tất cả các biệt thự thuộc Noble Land. Bao xung quanh ngôi nhà là một vạt rừng nhỏ, đường dẫn vào dinh thự được trồng đầy thủy tùng và thông mọc san sát nhau tạo nên một hàng rào dài gần 1 km.

Đi qua cung đường lớn rợp bóng cây xanh, cuối cùng, dinh thự nhà Shadow cũng hiện ra trước mắt.

Zenny dừng xe, ngược mắt ngắm nhìn dinh cơ đồ sộ của gia tộc Shadow. Trải qua nhiều thế hệ, nơi đây khoác lên mình vẻ cổ kính, trang nghiêm. Cánh cửa sắt màu đen rất lớn, trạm trổ hình sư tử và điều hâu, nếu để ý kĩ, sẽ thấy cả một bức tranh sư tử vờn điều hâu được khắc trên cánh cổng. Căn nhà mang vẻ u ám vô cùng. Tường nhà màu rêu, còn mái ngói đen. Mặc dù đang tắm mình trong ánh nắng mùa xuân, nhưng vẫn tỏa ra thứ cảm giác lạnh lẽo. Xung quanh dinh thự lại được trồng cây cối um tùm, khiến ánh sáng như không thể chiếu thẳng vào, mà phải luôn lách qua từng kẽ lá. Đến bây giờ, Zenny mới để ý đến dòng chữ mạ vàng được trạm trổ phía trên cánh cổng sắt. “Shadow Mansion”, dinh thự bóng tối, nơi đây, thật giống với tên gọi của mình.

“Cô vẫn chậm mất 30 giây.”

Vic dựa người vào chiếc xe được đậu gần cổng, đưa mắt nhìn Zenny rồi giờ giờ chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng lên, ám chỉ việc cô đi muộn. Zenny cúi đầu không đáp, tốt nhất, không nên làm anh ta nổi điên.

“Đi theo tôi.”

Vic ra lệnh, Zenny lập tức đi theo, bước qua cánh cổng sắt rộng lớn để vào bên trong. Mặc dù đã biết trước nơi đây sẽ rất tráng lệ, nhưng cô vẫn không nén nổi bất ngờ.

Khu nhà chia làm ba tòa nhà lớn. Bên trái là tòa nhà chóp nhọn, dành cho gia nhân ở. Bên phải là khu nhà năm tầng khá lớn, gồm nhà ăn, nhà bếp, phòng tập thể thao... Chính giữa là nhà chính, cũng là tòa nhà lớn nhất, đồ sộ nhất. Lối đi lát đá cẩm thạch đen dẫn vào nhà chính chia khoảng sân rộng trước nhà làm hai phần. Hai bên lối đi được trồng hai hàng thủy tùng cao chừng gần 4 feet. Hai thảm cỏ trước nhà rộng tổng cộng gần 2 thước, cỏ được cắt tỉa gọn gàng, xen màu sắc đậm nhạt, mô phỏng theo hình dáng bàn cờ vua 64 ô, đặt rải rác trên nền cỏ xanh là những quân cờ lớn làm bằng đá đen và trắng. Đặt giữa lối đi vào nhà chính là một đài phun nước cực lớn, tất cả đều làm bằng đá đen, giữa đài là một tượng điều hâu đang dang cánh cũng màu đen, có điều, hai mắt nó lại được làm bằng vàng ròng, tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt giữa ánh nắng.

Dinh cơ của gia tộc Shadow, quả nhiên không phải loại xa hoa bình thường, so sánh với cung điện Buckingham là biểu tượng của hoàng gia Anh, chỉ có hơn, không có kém.

Thế nhưng, nếu Buckingham giống như ánh sáng của London, thì nơi đây chính là bóng tối. Mặc dù rất xa hoa, nhưng lại tối tăm, tỏa ra thứ chướng khí u ám nặng nề. Chẳng hiểu sao Zenny lại cảm thấy lạnh gáy, có cảm giác như lần khuất trong những tầng cây rậm rạp kia, có những đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm mình.

Hai người đi hết lối đi lát đá cẩm thạch, đến lối rẽ dẫn về mỗi tòa nhà, Vic dẫn cô đi về phía cánh trái, đi một lúc thì ra tới phía sau tòa nhà chóp nhọn. Lối đi vẫn trồng rất nhiều thủy tùng, có điều cao hơn ở lối đi ngoài kia rất nhiều. Hơn nữa còn trồng rất sát nhau, vô tình tạo nên một hàng rào chắc chắn ngăn cách với xung quanh, không gì có thể vượt qua được.

Trên đường đi, hai người gặp rất nhiều gia nhân trong nhà, mỗi khi nhìn thấy Vic, họ lại cẩn thận cúi chào, đợi cậu đi qua rồi mới đi tiếp. Càng đi vào sâu trong phía sau tòa nhà, người càng thưa thớt dần, cây cối cũng um tùm hơn. Mặc dù trời vẫn đang là buổi sáng, nhưng nơi đây âm u và lạnh lẽo một cách khó tả.

Vic vẫn đi về phía trước, đột nhiên, cậu dừng lại, mắt nhìn xuống dưới chân, miệng lẩm nhẩm đếm, bước chân theo đó cũng chậm lại. Hình như cậu đang đếm những viên gạch ốp nền dưới chân mình.

Mũi giày của cậu dừng lại trước một hòn gạch có màu xám đậm hơn những hòn xung quanh, dường như còn có khá nhiều vết xước trên mặt gạch.

Cậu khụy chân xuống, dùng tay gõ mấy cái lên viên gạch. Zenny nghe thấy tiếng “cộc cộc” vang lên rất rõ ràng, tức là dưới viên gạch đó rỗng, chứ không có đất. Vic đi đến gần cây thủy tùng thứ 13 bên tay trái. Hàng thủy tùng phía trái được trồng giáp với bức tường của tòa nhà chóp nhọn dành cho người hầu, cậu vòng tay ra sau thân cây, vịn nhẹ một cái nắm nhỏ được gắn trên bức tường. Cái nắm vịn kia, nếu bình thường sẽ không thể nhận ra bởi vì bị cành lá um tùm của hàng thủy tùng che kín mất.

Tiếp đó, Zenny như nghe thấy tiếng động cơ chuyển động chậm rãi dưới chân. Chẳng lâu sau, viên gạch kia chia làm đôi rồi từ từ tách sang hai bên, để lộ ra một bảng điện tử với số từ 1 đến 9. Zenny thấy Vic bấm một dãy số phức tạp, vì cậu bấm quá nhanh, cho nên cô không thể nhìn rõ cậu đã bấm những gì.

Lần này, tiếng động cơ chuyển động dưới chân ngày một rõ, Zenny cảm nhận nền đất dưới chân mình như đang rung chuyển. Chẳng mấy chốc, những viên gạch xung quanh viên gạch kia cũng tách ra, tạo thành một khoảng trống rộng đủ để hai người lớn đi vào. Ngay bên dưới, là một cầu thang làm bằng đá.

Vic chậm rãi đi xuống cầu thang ngay dưới chỗ đất vừa tách ra. Cậu quay lại nhìn cô, nói:

“Đi theo tôi.”

Sau đó, cậu ta quay lưng, đi thẳng xuống đường hầm. Thân hình cao gầy nhưng cân đối cứ thế ngập dần trong bóng tối. Vẫn là bóng dáng tự kiêu, ngạo mạn, và đầy tự chủ.

Zenny không chậm trễ dù chỉ một khắc, lập tức chạy về phía Vic. Hai người bước xuống cầu thang, chỗ gạch vừa tách ra cứ thế khép dần lại, chẳng mấy chốc đã đóng chặt như lúc đầu, dù một tia sáng cũng không thể lọt qua. Zenny cẩn thận nhìn xung quanh. Bên trong mật đạo này, ở phía lối vào không hề có bảng điện tử, có nghĩa là người bên trong có thể ra ngoài mà không cần mật mã. Còn người bên ngoài muốn vào trong, chắc chắn phải biết được vị trí viên gạch và mật khẩu.

Vic vẫn đi đằng trước, cả cơ thể ngập trong bóng tối, chỉ có đôi mắt và chiếc nhẫn là tỏa ra thứ ánh sáng xanh lạnh lẽo. Hai bên cầu thang là những bóng đèn nhỏ tỏa ra thứ ánh sáng vàng vọt, yếu ớt đến mức chỉ có thể soi đường lờ mờ. Vài tia sáng nhọn nhát hiếm hoi kia đậu lên khuôn mặt Vic, khiến nó trở nên góc cạnh hơn. Nhìn ngang, khuôn mặt cậu ấy đẹp như một bức tượng được trạm khắc tỉ mỉ. Cậu ta, đẹp đến hoang đường!

Càng đi xuống sâu, nhiệt độ càng hạ thấp dần. Đi hết cầu thang, hai người lại tiếp tục đi vào sâu trong đường hầm, đi qua rất nhiều ngã rẽ phức tạp. Đến lúc này, Zenny mới nhận ra, nơi đây là một mê cung dưới lòng đất, xung quanh được bao bọc bằng những bức tường xi-măng rất dày. Cô cố gắng đè nén cơn lạnh đang trào dâng trong lòng. Gia tộc Shadow, rốt cuộc muốn xây dựng mê cung dưới lòng đất để làm gì?

“Rắc!”

Âm thanh khô khốc chọt vang lên trong không gian tĩnh lặng khiến Zenny giật mình. Hình như chân cô vừa giẫm phải thứ gì đó, làm nó vỡ vụn. Cả Vic và Zenny cùng dừng lại, đồng loạt nhìn xuống chỗ Zenny vừa đi qua. Ánh sáng vàng vọt chiếu vào vật đó, Zenny sợ hãi đến ngây người.

Thứ cô vừa giẫm phải, là một bộ hài cốt người lớn, vẫn còn đầy đủ cả xương người và đầu lâu. Lực chân cô vừa tác động vào khiến bộ xương gãy làm đôi, thứ bột trắng và nhẹ như tro lập tức bay tán loạn, dính cả vào quần và giày của Zenny. Cô bịt miệng, giật lùi về phía sau, cố ngăn cơn buồn nôn đang cuộn trào.

Vic không hề hoảng loạn khi thấy những điều trước mắt, trên môi vẫn nở nụ cười, cất giọng:

“Nếu không muốn trở nên như vậy, tốt nhất là bám theo tôi không rời một bước.”

Nói xong liền cao ngạo quay lưng đi. Zenny vẫn còn rất sợ hãi, nhưng lời nói kia của Vic còn làm cô sợ hãi hơn. Ngay lập tức, cô bước qua đồng xương, chạy theo cậu.

Hai người đi mất chừng hơn hai mươi phút thì đến nơi. Khi dừng lại, cũng là lúc Zenny đứng trước một căn phòng rộng lớn sáng choang ánh điện. Căn phòng kia rất rộng, ước chừng có thể chứa được khoảng hơn 1000 người, thế nhưng lại không có bất kỳ nội thất nào cả. Chỉ có bốn bức tượng điêu hâu được đặt ở bốn góc phòng và mấy bức tranh cô treo trên tường.

Zenny theo chân Vic bước vào, cẩn thận nhìn mọi thứ xung quanh.

Quản gia Edward đã đứng đây từ lúc nào, khi thấy Vic bước vào thì cung kính cúi đầu, nói:

“Thưa cậu chủ, mọi thứ đã sẵn sàng.”

Vic gật đầu hài lòng. Ngay lập tức, có hai tên đàn ông bê một chiếc ghế tựa đệm lông cừu đem đến đặt xuống gần chỗ cậu. Cậu thông thả ngồi xuống, ngay sau đó, lại có mấy hầu gái đem trà ra, nhanh nhẹn rót cho cậu một tách.

Zenny há hốc mồm nhìn. Đây chẳng khác gì cách phục vụ cho vua và nữ hoàng thời xưa cả. Vị bá tước đây, cũng thật biết hưởng thụ quá rồi.

Tiếp theo đó, Zenny có cảm giác nền gạch dưới đất như bắt đầu rung chuyển nhẹ, rồi từ giữa phòng, nền gạch chọt tách ra, liền sau đó, một sâu khấu từ từ nhô lên từ dưới đất. Đây rõ ràng không phải sân khấu bình thường, vì xung quanh đều được rào lại bằng những hàng rào bằng gỗ đầu bọc thép cao bằng nửa người.

Khi khán đài kia nhô lên, chiếc ghế Vic đang ngồi cũng được bật nút điều chỉnh cao ngang tầm để đem lại tầm nhìn rõ rệt. Khán đài khi đạt đến độ cao nhất định thì dừng lại.

“Grào!!!”

Tiếng sư tử gầm làm chấn động không gian yên tĩnh. Zenny vội vã nhìn về phía sân khấu, thì thấy một người đàn ông chừng 30 tuổi đang dắt một con sư tử rất lớn đang đi lên. Con sư tử đứng giữa sân khấu hướng đôi mắt màu cam sậm nhìn một lượt xung quanh, miệng không ngừng gầm gừ. Có lẽ vì vẫn còn người huấn luyện đứng cùng, nên nó không dám làm càn.

Vic vẫn im lặng nãy giờ, chợt quay sang nhìn Zenny, mở miệng ra lệnh:

“Cô lên đó đi.”

Zenny thoáng sửng người. Cậu ta bảo cô lên đó?

“Anh nói gì?”

Vic không nhìn cô nữa mà quay sang uống trà, nhàn nhạt trả lời:

“Tôi không muốn nhắc lại một mệnh lệnh hai lần. Tôi bảo cô lên khán đài đi.”

“Nhưng, để làm gì?”

Zenny hỏi lại, trong lòng không khỏi hoảng loạn. Cô đang sợ suy nghĩ của chính mình. Nếu đúng như những gì cô suy nghĩ, chẳng lẽ cậu ta muốn... .

“Con người có thể đấu với bò tót. Tại sao sư tử thì không?”

Vic thản nhiên trả lời, trên môi còn vẽ một nụ cười nhè nhẹ, hết như những gì cậu ta vừa nói ra là quá bình thường. Zenny cảm nhận mạch máu dưới cơ thể mình như đang tắc nghẽn. Cô đã suy nghĩ đúng. Cậu ta định cho cô đấu cùng với con sư tử kia.

Lúc này, Zenny chỉ muốn chân mình mọc rễ ngay tại chỗ này, để bản thân không phải đi lên khán đài chết chóc kia. Nếu lên đó, cô chỉ có đường chết thảm hại. Đường như, Zenny đang lơ mơ nhìn thấy từ thần đang lơ vờn quanh mình, lặng lẽ đưa lưỡi hái lên cao. Chỉ đợi cô bước lên kia, sẽ lạnh lùng chém xuống.

Cô nắm chặt tay đến nỗi móng tay cắm vào da đau buốt. Đôi chân vẫn đứng im không nhúc nhích.

“Đừng quên, giao ước giữa tôi và cô.”

Vic lạnh lùng lên tiếng, như đang nhắc nhở, mà cũng giống như buộc cô bước lên. Zenny liếc nhìn cậu ta, đôi mắt đen láy chứa đầy căm phẫn. Được, nếu cậu ta đã ép cô lên, cô sẽ lên. Cùng lắm là bỏ mạng ở nơi này.

“Vậy nếu chẳng may tôi có mệnh hệ gì, kính mong bá tước nghĩ đến giao ước giữa hai chúng ta, nể chút nghĩa tình mà lo liệu hậu sự. Cha mẹ tôi đã mất, họ hàng cũng chẳng còn ai.”

Đây chính là gia phó hậu sự.

Vic cười cười, không nhìn cô, giọng nói thản nhiên:

“Điều đó là đương nhiên. Sẽ không để cô lạnh lẽo bơ vơ như bộ xương gãy ban nãy. Tôi sẽ để cô có ích hơn một chút. Thịt thì để cho con sư tử kia và điều hâu của tôi ăn. Còn xương sẽ mai táng cẩn thận.”

Được! Cậu quả nhiên rất được! Còn tính toán được giá trị của cô sau khi chết! Zenny nghiêng răng nghiêng lợi bước lên khán đài, từng bước chân chậm rãi, kiên định.

Vic nhìn theo bóng dáng cô, đôi mắt xanh thăm ánh lên vẻ tò mò thích thú. Dù bị dồn vào đường chết, vẫn không mở miệng van xin, cũng không khóc lóc sợ hãi. Cô gái này, quả thật rất đặc biệt.

Zenny bước lên từng bậc thang trải thảm đỏ dẫn lên khán đài, mà có cảm giác bản thân đang từng chút một gần với địa ngục. Khi cô đứng trên khán đài, con sư tử lập tức đưa đôi mắt cam sậm nhìn cô trừng trừng, người đã trong tư thế lao về phía trước, cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ ròn rợn.

Sunny sợ hãi đến mềm nhũn chân, nhưng lòng lại cố trấn tĩnh. Nhất định không được tỏ ra sợ hãi. Cô từng nghe nói, đối với mấy loài động vật như ngựa, hổ, sư tử,... càng tỏ ra sợ hãi, muốn chạy trốn, chúng càng muốn tấn công mình.

Người huấn luyện sư tử vỗ nhẹ vào đầu, ghé vào tai nó, nói khẽ:

“Lacos, thi đấu cho tốt.”

Con sư tử này tên Lacos. Người đàn ông xoa xoa bộ lông của nó thêm lần nữa rồi đi xuống. Lacos nhìn theo chủ một cái, rồi quay lại gầm gừ nhìn cô.

“Grào!!!”

Nó gầm lên một tiếng rồi lao về phía Zenny với tốc độ tên bắn, mắt màu cam sậm vẫn hung dữ nhìn như muốn nuốt cô vào bụng ngay tức khắc. Zenny

không chạy, chỉ đứng im bất động. Nếu như cô chạy, chắc chắn sẽ không thể nhanh hơn con sư tử. Như vậy sẽ làm mọi cho nó một cách dễ dàng. Cách khả thi nhất là đứng im, đợi nó sắp lao về phía mình thì né ngay lập tức.

Nghĩ là làm, khi con sư tử chỉ còn cách Zenny chưa đầy năm centimet, cô liền nhanh chóng lẩn một vòng qua bên phải. Con sư tử đang trên đà chạy, không thể dừng lại, lao thẳng vào hàng rào, suýt chút nữa thì rơi khỏi khán đài cao.

Phía xa xa, Vic theo dõi trận đấu một cách chăm chú, miệng khẽ cười khi thấy con sư tử bị một phen thất thủ.

Con sư tử lỡ mắt con mồi thì càng lỏng lẻo hơn, lần này, nó không chạy, mà nhảy chồm về phía Zenny, đưa một chân trước tát mạnh vào một bên má cô. Cú đánh của con sư tử khiến cô choáng váng, bắn ra xa hơn hai mét, xô đổ cả hàng rào gỗ bọc thép. Một bên má Zenny lúc này đã tứa máu vì bị vuốt của con sư tử cào vào.

Con ác thú kia đi chậm chậm về phía Zenny, cái đuôi màu vàng ve vẩy trong không khí. Đây là cách nó được huấn luyện, cách treu đùa con mồi khi đi săn. Khiến con mồi choáng váng mắt khả năng kháng cự, rồi mới lấy đi mạng sống một cách chậm rãi. Để con mồi trước khi chết rơi vào trạng thái hoảng loạn tột độ. Dù biết sẽ chết, nhưng không tài nào chống cự.

Zenny cắn chặt môi nhìn con sư tử đang tiến về phía mình, gạt qua nỗi đau truyền đến từ khắp cơ thể, cô cẩn thận suy nghĩ. Khi sắp chết, con người ta sẽ không thể nghĩ được gì, nhưng trong cơn đau, đầu óc sẽ trở nên tỉnh táo.

Bước chân con ác thú ngày một gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề của nó trong không khí.

Đầu óc cô càng gấp rút suy nghĩ.

Trống rỗng.

Sợ hãi.

Cô vẫn không thể nghĩ ra được cách để thoát ra khỏi hàm răng sắc nhọn đang nhe ra của con sư tử.

Khi sắp buông xuôi, bàn tay cô chợt quơ phải thanh chắn hàng rào bên cạnh.

Khi này cô ngã đã làm đổ một đoạn hàng rào. Cô chợt nhớ ra, hàng rào kia được làm bằng gỗ, rất dày, hơn nữa, đầu còn được bọc thép.

Giống như kẻ chết đuối vớ được cọc, Zenny âm thầm cầm chắc thanh chắn hàng rào trong tay.

Cơ hội chỉ có một lần. Sống chết hết sức mong manh. Cô sẽ đánh liều một phen. Để xem cô và con ác thú kia, ai sẽ là người mất mạng.

Khi chỉ còn cách Zenny gần 1 mét, Lacos chợt tăng tốc, bằng một cú nhảy, chồm về phía cô. Zenny cầm chắc hơn thanh chắn bọc thép.

“Phập!!!”

Là tiếng một vật sắc nhọn cắm vào da thịt, máu đỏ tứa ra.

Phía xa xa, vị bá tước thông thả uống trà, làn khói mỏng nhẹ nhàng vờn quanh khuôn mặt, che mờ đi nụ cười mơ hồ nơi khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sự Trùng Phạt

Phía xa xa, vị bá tước thông thả uống trà, làn khói mỏng nhẹ nhàng vờn quanh khuôn mặt, che mờ đi nụ cười mơ hồ nơi khóe miệng.

Tất cả gia nhân trong phòng, cùng quân gia Edward đều tròn mắt ngạc nhiên. Như không tin vào những gì mình nhìn thấy.

“Grào!!!”

Con ác thú gầm lên một tiếng, máu từ vết thương tứa ra không ngừng. Ngay giây phút Lacos há miệng nhảy chồm về phía mình, Zenny đã nhanh chóng cầm thanh chắn hàng rào bọc thép đâm xuyên qua khoang miệng phía trên của nó. Vì đầu hàng rào nhọn, thêm nữa còn được bọc thép, nên khi Zenny dồn toàn lực đâm, mũi trên của thanh chắn xuyên thẳng lên đỉnh đầu con sư tử.

Bộ dạng hung dữ ban đầu biến mất, Lacos gầm lên một tiếng, khụy hai chân sau rồi đến hai chân trước, cả cơ thể to lớn nặng nề rơi khỏi khán đài giống như chiếc bao cát bị người ta đá đi.

Zenny thở dốc, ổn định lại nhịp tim trước đó đập nhanh không kiểm soát. Cô nhìn bàn tay đầm máu tươi của mình, nhìn vũng máu loang lổ trên sàn nhà, rồi nhìn con sư tử đang nằm rên hừ hừ trên đất.

Cô vừa thoát chết trong gang tấc. Suýt chút nữa đã bị con sư tử kia xoi tái rồi.

Người đàn ông huấn luyện sư tử khi này lúc này chạy nhanh về phía con Lacos đang nằm. Khuôn mặt ngập tràn lo lắng cùng xót xa, ông ta đưa tay sờ nhẹ vào vết thương của nó. Con ác thú nhìn người đàn ông vẫn huấn luyện mình đang đứng cạnh, cố gượng nhích cái đầu về phía ông ta, đôi mắt cam sậm long lanh như có nước. Zenny sững người. Quên mất cả con đau đang hành hạ khắp cơ thể, cô lặng nhìn một người- một thú trước mặt.

Người đàn ông cúi đầu xuống, vòng tay ông lấy cổ con sư tử, nước mắt bắt đầu giàn dụa, ông ta thì thầm:

“Lacos...”

Ông ta cứ liên tục lặp lại tên nó. Đến giây phút con thú mình yêu thương và chăm sóc bấy lâu nay sắp chết, Vincent lại chỉ có thể gọi tên nó trong vô vọng như thế.

“Bá tước, Lacos nguy rồi, cần phải cấp cứu gấp!!”

Vincent gào lên, hướng đôi mắt giàn dụa nước nhìn vị bá tước đang ngồi cao cao tại thượng trên ghế đệm lông cừu. Mặc dù biết sẽ rất khó để cứu Lacos, nhưng Vincent không cho phép mình bỏ cuộc.

Vic chiếu ánh nhìn lạnh nhạt về phía Vincent, từ tốn trả lời:

“Những thứ được sắp đặt là sẽ tuột mất khỏi tay mình, dù cố gắng thế nào cũng không thể giữ lại. Lacos cũng vậy, người hiểu chứ?”

Cả người Vincent mềm oặt rồi đổ sụp xuống. Hắn biết chủ nhân của hắn là kẻ vô tình. Hắn cũng biết Lacos sẽ không thể cứu vãn. Thế nhưng...

“Lacos là một trong những con sư tử xuất sắc nhất chuồng, là một đấu sĩ trăm trận trăm thắng...”

Vincent lâm bầm trong tuyệt vọng, ánh mắt rũ xuống, đau đớn nhìn Lacos đang dần mê man. Vic đứng hẳn dậy khỏi ghế. Cậu bước về phía Lacos đang nằm thoi thóp. Ánh mắt chiếu xuống con vật tội nghiệp vẫn vô cùng lạnh lùng, không hề có một tia thương xót.

Zenny ngược nhìn khuôn mặt cậu ta, thoáng sững sờ. Khuôn mặt cậu ta vẫn lạnh như băng, không hề máy mảy mĩ cảm xúc nào. Trên đời này, thật sự có người vô tình đến mức đó sao?

“Vincent, người phải biết, dù cho Lacos có thắng một trăm trận, nhưng chỉ cần một trận thua, nó sẽ bị xem là kẻ thua cuộc. Ta cần một kẻ đủ mạnh để mang lại cho ta chiến thắng, chứ không cần một kẻ yếu đuối thua cuộc trong nháy mắt. Cả người cũng vậy, nếu vẫn còn giữ những thứ thương xót vớ vẩn kia, thì hãy rời khỏi trại huấn luyện đi.”

Nói xong, cậu quay lưng đi thẳng. Quản gia Edward thấy cậu sắp rời đi, liền vội vã hỏi:

“Cậu chủ, có cần xẻ thịt Lacos cho đàn điều hâu trong dinh thự và Aro ăn không?”

Đây là cách mà đám người trong trại huấn luyện thú của nhà Shadow vẫn hay làm. Nếu như một con vật nào đó thua cuộc trong vòng đấu, sẽ trở thành thức ăn cho những con vật khác. Hôm nay, Lacos đã thua cuộc, nó cũng sẽ như vậy.

Vic dừng chân lại, quay đầu nhìn con Lacos đang nằm thoi thóp. Mí mắt khẽ sụp xuống, hàng lông mi dài rậm in bóng xuống làn da trắng xù tạo thành một vùng tối thẫm. Cậu thở dài khe khẽ, nói:

“Để cho Vincent đem nó về, coi như là ân huệ cuối cùng cho kẻ đã từng mang lại chiến thắng.”

“Vâng, thưa ngài.”

Quản gia Edward cung kính cúi đầu. Đôi mắt xanh thẫm của Vic lại nhìn về phía cô, giọng nói chợt trở nên lạnh lùng:

“Còn cô, cứ ở đó nếu vẫn còn muốn đấu với một con sư tử nữa.”

Zenny hoảng hốt đứng dậy, vì cả người đầy rẫy vết thương, loạng choạng một lúc cô mới có thể đuổi theo cậu ta.

Hai người bước ra khỏi căn phòng, nhưng tiếng khóc của người huấn luyện thú vẫn còn vọng vẳng bên tai. Dù cố gắng, Zenny vẫn không thể quên được hình ảnh người đàn ông kia ôm con sư tử, nước mắt chảy ra từ hai hốc mắt tràn ngập sự bi thương cùng bất lực.

Đột nhiên, Vic quay lại hỏi cô, một bên lông mày hơi nhướng lên:

“Không thương xót chút nào à?”

Zenny bất ngờ, một lúc sau mới trả lời, đôi mắt đen láy sáng một cách dị thường. Cô cất giọng trầm trầm:

“Nếu hôm nay nó không chết, người chết sẽ là tôi.”

Đúng vậy, nếu khi này cô không thả tay giết chết con sư tử kia, giờ cô đã bị xoi tái.

Bước chân Vic chợt dừng khựng lại, quay đầu nhìn Zenny. Đôi mắt xanh thẫm của cậu nhìn chăm chăm cô, vô tình dừng lại trên vết thương rớm máu trên má phải. Sẽ rất khó để nhận ra, khi nhìn thấy vết thương kia, đôi mắt cậu ánh lên sự ngạc nhiên, và một chút... cảnh giác.

Vì Vic dừng lại đột ngột, Zenny không kịp phản ứng, suýt chút nữa ngã nhào vào người cậu. Cô hoảng hốt đưa mắt nhìn Vic, ngay lập tức hối hận về hành động của mình khi chạm phải đôi mắt màu xanh sâu thẳm như bóng tối.

Cậu ta đang cười, nhưng là nụ cười hiểm độc lạnh lẽo. Zenny vội cúi đầu nhìn xuống dưới chân để tránh nụ cười gai góc kia. Nhưng lại một lần nữa, cô phải hối hận, vì lúc này, đập vào mắt cô lại là một bộ xương người trắng hếu.

Nụ cười trên môi Vic càng sâu, cuối cùng, cậu cất tiếng, giọng nói lạnh lẽo như vọng lại từ nơi vực quý xa xôi.

“Đúng vậy, từ ái với kẻ khác, chính là tàn độc với chính mình. Trong một trận đấu, chỉ có một kẻ thắng cuộc, kẻ thua, sẽ phải chết.”

Dứt lời, đôi giày da đen bóng của cậu chợt nâng lên, rồi bất ngờ giẫm mạnh xuống phần đầu của bộ hài cốt. Dưới lực từ bàn chân cậu, đầu lâu của bộ xương nát vụn thành những hạt bụi mảnh nhẹ.

Zenny ngược nhìn khuôn mặt Vic dưới ánh đèn, âm thầm nuốt khan một cái. Cô lắp bắp một câu tưởng như không hề ăn nhập:

“Dinh thự nhà Shadow, rốt cuộc có những thứ gì?”

Đó không phải là câu hỏi vô nghĩa, mà là sự dồn nén sợ hãi và thắc mắc của Zenny suốt từ khi bước chân vào đây. Mê cung rộng lớn dưới lòng đất. Trại huấn luyện thú dữ. Những bộ xương người rải rác khắp nơi. Rốt cuộc, nơi đây đang ẩn chứa những thứ gì?

Vic nhìn cô, nhếch môi cười, chậm rãi trả lời. Từ cổ họng phát ra thứ âm thanh trầm trầm khiến người nghe ám ảnh đến tận xương tủy.

“Dinh thự là động quỷ, ác điều làm thú nuôi. Mật đạo của những linh hồn, và âm thanh kì quái vọng ra từ lòng đất.”

Zenny cảm giác mồ hôi lạnh đang chảy ướt đầm lưng áo. Nhiệt độ căn hầm lúc này giống như còn dưới mức 00C. Khi nói ra câu nói kia, ánh mắt cậu ta vẫn thản nhiên, thậm chí còn lộ một nét cười. Ánh mắt đó khiến cô sợ hãi, cảm giác như nó giống một chiếc dây thừng, không ngừng thắt chặt lấy mọi cảm xúc của cô.

Vic lại quay trở lại, tiếp tục bước về phía trước, thong thả nói:

“Nếu cô đã tò mò về dinh thự của tôi như vậy. Tôi cũng sẽ làm một người chủ hiếu khách, cẩn thận đưa cô thăm từng góc ngách.”

Không ổn rồi! Zenny thầm than trong lòng như thế. Cô nào muốn tham quan dinh thự của cậu ta. Cô muốn thoát khỏi đây ngay tức khắc còn không được nữa là. Lại một lần nữa, Zenny linh cảm, có điều gì đó còn kinh khủng hơn, đang chờ mình ở phía trước.

Hai người đi vào một lối rẽ khác. Dù đã cố gắng nhìn đường, nhưng Zenny không tài nào nhớ nổi những nơi mình được cậu ta dẫn qua. Chỉ thấy đi từ này tới giờ, chỗ nào cũng giống nhau, đều là những bức tường xi-măng xám ngoét lạnh lẽo. Trong bóng tối mờ mờ, chiếc nhẫn của Vic vẫn tỏa ra thứ ánh sáng xanh lạnh lạnh.

“AAAAAA!!”

Một âm thanh kì quái vang lên, là tiếng người, nhưng lại không giống tiếng người. Âm thanh vọng lại từ xa, dội vào những vách tường xi-măng, truyền đến thẳng tai Zenny khiến cô chấn động. Tiếng hét kia, giống như dồn nén từ nỗi đau tột cùng mà phát ra. Rốt cuộc, lại là thứ quái đản gì nữa?

“Sắp đến rồi!”

Vic nở nụ cười, nói khẽ. Đôi chân vẫn thong thả bước đi.

Càng đi sâu vào trong, Zenny càng nghe rõ hơn những âm thanh kì quái kia, nó vang vọng lại ngày một rõ ràng, giống như tiếng linh hồn chết oan khóc đòi mạng, khiến người nghe không khỏi lạnh gáy. Cô thì sợ hãi như vậy, nhưng cậu ta dường như vẫn vô cùng thản nhiên, không hề để ý đến những âm thanh kia.

Lại thêm một ngã rẽ nữa, hai người đi vào một lối đi rộng hơn những lối đi bình thường, hai bên không còn là tường xi-măng mà là những phòng giam nằm sát cạnh nhau, ngăn cách với bên ngoài bởi cánh cửa gồm những song sắt to chừng một bắp tay trẻ con. Có khoảng 20 nhà tù như thế, kéo dài hết cả lối đi. Có lẽ đây là phần đáy của mê cung.

Zenny nhìn vào trong những nhà tù kia, thấy những con người lờ đờ đang nằm, ngồi vạ vật bên trong. Đầu tóc bù rù, quần áo xộc xệch, nhìn qua giống như những cái xác không hồn. Đôi mắt họ lờ đờ, đục ngầu, tràn ngập bóng tối.

Zenny đi ngang qua một nhà tù khác. Bên trong có một người phụ nữ và một gã đàn ông lực lưỡng đang cầm chiếc roi da đánh liên tiếp vào người bà ta. Cả cơ thể bà ta đầm máu, bộ quần áo trên người rách bươm, miệng không ngừng hét lên tràng âm thanh đau đớn. Cơ thể quần quai trên đất, thi thoảng

lại nảy lên vì những trận đánh quất vào người.

Zenny cảm nhận cơ thể mình lạnh toát như đang ở dưới hầm băng. Tại sao dinh thự của một bá tước lại có những phòng giam kiên cố dưới lòng đất giống như nhà tù dành cho những thành phần đặc biệt nguy hiểm thế này? Và những con người này là ai, tại sao lại bị đưa vào đây? Một câu hỏi nữa, cũng là câu hỏi khiến cô sợ hãi nhất.

Vì sao cậu ta đưa cô vào đây? Zenny đang thấy sợ hãi những gì mình tưởng tượng trong đầu. Có khi nào, cậu ta cũng sẽ nhốt cô vào những căn phòng kia?

Trong lòng Zenny đang vô cùng sợ hãi. Tiếng gót giày của cô và Vic vang vọng trong lối đi nhỏ hẹp, dội thẳng vào vách tường xi măng lạnh lẽo rồi truyền đến tai cô. Cô không dám nhìn vào những phòng giam hai bên, cô đang sợ hãi.

Vic dừng lại trước căn phòng cuối cùng, cũng là căn phòng tăm tối nhất, những thanh chắn bên ngoài cửa cũng được đặt dày hơn so với những căn phòng kia. Cậu ta quay lại nhìn cô, nói:

“Đi vào đây.”

Zenny theo chân cậu ta vào trong. Khi vừa đặt chân vào trong phòng, một luồng khí lạnh đã ủa đến bao trùm lên cơ thể cô, khiến cô có ảo tưởng rằng nơi đây như không phải thuộc về trái đất. Bên trong rất tối, không một tia sáng nào có thể lọt vào, và lạnh lẽo vô cùng. Có người mang một cây đèn cây vào bên trong. Thứ ánh sáng nhỏ nhoi tỏa ra từ cây đèn cũng không tài nào xua hết được sự tăm tối và lạnh lẽo của căn phòng.

Vic đứng ở cửa ra vào, đưa mắt nhìn cô rồi chậm chậm nói:

“Cô đã giết chết Lacos, nên ở đây xám hối đi.”

Zenny cứng đờ người. Xám hối vì đã giết con sư tử từ kia sao? Đột nhiên, Zenny muốn cười. Xám hối chỉ là cái cớ, lí do chính thức là do cậu ta muốn trừng trị cô vì đã không nghe lời cậu ta, đánh Levine lúc ở phòng thể chất.

Thấy Zenny không trả lời, Vic cũng không chất vấn, chỉ quay sang người đứng cầm đèn cây bên cạnh:

“Mang thức ăn vào cho cô ấy. Dù sao từ sáng tới giờ cũng chưa được ăn gì.”

Zenny có chút thắc mắc, đột nhiên cậu ta tốt bụng vậy ư? Thế nhưng, cô cuối cùng cũng hiểu được, thế nào là cái ác ăn sâu vào bản tính. Thức ăn mà cậu ta nói được đem vào trong phút chốc. Nhưng đó vốn dĩ không phải thức ăn cho người. Đựng trong chiếc đĩa sứ sứ mẻ là các thứ thừa thãi được trộn lại với nhau, bốc lên thứ mùi vô cùng khó ngửi. Đồ ăn cho súc vật cũng không tồi tệ thế này.

Cô chợt cảm nhận bụng mình sôi ùng ục khi nhìn thấy đĩa thức ăn kia, thiếu điều nữa ói ra ngoài. Chứng sợ những món ăn được trộn từ quá nhiều nguyên liệu bắt đầu trở lại và hành hạ cô. Nếu như vẫn phải nhìn cái thứ kia lâu hơn một chút, nếu cái thứ mùi kinh tởm kia vẫn còn lớn vòn quanh mũi, chắc chắn cô sẽ nôn ra mất. Thế nhưng, khi cô nhìn về phía cửa, nơi vị bá tước kia đang đứng im lặng, cô tự dằn con buồn nôn xuống. Nhất định, không được phép tỏ ra hèn nhát, yếu đuối trước mặt cậu ta.

“Phép lịch sự tối thiểu khi được mời ăn là đồng ý.”

Vic nhàn nhạt cất lời, đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng vào mắt Zenny. Cô dĩ nhiên biết cậu ta muốn gì. Cậu ta đang ép cô ăn thứ kinh tởm kia.

Zenny hít một hơi thật sâu, cúi đầu cầm đĩa thức ăn lên, chậm rãi ăn từng miếng một.

Vic nhìn cô, ánh mắt có chút ngạc nhiên, bất ngờ nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ tĩnh lặng. Khi cậu ta định mở miệng nói gì đó thì quản gia Edward đi vào, cúi đầu cung kính thưa:

“Chủ nhân, công tước James Curtis xin gặp ngài, hiện giờ đang chờ ở nhà chính.”

Khuôn mặt Vic lạnh đi vài phần. Còn Zenny dù đang chăm chú ăn nhưng vẫn dừng tai lên nghe ngóng. Ngài công tước cũng nhanh chân thật, mới đó mà đã tìm đến tận cửa rồi.

“Được rồi, ta lên ngay.”

Nói là làm, cậu ta quay lưng rời khỏi căn phòng, những người đang ở trong phòng cũng đi lên. Ánh sáng nhỏ nhoi của chiếc đèn cây cũng dần dần biến mất, bóng tối theo đó mà lấp đầy đôi mắt đen láy của Zenny. Chứng sợ không gian khép kín bắt đầu trở về. Cô cảm thấy chân tay mình lạnh ngắt, toát mồ hôi không ngừng. Đôi mắt đảo dáo nhìn xung quanh như cố gắng tìm kiếm điều gì đó.

“Oẹ.”

Zenny gập bụng, nôn hết những gì vừa ăn. Hai chứng bệnh tâm lý đáng sợ cùng lúc ủa về khiến cô gần như bị nghẹt thở trong nỗi sợ hãi. Cô đang sợ, thực sự rất sợ. Ngồi phịch xuống đất, Zenny bò về phía góc phòng, hai chân co lên rồi vòng tay ôm lấy hai đầu gối. Cô vùi mặt vào giữa hai cánh tay, nước mắt đã trực trào dâng nơi khóe mắt.

Ai đó, cứu cô. Làm ơn, cứu cô ra khỏi nơi này. Thoát khỏi sự giam cầm đáng sợ của cậu ta!

—Tại phòng khách nhà Shadow—

“Ồ, ngài công tước, không biết có chuyện gì mà ngài lại hạ mình tìm đến dinh thự của tôi?”

Vic đi vào phòng khách, miệng nở nụ cười nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa. Giọng nói tuy thân thiết nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy vài phần trào phúng được che giấu kỹ càng.

James Curtis đang ngồi trên sofa, thấy cậu đến thì đứng dậy mỉm cười nói:

“Sao lại gọi là hạ mình chứ, ngài bá tước? Đến đây là vinh hạnh của tôi., thưa ngài.”

Vic mỉm cười, nụ cười hoàn hảo che giấu đi vẻ giả dối, vẫn thể hiện đúng mực của một quý tộc Anh. Cậu ngồi xuống, ra lệnh cho hầu gái đứng bên cạnh:

“Dâng trà cho ngài công tước đây.” Xong mới quay sang hỏi James: “Không biết ngài đây thích trà gì?”

“Tôi vẫn quen dùng trà Dajeerling (1), thưa ngài.”

“Ồ. Tôi lại thích Earl Grey (2).”

“Còn tôi lại không thể uống Earl Grey vì vị chát của nó.”

“Tôi cũng không thích uống Darjeerling, cũng vì vị ngọt.”

Vic mỉm cười như có như không, vị công tước nhìn cậu, cảnh giác suy nghĩ. Vị bá tước gia tộc Shadow này thật sự rất khó hiểu. Biểu hiện trước sau luôn thân thiện, không tìm ra chút giả dối nào nhưng lại khiến lão có cảm giác mình đang bị cậu ta chơi đùa, thậm chí là bị xem thường, không thêm để lão vào trong mắt. Hầu gái bên cạnh cúi đầu rồi lui ra ngoài. Lát sau bùng vào một ấm trà bằng bạc và hai chiếc tách trắng sứ cùng một đĩa bánh táo nướng.

Trà được rót cẩn thận vào tách rồi được chuyển đến cho James và Vic. Khi James Curtis vừa đưa tách trà lên gần mũi, khuôn mặt chợt biến sắc. Vic cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ, nở nụ cười mơ hồ, cậu vừa cười vừa hỏi:

“Có gì không ổn sao, ngài công tước?”

Công tước James Curtis lập tức khôi phục lại vẻ mặt, cười tươi trả lời:

“Không có gì thưa ngài.”

“Vậy thì tốt.”

Vic hài lòng trả lời, tiếp tục thưởng thức trà, coi như không để ý đến biểu hiện của James.

Chỉ thấy lão ta từ đầu đến cuối đều không uống trà, mặt đằng đằng sát khí. Trà được mang ra, rõ ràng là Earl Grey, trong khi chỉ cách đó ít lâu, lão vừa nói mình không thể chịu được vị chát của nó. Vậy mà Vic lại thần nhiên cho người hầu mang trà ra, rõ ràng là không thêm để lời lão nói vào tai. Đây không chỉ là biểu hiện không hiếu khách của chủ nhà, mà còn là sự coi thường của Vic đối với lão. Cậu ta rõ ràng muốn ngầm nói, trong mắt cậu, lão chẳng là cái gì.

Xem ra, chuyện này James định đến tính sổ với Vic về việc cậu treo con trai lão suốt nửa ngày trời, đành phải gác lại thôi. Lão biết gia tộc mình kém xa gia tộc Shadow, nhưng vẫn nghĩ rằng Vic sẽ nể mặt lão vì địa vị lão cao hơn cậu, ai ngờ đến cái địa vị của lão cậu cũng không cho vào mắt. Nếu đã vậy, việc hôm nay đành phải dồn đẩy cho một kẻ khác.

“Bá tước, tôi nghe nói hôm nay bạn gái của con trai tôi bị một đứa con gái của vệ sĩ hoàng gia trêu chọc. Tôi đã định trừng trị nó, nhưng lại nghe nói con bé có quan hệ với ngài. Cho nên...”

Vic mỉm cười. Thông minh đấy, ngài công tước. Đùn đẩy hết mọi thứ cho Lorde và Zenny. Lão ta tìm đến đây là vì cậu đã hành hạ Levine, nhưng giờ lại đổi thành Zenny trêu chọc Lorde. Đã biết tránh để mọi việc liên quan đến mình, vị công tước đây cũng có thể coi là khá thông minh.

“Đúng vậy, Zenny Cavanaugh đúng là có chút quan hệ với tôi.”

Đây chính là muốn nói, Zenny Cavanaugh là người của tôi, tốt nhất ông không nên động vào. James Curtis dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cậu. Lão âm thầm nghĩ rằng khi nhìn thấy gương mặt kiêu ngạo của Vic. Mặc dù rất tức giận, nhưng vẫn cố kiềm nén mà nở nụ cười, đáp:

“Vậy nên tôi mới định nhờ ngài giải quyết việc này, vì dù sao cũng là người của ngài, tôi cũng không tiện động tay.”

Vốn dĩ lão định tự mình xử lý Zenny, vị bá tước kia lại thẳng thừng nhận cô ta là người của mình, vậy thì đành cho cậu ta đắc ý một lần vậy.

“Nhất định rồi, ngài công tước.”

Vic trả lời, trên môi còn vẽ một nụ cười nhàn nhạt.

James đứng lên, cố nặn một nụ cười hoàn hảo, nói:

“Vây nhờ cả vào ngài.”

Vic không thèm trả lời, vẫn ngồi một chỗ uống trà, trên miệng còn vẽ một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười trên môi James Curtis mỗi lúc một đông cứng lại, bàn tay chia về phía Vic vẫn lơ lửng giữa không trung. Cậu ta thậm chí còn không buồn liếc nhìn lão một cái. Đây rõ ràng là coi thường lão ra mặt. Cuối cùng, dù bực tức, James cũng không thể bộc lộ hẳn ra ngoài, vẫn phải thân thiết cúi đầu, nói:

“Vây tôi xin phép về trước.”

Lúc này, Vic mới chuyển ánh mắt về phía lão ta, bộ mặt làm ra vẻ ngạc nhiên rất kịch, cậu nói:

“Ồ. Ngài đã về rồi sao? Edward, tiền khách.”

“Không cần.”

James lạnh nhạt trả lời rồi quay bước đi thẳng. Cậu ta thậm chí còn không đứng lên chào lại lão. Khinh thường người khác quá rồi!

Vic nhếch môi cười, đôi mắt xanh thăm nhìn bóng lưng ngài công tước rồi đi có vài phần chế giễu. Quân gia Edward đứng trước mặt cậu, đặt một chiếc hộp nhỏ lên bàn, nói:

“Khi mới đến đây, ngài công tước có chuyển cho ngài một món quà. Nói là biết ngài thích đá quý, cho nên đặc biệt tìm một viên Ruby đỏ để tặng, mong ngài sẽ thích.”

Vic lười biếng đưa tay mở nắp hộp gỗ, bên trong là một chiếc nhẫn vàng bản lớn đính một viên ruby đỏ. Cậu lấy chiếc nhẫn ra khỏi lớp bông đệm, đưa lên ngang mắt ngắm nghía. Màu đỏ của ruby in trên tròng mắt xanh thăm của cậu, khiến sắc đỏ như nhạt đi vài phần. Cậu chợt nở nụ cười quỷ dị.

“Keng!!”

Tiếng kim loại rơi vang lên khe khẽ. Dưới đáy của tách trà, chiếc nhẫn đã nằm yên vị. Ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ mặt nhẫn ban đầu rất sáng, sau đó chìm dần rồi biến mất trong làn nước trà màu vàng sậm.

Nụ cười trên môi Vic càng sâu, đôi đồng tử lạnh băng nhìn chăm chăm vào chút ánh sáng tàn của viên đá quý còn sót lại trong tách trà. Cậu cất giọng trầm trầm, mang theo vài phần khinh miệt:

“Thứ thế này cũng muốn đem ra để lấy lòng ta? Quá tầm thường.”

*Chú thích: (1), (2): người Anh có một sở thích tao nhã, đó là uống trà. Sở thích này đặc biệt được giới quý tộc ưa chuộng vì nó thể hiện sự thanh cao và sang trọng. Earl Grey- hay là trà bá tước, được đặt tên theo tên của người tìm ra nó- Earl Grey đệ nhị, thủ tướng Anh quốc trong thập niên 1830. Còn Darjeeling là một loại thượng hạng của Ấn Độ. Đây đều là hai loại trà nằm trong top những loại trà đắt nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vụ Trộm Trứ Danh (1)

Kẻ sở hữu đôi mắt đồng màu với viên đá, sẽ là hậu duệ của Chúa trời.

Kẻ đó, sẽ là người đưa gia tộc Shadow lên đến đỉnh cao quyền lực.

Viên đá “The lost victory”. Màu xanh biển cả...

Ngoại ô London thuộc khu vực Noble Land hôm nay tấp nập xe qua lại. Bởi lẽ, hôm nay, tại dinh thự nhà Shadow sẽ diễn ra một sự kiện vô cùng đặc biệt. Vị bá tước Vic Shadow cao quý sẽ tổ chức một buổi triển lãm đá quý tại chính dinh thự của mình. Khách mời tham gia là tất cả các quý tộc cũng như quan chức cấp cao, còn thêm một số doanh nhân có tiếng.

Trước nay, vị bá tước kia chưa từng tổ chức ồn ào và náo nhiệt như thế. Hôm nay lại mời rất nhiều khách đến dinh thự của mình, chắc hẳn phải có lí do đặc biệt. Và lại, khách đến đông như vậy, một phần là vì họ nể mặt vị bá tước kia, một phần là do...

“Nghe nói triển lãm hôm nay có xuất hiện viên đá “The lost victory” đúng không?”

“Tôi cũng thấy đồn đại như vậy, nhưng cũng không rõ thực hư ra sao. Nhưng nghe nói viên đá đó mất tích lâu lắm rồi.”

“Chốc nữa sẽ được biết. Thật tò mò quá đi mất.”

Cuộc nói chuyện rôm rả của hai quý bà lẫn vào trong đám đông ồn ào. Có điều, nó vẫn lọt vào tai một chàng trai trẻ đứng trong góc phòng, cách đó chừng hơn 2 mét. Cậu ta khá cao, vóc người cân đối, trông vô cùng điển trai với mái tóc nâu vuốt dựng. Đôi mắt màu nâu nhạt như hút ánh mắt của người đối diện vào trong sự ám áp của mình. Khi nhìn vào đôi mắt kia, làm người ta có cảm giác như đang được phôi mình giữa cái nắng của bình minh trên biển. Có thể nhận thấy, chàng trai trẻ nọ thu hút ánh nhìn của rất nhiều quý cô trong phòng.

Dưới lớp mặt nạ nguy trang, Henry cười khẩy. Cậu đã cố tình hóa trang che đi diện mạo thật của mình, nhưng có điều, ánh mắt lại là thứ khó che đi và khó nguy trang nhất. Vậy nên, dù có hóa trang, nhưng cậu vẫn để nguyên đôi mắt của mình. Cuộc nói chuyện của hai quý bà kia khá hữu ích với cậu, cung cấp một thông tin quan trọng cho nhiệm vụ lần này.

Bàn tay cậu thò vào túi áo vest, lôi ra một phong thư làm bằng da màu nâu, ở nắp phong thư gắn hình một con sư tử vồ mồi bằng sáp đỏ. Cậu mở nắp thư, đọc lại mệnh lệnh một lần nữa trước khi vào cuộc đi săn. Trên nền giấy màu đen kịt là những dòng chữ màu vàng được in cẩn thận, chỉ cụt lùn đúng ba câu và kí tên người gửi

Let's like a phantom

Come to Shadow Castle.

And take The lost victory.

L.O.K

Kèm theo bức thư kia còn có một bức thư khác, viết bằng tay, tuy nhiên nét mực trên đó đã mờ mờ, giấy dùng để viết cũng đã ngả màu ố vàng. Đây rõ ràng là một bức thư cổ được viết từ rất lâu.

“Legend of “The lost victory” stone.

Truyền thuyết kể lại rằng, khi xưa, vua Napoleon Bonaparte của nước Pháp có một viên đá quý ưa thích mà ngài luôn mang bên mình trong tất cả các trận chiến. Đó là một viên kim cương có màu sắc vô cùng đặc biệt, không phải kim cương trong suốt như bình thường, viên đá Napoleon luôn mang theo bên người có màu xanh thẫm như biển cả. Viên đá quý hiếm đó đã theo vị vua vĩ đại qua rất nhiều trận chiến, và Napoleon đã coi nó như bảo vật linh thiêng mang đến chiến thắng cho mình.

Viên đá không chỉ được Napoleon mang khi ra chiến trường, mà con theo ông trong quãng thời gian cuối đời bị đày ở đảo St. Helena. Napoleon trút hơi thở cuối cùng ở đảo Helena- thuộc phía nam Đại Tây Dương, viên đá cũng từ đó mà thất lạc. Nhiều người nói rằng nó lọt vào tay một nhóm cướp biển tinh cở ngang qua đảo, sau đó qua tay nhiều thương nhân, nhưng hầu như không có ai nhận ra được giá trị của nó.

Cho đến khi quý ngài Staphenon Shadow- chủ nhân đời thứ hai của dòng họ Shadow tìm được viên đá kia trong một lần buôn bán trên biển, với con mắt tinh tường, ngài đã nhận ra viên đá quý hiếm kia chính là viên đá từng thuộc về Napoleon. Bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của viên đá, Staphenon đã cho người chia nó làm hai phần, một phần để tạo thành mặt cho chiếc nhẫn của gia tộc Shadow, phần còn lại thì được gửi cho công chúa Anne nước Pháp- hôn thê của ông.

Tuy nhiên, con tàu vận chuyển viên đá lại bị đắm. Phần còn lại của viên đá cũng mất tích từ đó. Bởi vì hành trình đầy trắc trở mà nó trải qua, cộng với việc từng là viên đá mang lại chiến thắng cho Napoleon vĩ đại, viên đá được gọi với cái tên “The lost victory”, có nghĩa là chiến thắng bị thất lạc. Kể từ khi gia tộc Shadow sở hữu viên đá, họ giàu có lên rất nhanh, cũng như củng cố vị trí của mình trong hoàng gia ngày một mạnh, từ đời này qua đời khác, uy thế không hề suy giảm.

Chính vì vậy, chiếc nhẫn chứa một nửa của viên đá “The lost victory” trở thành chiếc nhẫn gia truyền của dòng họ Shadow. Còn có một truyền thống khác của gia tộc Shadow, đó là bất cứ vị chủ nhân nào sở hữu đôi mắt đồng màu với màu xanh thẫm của viên đá, người đó chính là hậu duệ của Chúa trời, sẽ mang theo sức mạnh của viên đá. Người đó, sẽ dẫn dắt gia tộc lên đến đỉnh cao của quyền lực.

Và đến tận bây giờ, người ta vẫn luôn không ngừng tìm kiếm mảnh còn lại của viên đá. Với hi vọng hợp lại sức mạnh mà viên đá đã từng mang đến cho Napoleon trong những trận chiến. Cũng như mạng lại cho người nắm giữ nó một đế chế hùng mạnh như Napoleon từng sở hữu.”

Henry gấp tờ giấy lại và để vào trong phong bì. Trên môi nở một nụ cười bí ẩn xen lẫn tò mò. Không ngờ truyền thuyết của viên đá kia lại li kì như vậy. Chẳng trách, “ngài ấy” ra lệnh cho cậu ăn cắp nó. Sự hứng thú của cậu đã được khơi dậy bởi sự bí ẩn của viên đá quý kia. Vậy thì cậu sẽ vào tham gia cuộc đi săn này hết mình.

“Anh muốn uống một chút Brandy không?”

Giọng nói êm ái vang lên bên tai Henry, cậu quay lại sau lưng- nơi phát ra tiếng nói. Đứng đằng sau cậu là một cô gái trẻ với thân hình mảnh mai, khuôn mặt rất xinh xắn với đôi mắt màu xanh nhạt. Cô gái đang nở nụ cười rất tươi, đưa một ly rượu về phía cậu, tỏ ý mời.

Henry cất phong thư vào túi, nở nụ cười cầm lấy ly rượu từ tay cô gái:

“Rất sẵn lòng, thưa quý cô.”

Cô gái lạ mặt khẽ đỏ mặt, hỏi:

“Anh thuộc gia tộc nào vậy?”

Nhấp một ngụm rượu, Henry trả lời:

“Quý cô có thể gọi tôi là Lupin.”

“Lupin? Là tên anh? Hay là đó là họ của anh? Nếu là họ thì thật lạ, tôi chưa từng nghe thấy nó bao giờ.”

Henry nở nụ cười nhẹ, đôi mắt nâu ám nhìn thẳng vào mắt cô gái khiến hai gò má cô đỏ bừng. Cậu trả lời:

“Cô cứ gọi tôi là Lupin là được. Vậy còn quý danh của cô?”

“Daisy Franks, đó là tên của tôi.”

Không hề tập trung vào cuộc trò chuyện, đôi mắt Henry khẽ đảo, cậu liếc nhìn vào trong nhà chính- nơi trưng bày đá quý của buổi triển lãm. Buổi triển lãm hôm nay còn kết hợp với tiệc đứng. Bên ngoài dinh thự là nơi để mọi người ăn uống và nói chuyện, bên trong nhà chính là nơi khiêu vũ và trưng bày. Sau một thoáng suy nghĩ, Henry hơi cúi người, một tay chìa về phía Daisy Franks, tay còn lại chắp sau lưng, điệu bộ giống như một quý ông thực thụ:

“Cô Franks, liệu tôi có vinh dự để mời cô nhảy một bài hay không?”

Daisy ôm miệng ngạc nhiên, khuôn mặt đỏ bừng lên vì sung sướng và ngại ngùng. Mấy quý cô gần đó nhìn thấy hành động của Henry thì không nên nổi sự ghen tỵ đối với Daisy. Mỗi một lúc sau, Daisy mới đặt tay vào tay cậu, lấp bắp trả lời:

“Rất sẵn lòng.”

Trong điệu valse nhẹ nhàng, dưới ánh đèn sáng choang, các cặp đôi say sưa nhảy những điệu nhảy uyển chuyển. Henry và Daisy cũng vậy, có điều, cảm xúc của họ lúc này khác nhau. Nếu như Daisy đang gần như say trong cảm giác lâng lâng vui sướng, thì Henry lại đang âm thầm tính toán. Cậu nhìn về phía chiếc hộp cao được đặt giữa phòng, bên ngoài phủ vải đỏ. Đó chính là một nửa của viên đá The lost victory. Vào 8 giờ, người ta sẽ bỏ tấm vải kia ra, để mọi người cùng chiêm ngưỡng vẻ đẹp của viên đá. Đến lúc đó, cũng chính là lúc cậu hành động.

Cậu mời Daisy nhảy là vì muốn nhân cơ hội đó vào đây thám thính một lượt căn phòng để tiện bề hành động. Mặc dù đã từng đột nhập vào dinh thự Shadow trước đó, nhưng cậu mới chỉ biết sơ qua về vị trí các phòng, cũng như kích thước của mỗi phòng. Còn căn phòng khách trực thuộc nhà chính, cậu chưa từng tìm hiểu qua. Bởi lẽ nơi đây luôn được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, ngoài vị chủ nhân của dinh thự cùng quản gia, chỉ có một vài người hầu được qua lại nơi này.

Cậu khéo léo di chuyển đến gần chỗ chiếc hộp đựng đá quý, khi cách chiếc hộp chừng 2 mét, đôi chân cậu chợt dừng khựng lại, đôi mắt mờ lớn, quên mất cả việc mình đang khiêu vũ. Bị lỡ nhịp, Daisy mới chăm chú nhìn gương mặt cậu, hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Gương mặt ngạc nhiên của Henry trở lại bình thường trong chớp mắt. Cậu mỉm cười, thoát nhìn sẽ chỉ như một nụ cười bình thường, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ thấy nó chứa đựng sự kiêu ngạo, cùng hào hứng. Hệt như chủ nhân của nó vừa tìm ra được bí mật lớn nào đó. Cậu trả lời:

“Không có gì. Chỉ là vừa mới phát hiện ra một thứ rất thú vị.”

Daisy cảm thấy tò mò về điều thú vị mà cậu nói, đang định mở miệng hỏi thì cảm nhận bàn tay đang đặt lên eo mình thắt chặt thêm một chút. Henry cúi đầu sát cạnh đầu cô. Cậu ghé sát vào tai cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận sự ấm áp từ môi cậu lớn vồn trên vành tai mình. Mặt cô thoáng đỏ bừng lên, nhất thời quên mất những gì mình muốn hỏi. Nắm bắt thời cơ Daisy đang ngại ngùng, Henry sử dụng đòn cuối để đánh lạc tâm trí cô, cậu thì thầm, giọng nói trầm mà ấm vô cùng:

“Suýt. Đừng hỏi bất kì điều gì cả, tập trung vào chuyên môn đi nào.”

“Ladies and gentlemen!!”

Tiếng nói phát ra từ loa kéo sự chú ý của tất cả mọi người đang có mặt tại buổi triển lãm. Mọi người đều dừng việc mình đang làm lại, lục đục kéo vào trong nhà chính. Có lẽ đến lúc chiêm ngưỡng viên đá “The lost victory” rồi.

Tiếng nhạc đột ngột tắt khiến bước nhảy của Henry và Daisy bỗng chững lại. Daisy tiếc nuối ra mặt, còn Henry thì hứng thú vô cùng. Sắp được chạm vào viên đá truyền thuyết khiến cậu thấy cực kì hào hứng.

Hai người cũng đi về phía người đàn ông đang đứng trên sân khấu, hòa mình vào đám đông chuẩn bị chiêm ngưỡng viên đá quý mà tất cả mọi người đều ao ước.

MC nở nụ cười, tiếp tục nói:

“Như các vị đã biết, vào mấy tháng trước, một nửa còn lại của viên đá “The lost victory” đã được tìm thấy bởi bá tước Vic Shadow. Hôm nay, ngài quyết định mở triển lãm đá quý này, để cùng mọi người chiêm ngưỡng vẻ đẹp hiếm có của nó. Nào, hãy cùng đếm ngược đến khi viên đá chính thức xuất hiện.”

“10...9...8...7...6...5...4...3...2...1”

Cả khán phòng cùng nhau đếm ngược từ 10 cho đến 1. Giây phút tất cả đang hồi hộp đếm ngược, chỉ có duy nhất một người không đếm theo.

Cậu ta đứng ở vị trí gần viên đá nhất, đang nhếch môi cười đầy khinh bỉ.

Đúng vậy, cứ hào hứng nữa đi nào. Cứ hò hét nữa đi nào. Bây giờ các người càng hào hứng bao nhiêu, thì lát nữa khi viên đá bị mang đi, các người sẽ càng hỗn loạn và sợ hãi bấy nhiêu. Và chính sự hỗn loạn đó, sẽ là thứ giúp ta nguy trang hoàn hảo. Sự sợ hãi của các người sẽ là thứ gia vị tuyệt vời cho cuộc đi săn của ta.

Khi kim đồng hồ chỉ đúng 8 giờ, đột nhiên...

“Phụt!!”

“Chuyện gì vậy? Sao tối đen thế này?”

Cả khán phòng bắt đầu nhao nhao vì mất điện, giọng của MC lại vang lên, trấn an tất cả:

“Xin mọi người bình tĩnh, viên đá sẽ xuất hiện ngay bây giờ.”

Khi lời của MC vừa dứt, trong đêm tối đen đặc chợt lóe lên thứ ánh sáng vô cùng rực rỡ. Giống như màu của ngọn lửa đang rực cháy.

“Ồ!!!”

Tất cả đồng loạt cảm thán, trầm trồ nhìn viên đá quý đang được bày trong tủ kính giữa phòng. Mặc dù chỉ lớn hơn móng tay cái, nhưng từ viên đá tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ vô cùng.

Henry cẩn thận di chuyển đến gần viên đá, đứng cách chỗ trưng bày viên đá chừng 3 mét, cậu chợt nở nụ cười.

“BÙM!!!”

Âm thanh kì lạ vang lên trong không gian, phá tan sự say sưa chiêm ngưỡng viên đá của tất cả mọi người. Giống như tiếng bom, nhưng lại nhỏ hơn tiếng bom.

“Là bom, mọi người chạy đi.”

Henry nói lớn, nhằm hù dọa lũ quý tộc đang có mặt trong phòng. Cậu vừa sử dụng bom khói để khiến cho đám người trong phòng bị một phen hoảng loạn. Một làn khói mỏng bao trùm khu vực quanh viên đá, mọi người sợ hãi tản ra, nhiều người còn chạy ra ngoài cửa, không gian vô cùng hỗn loạn.

MC vẫn hét trong mic, mặc dù không có ai có tâm trạng đứng nghe hắn nói:

“Các quý ông quý bà, xin bình tĩnh. Không nên nhốn nháo. Vui lòng...”

Henry mỉm cười trước sự hỗn loạn mà mình vừa gây ra. Nhanh như chớp, cậu di chuyển đến chỗ đặt viên đá. Nhẹ nhàng đập vỡ lớp kính của tủ trưng bày, cậu đã khá ngạc nhiên khi bên trong không hề đặt còi chống trộm. Đáng lý, với một báu vật như vậy, người ta sẽ bố trí còi để khi lớp kính bị phá sẽ có chuông kêu lên.

Thế nhưng, đến khi viên đá kia hiện rõ trước mặt, cậu đã hiểu vì sao vị bá tước kia lại bất cẩn không đặt còi chống trộm. Viên đá tỏa ra màu đỏ chói mắt, khuôn mặt cậu chợt đanh lại.

Viên đá này tỏa ra ánh sáng màu đỏ, nhưng viên đá của Napoleon ngày xưa lại mang màu xanh. Đây rõ ràng là đồ giả. Vị bá tước kia có nửa viên The lost victory, cậu ta chắc chắn biết đây là đồ giả. Vậy mà vẫn trưng bày, có nghĩa đây chỉ là một màn kịch cậu ta dựng ra để bịp lũ quý tộc ngu ngốc. Hóa ra đây là lí do vì sao cậu ta dám mời nhiều khách đến dinh thự như vậy. Nếu là viên đá thật, sẽ rất dễ bị người ta đánh cắp, nhưng nếu là đá giả, thì dù có bị đánh cắp, cũng chẳng tổn thất gì.

Vậy viên đá thật rốt cuộc đang ở đâu?

Henry cẩn thận suy nghĩ. Trước đó cậu đã đi thăm dò tất cả các phòng trong dinh thự, nếu tính số phòng trong cả ba tòa nhà, thì phải lên tới gần 80 phòng lớn nhỏ. Tuy nhiên một vật quý giá như viên đá, Vic Shadow thậm chí còn giữ cẩn thận đến mức không mang ra triển lãm vì sợ bị ăn cắp, thì chắc chắn sẽ không cất trong những căn phòng bình thường.

Đôi mắt màu nâu của cậu chợt sáng lên trong bóng tối. Khi này cùng Daisy khiêu vũ, cậu đã tình cờ phát hiện ra một bí mật nho nhỏ của dinh thự này; thì ra, bên dưới phòng khách này còn có một đường hầm bí mật. Cậu có thể phát hiện ra, sở dĩ là do khi đặt chân đến khu vực cách chỗ đặt viên đá 2 mét, cậu thấy tiếng gót giày vang lên khác với những chỗ bình thường. Tiếng giày vang lên rất rõ, và vang, giống như bên dưới sàn gỗ rỗng chứ không hề như

những chỗ khác.

“Mau bật đèn lên.”

MC nói gần như quát lên vào mic. Henry thăm than không ổn rồi. Nếu bây giờ bọn chúng bật đèn, cơ hội để cậu đến chỗ viên đá thật gần như bằng không. Anh mắt cậu nhìn trong bóng tối, thấy một tên gia nhân đang đi về phía công tắc ở góc phòng. Nhanh như cắt, cậu lôi một khẩu súng ngắn từ túi trong của áo vest.

“Đoàng!!! Đoàng!!!”

Hai tiếng súng vang lên liên tiếp khiến không gian càng trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết. Trong bóng tối, Henry đã ngắm bắn vô cùng chính xác, một viên bắn nát công tắc điện, viên còn lại bắn trúng chân của tên kia.

Không gian càng trở nên hỗn loạn vì tiếng súng. Có ai đó hét lên:

“Không ổn rồi. Súng bắn khiến công tắc đèn bị hỏng rồi.”

Tuy nhiên, không chỉ có công tắc đèn bị hỏng, người ta còn nhìn thấy ánh điện tóe ra từ chỗ ổ điện vừa bị súng bắn vào. Khi súng bắn vào đã khiến cho đường dây đặt sâu bên trong ổ điện bị chập cháy, chỉ sợ nếu không ngăn chặn kịp thời, đường dây của toàn lâu đài sẽ hỏng nặng, không chỉ hỏng nặng, có khi còn gây ra cháy nhà.

“Tắt cầu giao, tắt cầu giao ngay lập tức. Di chuyển mọi người ra khỏi phòng.”

Có người hét lên thất thanh, đám quý tộc trong phòng lúc này mạnh ai nấy chạy, cố gắng thoát thân. Henry mỉm cười, đây chính là điều cậu muốn. Điện không thể bật lên, sẽ dễ dàng cho cậu hành động. Đám đông hỗn loạn này, sẽ giúp cậu ẩn mình.

Bây giờ, sẽ chẳng còn ai để ý đến cậu nữa. Tiếng gào thét vẫn vang lên, nhưng càng ngày càng xa dần. Có vẻ tất cả đã ra bên ngoài dinh thự rồi.

Quay lại công việc của mình, Henry lôi từ trong túi áo một chiếc đèn pin mini, chỉ to bằng ngón tay trỏ. Lấy từ trong túi áo một đôi găng tay trắng tinh, cẩn thận đeo vào. Cậu quỳ xuống đất, một tay cầm đèn, một tay gõ gõ xuống nền gỗ dưới đất để xác định những chỗ là lối đi xuống đường hầm. Có thể thấy, những phần gỗ là lối đi xuống đường hầm dày hơn những sàn gỗ bình thường, ước chừng khoảng 20-25mm.

Henry rọi đèn trên nền gỗ, nếu để ý kỹ, trên sàn gỗ có bốn đường cắt được nối liền với nhau tạo thành một hình vuông. Đây chính là lối đi xuống hầm. Nhưng muốn xuống được, cần phải tìm ra công tắc để mở lối đi này ra. Cậu khẽ cau mày. Nếu tìm công tắc, sẽ rất mất thời gian. Hơn nữa, nếu cậu đi tìm bây giờ, có lẽ sẽ không thể tìm ra, thậm chí còn có nguy cơ bị phát hiện. Vậy thì chỉ còn một cách, đó là phá sàn gỗ này ra.

Cậu lấy một ống giảm thanh trong túi áo, nhanh chóng lắp vào chiếc súng ngắn cầm tay, bắn liên tiếp bốn viên đạn còn lại lên sàn gỗ. Điều lạ kì là cậu bắn bốn viên đạn đó cách nhau rất đều mỗi, khoảng cách giữa hai viên chừng 10 cm. Lối từ trong áo ra một băng đạn nữa, cậu lại tiếp tục bắn như vậy cho đến khi hết băng đạn thứ hai, rồi đến băng đạn thứ ba. Trên sàn gỗ lúc này chỉ chít vết đạn, vị trí các viên đạn lại tạo thành một hình vuông khá lớn.

Đột nhiên, ánh đèn xanh lét rọi thẳng vào mặt Henry khiến cậu giật mình. Một người đàn ông trung niên, vóc người khá đậm đang cầm chiếc đèn pin rọi vào cậu. Thấy khẩu súng cậu cầm trên tay cùng băng đạn hết ngồn ngang trên đất, ông ta bàng hoàng trong giây lát, sau đó mới há miệng nói:

“Cậu là người...”

“Bốp!! Rầm!!”

Chưa kịp để ông ta nói hết câu, Henry đã lao về phía ông ta với tốc độ chóng mặt, kịp thời giáng một đòn vào gáy trước khi ông ta mở miệng phun ra câu gì đó.

Không thèm để ý đến người đàn ông nằm bất tỉnh trên đất, Henry quay lại với công việc đang dang dở. Cậu tiếp tục soi đèn lên chỗ sàn mình vừa bắn vào, dồn hết sức, cậu giẫm mạnh xuống chính giữa hình vuông được tạo trên sàn bởi vết đạn. Vốn dĩ đã bị rạn nứt bởi đạn bắn trước đó, giờ còn bị lực chân cậu tác động vào, hình vuông trên sàn lập tức rời khỏi sàn nhà, rơi thẳng xuống bên dưới.

Henry đã đoán không sai, bên dưới kia có đường hầm. Lỗ thủng trên sàn nhà để lộ một cầu thang dài dẫn xuống bên dưới. Cầu thang dài dằng dặc, được thiết kế sao cho đứng từ trên đỉnh có thể nhìn xuống thẳng bên dưới. Thiết khá giống với giếng trời (1). Đứng từ đây, cậu có thể nhìn thấy một tên áo đen cầm súng ống đứng cạnh chiếc hộp kính đựng viên đá.

Cậu nở nụ cười nhìn thành quả của mình, nhưng không đi xuống bên dưới ngay. Nếu lúc này cậu xuống, tên đứng ở bên dưới chỉ chờ cậu thò mặt xuống sẽ lập tức bắn hạ. Vậy nên, sẽ là ngu ngốc nếu như cậu tự mình dẫn xác xuống bên dưới và đi theo cách bình thường. Phải có cách nào đó để lừa người mai phục bên dưới không chú ý vào cậu khi cậu đi xuống, tốt nhất là nên tìm một cái bia thí mạng. Muốn như vậy, nhất định phải tìm người thế thân.

Đôi mắt cậu chợt nhìn người đàn ông khi nãy bị đánh đang nằm bất động dưới sàn. Trên môi chợt nở nụ cười tinh quái mà tràn ngập máu tươi. Cậu đưa tay lôi thân hình ông ta về phía mình, miệng thầm thì:

“Đừng trách tôi, có trách thì trách chủ nhân của các người không chịu mang viên đá thật ra trưng bày.”

Trong khi lôi thân hình nặng nề của gã đàn ông, máu từ vết thương dính vào đôi găng tay trắng của cậu. Henry khẽ cau mày, lăm lăm

“Đỉnh vào tay rồi. Bàn chết được.”

Nói xong, cậu lúi từ trong túi áo một sợi dây dài, có tính đàn hồi như dây chun nhưng lại chắc chắn hơn dây chun, ở đầu dây còn gắn một chiếc móc ba chân bằng sắt. Cậu lấy đầu móc kia móc chặt lên sàn gỗ. Xong xuôi mới kéo cả cơ thể gã đàn ông kia nhét vào lỗ hổng trên sàn, đẩy cả thân hình ông ta rơi xuống bên dưới. Cậu căng tai nghe, khi tiếng súng vừa vang lên, lập tức nắm đầu dây tụt xuống. Lợi dụng tên kia còn đang chú ý vào xác người đàn ông kia, cậu giơ súng ra, nhắm thẳng vào ngực hắn mà bắn.

Red thường thích bắn vào đầu, nhưng cậu thì khác cô, luôn thích bắn vào tim.

Thân hình tên áo đen nặng nề đổ sụp xuống, máu từ vết thương bên ngực trái lan ra, như một bông hoa máu trên nền áo sơ- mi trắng.

Còn Henry, cũng vừa đáp đất nhẹ nhàng.

Cậu nhìn qua một lượt đám người trong phòng. Đây là một căn phòng rất rộng, ước chừng có thể chứa khoảng hơn 1000 người. Thế nhưng, lại không hề có bất kì nội thất trang trí nào ngoài bốn bức tượng điêu hâu đang dang cánh đặt ở bốn góc phòng.

Hóa ra, số người canh gác dưới này cũng không đông như cậu tưởng, chỉ có duy nhất một tên cầm súng đứng cạnh một tủ kính cao- lúc này đã bị cậu bắn hạ. Bên trong tủ kính, chắc chắn là đựng một nửa còn lại của viên “The lost victory”.

Ngay phía sau chiếc tủ kính kia một chút là một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi thong thả trên ghế đệm lông cừu. Hai tay cậu đan chéo, đặt trước ngực. Đôi mắt xanh thăm đang chiếu về phía Henry với vẻ thách thức. Một bên lông mày cậu ta khẽ nhướng lên, giọng nói cất lên mang theo ý cười:

“Siêu trộm quý tộc, quả nhiên không bình thường. Lối đi xuống hầm bí mật cũng có thể phát hiện ra, không những vậy, còn có thể phá hòng để tìm lối xuống.”

Henry nhìn chàng trai kia, ánh mắt dò xét. Chắc chắn kia là vị bá tước đứng đầu gia tộc Shadow- Vic Shadow. Cậu chợt nhìn thẳng vào đôi mắt Vic, có chút ngạc nhiên khi nhận ra đôi mắt cậu ta có màu xanh thăm, giống hệt như màu xanh của viên đá “The lost victory”. Henry chợt nhớ đến nội dung mảnh giấy “ngài ấy” đã đưa cho mình, viết về truyền thuyết của viên đá “The lost victory”.

“Nếu người kế thừa của dòng họ có đôi mắt đồng màu với viên đá, đó chính là hậu duệ của Chúa trời. Sẽ là người sở hữu sức mạnh của viên đá, người đó, sẽ đưa gia tộc lên đến đỉnh cao quyền lực.”

Mặc dù là truyền thuyết, nhưng Henry cũng có chút tò mò. Vị bá tước kia, chính là người được nhắc đến trong truyền thuyết, là người có đôi mắt màu xanh thăm như biển cả, đồng màu với viên đá.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng, Henry cũng đáp lời. Cậu nở nụ cười ngạo mạn, đôi mắt nâu ám nhìn xoáy sâu và đôi mắt xanh thăm lạnh lẽo của Vic. Hai đôi mắt, một nâu đậm, một xanh thăm, một ám áp như nắng, một lạnh lẽo như băng- lúc này, đang nhìn chăm chăm nhau. Henry chậm rãi mở lời:

“Là hậu duệ của quý ngài Lupin (2), việc đơn giản này, chỉ là trò trẻ con.”

Chú thích:

(1) giếng trời: thường được sử dụng trong xây dựng cầu thang, thông suốt theo chiều đứng của ngôi nhà, sao cho từ trên đỉnh có thể nhìn xuống rõ bên dưới. Ở đây cầu thang dẫn xuống hầm được xây theo kiểu giếng trời, tức là từ trên đỉnh có thể nhìn xuống hầm bên dưới.

(2) Lupin: tên đầy đủ là Arsène Lupin là một siêu trộm nổi tiếng xuất hiện trong loạt truyện trinh thám của nhà văn Pháp Maurice Leblanc.

END C18

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vụ Trộm Trứ Danh(2)

Hai người họ, một bá tước cao quý, luôn được bảo vệ tới tận răng.

Một là siêu trộm khét tiếng với những thủ đoạn, mảnh lối phi thường.

Khi đối đầu với nhau, vốn dĩ đã không cân sức.

Hai đôi mắt, một nâu đậm, một xanh thẳm, một ấm áp như nắng, một lạnh lẽo như băng- lúc này, đang nhìn chăm chăm nhau. Henry chậm rãi mở lời:

“Là hậu duệ của quý ngài Lupin, những thứ thế này, chỉ là trò trẻ con.”

Vic đứng dậy khỏi ghế, môi vẫn duy trì nụ cười nhẹ.

Henry thoáng lạnh trong lòng. Mặc dù trước nay cậu tiếp xúc với nhiều loại người. Những kẻ độc ác giết người không ghê tay cũng không ít, thế nhưng chưa từng gặp qua một kẻ nào như cậu ta.

Từ nãy tới giờ, mặc dù nhìn thấy thuộc hạ bên cạnh mình bị hạ hết, nặc dù chỉ còn một mình cậu ta đối mặt với một tên trộm nguy hiểm khét tiếng. Thế nhưng, trước sau, trên môi vẫn nở nụ cười hoàn hảo, không nhìn ra dù một chút sợ hãi hay bất an. Và cả phong thái ung dung tự tại, gần như không quan tâm đến nguy hiểm cận kề kia nữa. Một kẻ ung dung trước mọi tình thế, lại biết che dấu cảm xúc của bản thân, luôn là một kẻ nguy hiểm nhất.

Người đứng đầu gia tộc Shadow, quả nhiên, không phải người bình thường.

“Bắn nhiều đạn như vậy, lại chỉ mang theo súng ngắn, người cũng sắp hết đạn rồi nhỉ?”

Henry bắt ngờ trước câu hỏi của cậu ta. Quả là cậu đã dùng hơi nhiều đạn để phá vỡ nắp hầm, bây giờ cũng chỉ còn hai viên là hết. Cậu vừa cười vừa đáp lại:

“Ồ, vẫn còn đủ để tặng ngài một viên, nếu ngài muốn.”

Vic không trả lời, đi đến cạnh tên thuộc hạ đang nằm chết xõng xoài trên đất, cậu cúi người, giật lấy khẩu súng trường trong tay hắn.

Lại ung dung đi đến chỗ tủ kính bày viên “The lost victory”, cậu gác thân súng lên đỉnh tủ kính, hơi khom người đặt mắt vào ống ngắm, nở nụ cười:

“Tặng ta? Thật lấy làm vinh hạnh. Nhưng còn phải xem người có bản lĩnh đó không đã.”

Nụ cười trên môi Henry đã tắt, cậu đưa súng lên ngang tầm mắt, ngắm đúng phía ngực trái của vị bá tước trẻ mà bắn.

“Đoàng!!!”

“Đoàng!!!”

Hai tiếng súng vang lên cùng lúc, tiếng súng trước cách tiếng sau chỉ chừng một giây.

“Keng!!!”

Liền sau đó là tiếng kim loại va vào nhau.

Mặc dù đạn được bắn rất chuẩn.

Mặc dù tiếng súng phát ra từ hai phía đối lập nhau, nhưng lại không có ai bị thương.

Vẫn chỉ có nụ cười trên môi Vic. Và nét ngạc nhiên trong đáy mắt nâu ấm của Henry.

Khi này, Henry là người ngắm bắn trước, khi đạn vừa rời băng, cũng là lúc phía đối diện, đạn từ súng của Vic bắn ra. Hai viên đạn lao nhanh trong không khí, rồi gặp nhau ở một điểm nhất định, hai đầu đối nhau, và cuối cùng, là cùng rơi xuống đất.

Henry âm thầm đánh giá vị bá tước trẻ trước mặt. Cậu ta có thể ngắm bắn chuẩn xác, hơn nữa, ra tay còn rất gọn và nhanh.

“Không ngờ bá tước đây lại có khả năng bắn súng ngang với sát thủ chuyên nghiệp như vậy.”

Henry nhếch môi cười, đôi mắt chiếu về phía Vic có đôi chút thán phục.

Vic không nhìn cậu, trả lời:

“Người không biết sao? Giới quý tộc có một thú chơi gọi là săn thú, không chỉ vậy, bắn súng còn là một thú tiêu khiển khá phổ biến của quý tộc từ xưa tới nay.”

“Ồ. Tôi không biết là săn thú cũng cần kỹ năng bắn súng siêu đẳng như vậy.”

Vic cười nhạt, đôi mắt xanh thẳm vẫn không thèm liếc Henry, cậu từ tốn trả lời:

“13 tuổi, ta bắt đầu tập bắn súng. Tính đến nay cũng đã được 7 năm.”

Henry không đáp. Tốt nhất nên kết thúc cuộc nói chuyện nhằm chán ở đây mà tập trung vào nhiệm vụ của mình. Hiện giờ, cậu chỉ còn một viên đạn, phải biết sử dụng cho hợp lý.

Nghĩ đến đó, cậu giơ súng, ngắm bắn vào chiếc tủ kính đặt viên đá.

“Choang!!!”

Viên đạn xuyên qua lớp kính mỏng manh khiến nó vỡ tan tành. Cậu di chuyển đến gần tủ kính, như một bóng ma, khiến người ta không kịp trở tay ngăn cản. Thoắt cái, đã đứng trước tủ kính, trên tay cậu, lúc này, là viên đá đang tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh lạnh lạnh. Cậu nhếch môi cười tỉnh quái:

“Nó thuộc về tôi. Cảm ơn ngài.”

Nói xong, vẫn dùng tốc độ nhanh như chớp kia, đi về phía sợi dây thừng khi nãy dùng để leo xuống, rồi theo đó, chuẩn bị trèo lên.

“Đoàng!!!”

Tiếng súng đình tai nhức óc lại một lần nữa vang lên. Vic vốn định ngắm bắn vào sau gáy Henry nhưng vì cậu ta di chuyển quá nhanh cho nên viên đạn trật vào bả vai. Máu đỏ theo đó mà túa ra, chảy xuống dưới nền xi-măng lạnh.

Mặc dù bị thương, nhưng Henry vẫn gắng sức leo lên, như không hề để vết thương kia vào mắt. Chẳng mấy chốc, cậu đã lên đến nơi, trong bóng đêm, nhanh chóng lao vút ra ngoài.

Cậu chạy theo men theo đường ra vườn sau của dinh thự, dự định sẽ xuyên qua đám thủy tùng mà ra ngoài. Bỗng nhiên, một giọng nữ trong trẻo vang lên:

“Này, anh!!”

Cậu đã định cứ thế mà đi, nhưng khi nhận ra giọng nói đó rất quen, cậu đành dừng bước. Hóa ra là Daisy, cô nàng mà cậu khiêu vũ cùng ban nãy.

“Anh đã đi đâu vậy? Tôi đã rất lo lắng cho anh. Tôi...”

Cô nàng định nói thêm điều gì, nhưng bị một ngón tay của cậu chặn lại. Mùi máu tanh nồng chiếm cứ lấy khứu giác của cô. Là mùi máu. Ngón tay đeo găng trắng của cậu ta, ngập tràn mùi máu.

“Anh... tại sao tay lại có mùi máu?”

Henry lúc này mới nhìn lại bàn tay mình, liền tặc lưỡi rồi tháo găng tay vút vào bụi cây gần đó, buông một câu như tiếc rẻ:

“Tệ thật. Tôi làm máu dính vào tay sau khi giết gã kia.”

“Giết... giết... anh... giết ai...?”

Daisy lắp bắp không nói nên lời. Đôi mắt mở to như không tin vào những gì mình nghe thấy. Henry chợt nở nụ cười, cúi sát khuôn mặt cô nàng, nói:

“Im lặng nào, quý cô của tôi. Đôi khi, việc biết quá nhiều sẽ dẫn tới cái chết.”

Đôi mắt Daisy càng mở lớn, bờ môi run rẩy không nói nên lời.

Henry lại vẫn nở nụ cười như bình thường, cậu tiện tay ngắt một bông hồng đỏ cạnh đó. Rồi nhẹ nhàng gài lên một bên tóc của Daisy. Bông hoa màu đỏ rực rỡ nổi bật trên nền tóc đen mượt như mây, càng tôn lên nét xinh đẹp của cô nàng. Cậu nở nụ cười, ánh mắt như phóng ra hàng ngàn tia điện khiến đối phương tê liệt. Nụ cười mím ngọt ngào nở trên môi, mang lực sát thương cực lớn.

“Hoa hồng rất hợp với cô, rất cảm ơn cô vì màn khiêu vũ tối nay.”

Nói xong, không thèm để ý đến hai gò má đỏ hồng của Daisy, cũng không thèm để ý xem cô nàng có trả lời hay không. Cậu xuyên qua hàng thủy tùng dày đặc, nhanh chóng mất hút trong bóng tối.

Gió xuân buổi đêm mang theo hơi lạnh lạnh. Trong bóng tối dày đặc, thân hình cô gái trẻ vẫn đứng im bất động, tà váy bay bay nhẹ theo làn gió. Đôi mắt xanh nhạt vẫn nhìn xuyên qua hàng thủy tùng kia, dường như để tìm bóng hình nào đó.

Vic đứng dưới, lạnh lùng nhìn theo bóng Henry di chuyển ra ngoài như một bóng ma, thoáng chốc đã mất tích. Khi nãy cậu chỉ bắn một phát, là do, đó là viên đạn cuối cùng còn lại.

Cậu có thể bắn vào dây, để dây đứt và khiến Henry ngã xuống. Nhưng cậu biết, với cậu ta, dù dây có bị đứt, vẫn trèo lên dễ dàng.

Cậu giống như cậu ta, chỉ còn hai viên đạn. Nếu như lúc đó Henry biết cậu chỉ còn một viên đạn- như mình, chắc chắn sẽ sống chết mà bắn viên đó vào cậu. Sở dĩ cậu ta chọn bắn vào tủ kính, là vì sợ khi đó Vic còn nhiều đạn hơn mình. Nếu khi đó Henry mạo hiểm bắn viên cuối cùng vào cậu, đạn sẽ hết, không còn vũ khí, có thể mất mạng lại không hoàn thành được nhiệm vụ. Ngược lại, nếu cậu ta bắn vào tủ kính, sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ, và với tốc độ của mình, may ra còn có thể thoát thân.

Vic đã thắng, bởi vì cậu biết cách đánh lừa đối phương. Thế nhưng...

“Chủ nhân, tên trộm mang theo viên đá rồi.”

Quản gia Edward đi từ trong mê cung ra, vẫn sử dụng dáng điệu cung kính để nói chuyện với cậu. Hai tay dâng một chiếc khăn tay về phía cậu.

“Đáng lý ngài nên để nhiều vệ sĩ hơn một chút.”

Vic cười nhạt, quảng khẩu súng xuống đất rồi nhận lấy chiếc khăn tay từ quản gia, cẩn thận lau những ngón tay thon dài. Cậu trả lời:

“Nhiều thêm cũng vậy thôi. Càng nhiều thì càng chết nhiều. Với khả năng của hân, vẫn có thể mang đi.”

“Thế nhưng, viên đá...”

“Còn về phần viên đá, không cần quan tâm nhiều.”

Thấy điệu bộ dửng dưng của Vic, quản gia Edward có chỗ khó hiểu:

“Nhưng mà... tại sao, thưa ngài?”

“Đó vốn dĩ không phải viên đá thật.”

Trên môi Vic không dấu nổi nụ cười đắc ý khi trả lời. Đúng vậy, đó không phải viên “The lost victory” thật.

“Viên đá thật, chính là viên đặt ở triển lãm. Tên trộm đó đã nghĩ đó là đá giả, mà không biết rằng mình tốn công như vậy, cuối cùng lại chỉ lấy được một viên kim cương bình thường.”

Quản gia Edward lại càng mù mờ, không thể hiểu những bí ẩn trong âm mưu này.

“Viên đá ở triển lãm rõ ràng có màu đỏ kia mà? Tôi thật sự vẫn không hiểu.”

“Dĩ nhiên nó phải có màu đỏ, bởi vì đá grandidienite sẽ chuyển màu khi tiếp xúc với ánh sáng của đèn sợi đốt hay ánh nến. Trong tủ trưng bày của viên “The lost victory” ta đã cho lắp đặt những bóng đèn sợi đốt siêu nhỏ, để khi đèn tắt đi, viên đá sẽ đổi màu đỏ thẫm.”

“Ý ngài là, viên “The lost victory” không phải kim cương xanh như trong truyền thuyết, mà thực chất là đá grandidienite?”

“Đúng vậy, vào thời kỳ của Napoleon, loại đá này vẫn còn bị nhầm lẫn với kim cương bình thường. Vậy là tất cả cứ truyền miệng nhau như thế, rằng “The lost victory” là một viên kim cương xanh. Ta đã biết được điều này từ khi còn nhỏ, khi nhìn thấy cha đeo nó. Tuy nhiên, điều này vẫn còn là bí mật trong gia tộc, không hề truyền ra ngoài. Như người biết đấy, có những thứ chỉ có thể truyền trong gia tộc, không được để lộ ra ngoài, một gia tộc càng lớn thì càng có nhiều bí mật. Cha ta từng nói, sẽ có lúc sự nhầm lẫn này được việc. Ta đã thiết kế cái bẫy này, có thể thành công, cũng là do sự nhầm lẫn kia. Và còn phụ thuộc vào tên trộm kia nữa.”

“Tại sao ngài lại nói là phụ thuộc vào hân?”

“Người còn không nhận ra sao? Hân chính là tay chân của lão già đó. Chắc chắn lão già đó đã đưa cho hân bức thư viết tay về truyền thuyết của viên đá. Nhờ đó mà hân mới chắc chắn, viên đá thật có màu xanh. Và khi thấy viên đá trong triển lãm tỏa ra ánh sáng màu đỏ, đã lập tức nghĩ đó là đồ giả.”

Cuối cùng, quản gia Edward cũng đã vỡ lẽ ra tất cả. Lúc này, vị bá tước đã thông thả ngồi xuống ghế đệm lông cừu, hầu gái đã đến dâng trà cho cậu ta.

“Đây rõ ràng là một vụ hết sức mạo hiểm, thưa ngài.”

“Đúng vậy, rất mạo hiểm. Nhưng người không biết rằng, chỉ khi mạo hiểm, người ta mới có

được thành quả lớn à?”

“Thành quả? Chúng ta đâu được thành quả lớn lao gì?”

“Người hồ đồ rồi, Edward.”

Vic mỉm cười, đưa tách trà lên môi nhấp một ngụm, rồi nói tiếp:

“Ta chỉ mất đi một viên kim cương bình thường, nhưng lại chọc cho lão già đó phát điên. Thử tưởng tượng xem, lão già đó sẽ ra sao khi nhận ra viên đá kia là giả?” nụ cười trên môi cậu càng sâu, cậu tiếp: “còn nữa, người nhìn thấy vết máu kia không? Đó là máu của tên siêu trộm. Nhớ lấy đi xét nghiệm. Hân trước nay vốn nổi tiếng hành tung không để lại dấu vết, hôm nay coi như danh tiếng sụp đổ rồi.”

Trong căn phòng rộng lớn, Vic vẫn ngồi trên ghế thông thả uống trà, môi nở nụ cười đắc ý vì thành quả mình vừa thu được. Đúng lúc đó, con điều hầu từ đầu bay đến cạnh cậu, nhẹ nhàng đặt lên tay ghế.

Vic vuốt vuốt bộ lông đen mượt của nó, như chợt nhớ ra điều gì đó, cậu bật cười, nhìn vào đôi mắt vàng khè của con điều hâu, nói khẽ:

“Bạn rộn mấy hôm nay ta quên khuấy mắt. Cùng đi thăm cô nhóc kia nào, Aro.”

Vic vuốt vuốt bộ lông đen mượt của Aro, như chợt nhớ ra điều gì, cậu bật cười. Nhìn vào đôi mắt vàng khè của con điều hâu, cậu nói khẽ:

“Bạn rộn mấy ngày hôm nay ta quên khuấy đi mắt. Đi thăm cô nhóc kia nào, Aro.”

Quản gia Edward đứng sau lưng cậu, nghe thấy vậy liền cúi đầu, nói:

“Chủ nhân, ngài muốn đi thăm cô bé ấy bây giờ, e rằng không thể.”

Bàn tay đang vuốt lông Aro của Vic chợt dừng lại, cậu khẽ cau mày, hỏi:

“Vì sao?”

Vẫn là giọng điệu ôn tồn, cung kính, quản gia Edward đáp:

“Tôi vừa nhận được thông báo, Scotland Yard (1) đã kéo đến dinh thự rồi, dẫn đầu là ngài trưởng cục cảnh sát London- Dolce Small. Vệ sĩ của chúng ta vẫn chưa cho phép họ vào. Tuy nhiên chỉ sợ...”

Cái nhú mày của Vic ngày càng sâu. Nếu lúc này lũ “chó” của Scotland Yard kéo vào dinh thự, lối đi xuống đường hầm lại vừa bị phá, chắc chắn chúng sẽ phát hiện ra căn hầm này. Những kẻ tù nhân, và cả trại huấn luyện thú của cậu sẽ có nguy cơ bị bại lộ.

Vic đứng dậy khỏi ghế, đi về phía lối ra, đáp nhanh gọn:

“Vậy chúng ta cần phải nghênh tiếp quý ngài Dolce Small rồi.”

Đám người nhón nhào đứng ngoài dinh thự vẫn bị giữ lại, chưa được phép ra về. Đứng trước cửa nhà chính là một hàng dài vệ sĩ của gia tộc Shadow, đứng đối diện họ, là một đám người mặc quần áo đồng phục của Scotland Yard. Hai bên khá căng thẳng, một bên muốn vào, một bên lại muốn ngăn cản.

Đứng phía sau đám cảnh sát kia là một người đàn ông trung niên, dáng người vóc thước, hơi gầy nhưng khỏe mạnh, nhìn khá linh hoạt. Ông sở hữu làn da rám nắng cùng đôi mắt màu nâu sậm nằm dưới tròng mày rậm đen. Nhìn thoáng qua đã thấy ông ta là người trung thực và nghiêm khắc, vì đôi mắt nâu sậm kia trước sau vẫn luôn nhìn thẳng vào đám đông hỗn loạn trước mặt. Đó chính là quý ngài Dolce Small- trưởng cục cảnh sát London, người đứng đầu Scotland Yard.

Tiếng gót giày nện trên nền gỗ lằn vào không khí ồn ào bên ngoài. Mặc dù rất nhỏ, nhưng khiến những âm thanh hỗn loạn bên ngoài dinh thự nhỏ dần rồi im bật. Tiếng gót giày vọng ra từ trong dinh thự. Mọi người lộ đầu vào nhìn, nhất thời không thể rời mắt khỏi chàng trai trẻ đang bước từ trong phòng khách ra ngoài.

Vic thông thả đi ra khỏi phòng khách, từng bước chân vững chãi, oai nghiêm. Cả thân hình ngập trong bóng tối, đằng sau là một con điều hâu lông đen mắt vàng đang bay tà tà. Sự xuất hiện của con điều hâu như càng tăng thêm phần u ám mà uy nghiêm nơi cậu. Đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng, tĩnh lặng, không chút xao động, trong vắt như gương mà lại sâu thẳm không thấy đáy.

Đám quý tộc đứng ngoài âm thầm cảm thán. Vị bá tước đây, không chỉ đẹp, mà còn sở hữu một loại phong thái rất riêng. Ung dung mà uy nghiêm, từ tốn mà sang trọng, không chỉ vậy, còn vô cùng lạnh lùng và... nguy hiểm. Thứ phong thái này, có lẽ chỉ người thừa kế của gia tộc Shadow mới sở hữu.

Cậu đứng trước cửa dinh thự, ra lệnh cho lũ vệ sĩ lùi về phía sau. Dolce Small đứng ở phía sau thấy cậu đi đến thì cũng miễn cưỡng tiến lên.

Ông vốn rất ghét lũ quý tộc này. Vừa hợm hĩnh, lại luôn cho mình là cao quý không ai sánh bằng, suốt ngày hưởng thụ, ăn chơi dựa trên tiền thuế của nhân dân. Không chỉ thế, còn suốt ngày mở tiệc tùng linh đình, tụ tập ăn uống.

Dolce tiến về phía Vic, cúi đầu chào:

“Bá tước Shadow, rất vui được gặp ngài.”

Vic cũng khẽ khom người, nở nụ cười đáp lại:

“Tôi cũng vậy.”

Sau màn chào hỏi nhạt nhẽo, Dolce Small đứng thẳng người, chiếu ánh mắt về phía Vic, nói:

“Tôi được thông báo rằng triển lãm tổ chức tại nhà của ngài gặp trục trặc, có kẻ đột nhập và còn sử dụng súng, phá đường dây điện của dinh thự và bắn một người bị thương. Mong ngài cho phép chúng tôi vào điều tra. Vệ sĩ của ngài đang gây cản trở cho phía cảnh sát.”

Ông ta ôn tồn giải thích. Vốn đã có thể vào từ lâu, chỉ vì lũ vệ sĩ kia ngăn cản, điều này khiến ông vô cùng bức mình.

Vic nhếch môi cười, đáp cụt lủn:

“Họ chỉ đang bảo vệ dinh thự khỏi sự xâm nhập của những kẻ lạ mặt.”

Dolce tái mặt. Đây chính là chồng người thi hành công vụ.

“Ngài đang chống người thi hành công vụ đấy, bá tước.”

Vic vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, có điều đáy mắt lại lạnh như băng. Dolce thoáng giật mình khi bị ánh mắt kia nhìn thẳng.

“Ồ, vậy xin hỏi ngài đã có lệnh khám nhà chưa?”

Dolce cứng họng. Đúng là ông còn chưa xin lệnh khám xét nhà. Và lại, gia tộc Shadow còn là quý tộc lâu đời, thường thì những việc liên quan đến hoàng gia, sẽ có cảnh sát hoàng gia chuyên biệt xử lý. Lần này ông nhúng mũi vào, thậm chí còn quên chưa nhận lệnh khám nhà, còn chưa được sự phê duyệt của cảnh sát hoàng gia.

“Tôi...chưa có, nhưng giấy sẽ đến đây trong một lúc nữa.”

“Ông cũng chưa nhận được sự phê duyệt của cảnh sát hoàng gia?”

“Đúng...vậy.”

Dolce trả lời ngập ngừng như gà mắc tóc.

Nghe đến đó, Vic chợt phá lên cười. Thế nhưng, khi nụ cười kia vừa dứt, giọng cậu cất lên lại mang theo ý chế giễu:

“Vậy thì có vẻ ngài không thể khám nhà tôi hôm nay được rồi.”

“Thế nhưng, trong dinh thự của ngài có một vụ án lớn...”

“Trong dinh thự của tôi chẳng có vụ án nào cả. Viên đá vẫn còn, đường dây điện bị hỏng vì một gia nhân bất cẩn, và cũng không có ai bị bắn.”

Vic chậm chậm lên tiếng, tất cả đều phủ nhận lời Dolce nói ban đầu. Ông ta tức đến nghẹn lời, hùng hổ lôi cổ một người khách đứng gần đó, hỏi gần như thét vào mặt cậu ta:

“Nói đi, có phải trong dinh thự vừa xuất hiện một tên có súng bắn một người bị thương và phá hỏng đường dây điện không?”

Vị khách kia còn trẻ, dáng người gầy gò ốm yếu, khi nằm trong tay của Dolce nhìn vô cùng tội nghiệp. Cậu ta sợ hãi, run như cây sậy khi cùng một lúc bị hai ánh mắt kia chiếu vào. Một là đôi mắt nâu sậm mang tia giận dữ và nghiêm khắc của Dolce, một là ánh mắt tĩnh lặng, lạnh như băng mà ẩn chứa uy nghiêm vô cùng của Vic. Cậu ta chỉ là một quý tộc nhỏ, biết bản thân mình không thể đắc tội với hai người này, nhưng nếu phải chọn...

“Không...không hề...c...có...chuyện gì xảy ra trong dinh thự.”

Cậu ta run run đáp lời. Vậy là cậu ta đã chọn cách đắc tội với ngài trưởng cục cảnh sát.

Vic nhếch môi cười nhàn nhạt. Ánh mắt chiếu về phía Dolce càng tăng phần ngạo nghễ, cậu nhướn mày, nói:

“Ngài thấy đó, đâu có chuyện gì? Thiết nghĩ, giờ quý ngài có thể về được rồi. Những vị khách của tôi có lẽ sẽ không được thoải mái khi có sự xuất hiện của cảnh sát.”

Dolce tức giận đến tái mặt, không nói không rằng quăng mạnh chàng quý tộc kia xuống đất. Hậm hực ra lệnh cho đoàn cảnh sát đi ra ngoài.

Đoàn người tầm hơn chục người cứ thế khuất dạng sau hàng thủy tùng dày đặc.

Vic nhếch môi cười khinh bỉ.

Còn mấy vị khách có mặt ở đây hôm nay, đều không tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Vị bá tước kia, lại dám công khai đuổi người của Scotland Yard. Uy phong cũng lớn quá rồi. Chỉ sợ, ngoài vị bá tước đứng đầu dòng họ Shadow, sẽ chẳng có ai dám làm cái việc này.

“Để cho các vị phải kinh sợ, tôi thất lễ rồi. Bây giờ, mời các vị tiếp tục bữa tiệc còn đang dang dở.”

Vic mỉm cười, nói lớn. Mọi người lúc này đâu còn tâm trạng để ăn. Nhưng vị bá tước kia đã mở lời, có lẽ không tiếp tục ở lại không được.

Sau khi lời Vic vừa dứt, một hầu gái đi ra, tay bê một chiếc khay gỗ, trên đó đặt một cây đàn violon bằng gỗ nhìn vô cùng tinh xảo.

Vic mỉm cười, đợi cô hầu gái tiến đến gần, liền cất giọng vô cùng tươi cười thân thiết:

“Để tạ lỗi với các quý vị về sự thất lễ ban nãy, tôi xin tự mình đàn một bản.”

Nói xong, cậu sai bước, cầm đàn tiến về phía đài phun nước lớn giữa sảnh- lúc này đã được thấp đèn sáng choang.

Mọi người có mặt ở đây đều rõ, vị bá tước Vic Shadow có hai sở thích đặc biệt, đó là bắn súng và chơi đàn. Gia tộc Shadow là gia tộc cực lớn, dĩ nhiên, những đồ mà vị bá tước kia dùng, luôn vào hạng cực tốt. Cây violon mà cậu đang cầm, chính là cây đàn Stradivarius (2) huyền thoại. Không chỉ có vẻ ngoài tuyệt đẹp, mà âm thanh cũng vô cùng hoàn mỹ.

Vic đứng trước đài phun nước, đầu khẽ cúi, bắt đầu kéo dây. Những giai điệu mềm mại của bản sonata The Spring (3) vang lên đầy mê hoặc. Bản nhạc mùa xuân đàn giữa một đêm mùa xuân, quả là rất thích hợp.

Dưới ánh sáng trắng, khuôn mặt cậu trở nên mờ ảo, mong manh. Gió xuân ào đến, làm bay bay mái tóc đen mượt. Đáng lý, hình ảnh một chàng bá tước điển trai cầm đàn violon, phải là hình ảnh dịu dàng nhất, đẹp đẽ nhất. Thế nhưng, khi nhìn vào cậu, người ta lại mang một thứ cảm giác khác.

Đẹp, thì rất đẹp, nhưng lại lạnh như băng. Đôi mắt xanh thăm hơi cụp khiến hàng lông mi dài rủ bóng xuống khuôn mặt tĩnh lặng như nước, để lại một vệt tối dài trên nền da trắng xứ.

Vừa giống như một chàng hoàng tử bánh bao. Lại vừa giống như ác quỷ nơi địa ngục- u ám, nguy hiểm.

Hai hình ảnh đối lập ấy, lại cùng hội tụ trên một con người, tạo ra một sức hút không thể cưỡng lại. Khiến người ta muốn chạm vào, nhưng lại không thể chạm.

Từ lâu, những quý cô có mặt ở đây đã ngậy ngốc ôm miệng ngạc nhiên. Về phần các quý bà, đã âm thầm tính toán, làm sao để biến cậu thành con rể tương lai. Còn các quý ông, thì đang nghĩ đến lợi ích to lớn nếu kết thân được với gia tộc lẫy lừng nhất Anh quốc.

Tất cả đều theo dõi những suy nghĩ riêng, nhưng đều không để lộ, bề ngoài vẫn tỏ ra bản thân vô cùng chăm chú nghe Vic đàn. Những con người thuộc tầng lớp quý tộc thượng lưu là như vậy. Phải luôn học cách che dấu suy nghĩ của bản thân, dù một chút, cũng không được để lộ ra ngoài.

Khi tiếng đàn vừa ngân lên nốt cuối, tất cả đồng loạt vỗ tay, không ngớt miệng khen thưởng. Vic khẽ nở nụ cười trào phúng, cúi đầu đi thẳng vào trong. Có vài quý cô bạo dạn, định tiến lên bắt chuyện với cậu thì bị vẻ lạnh lùng xa cách của cậu ngăn lại, không dám mở lời.

Trên đường đi vào trong nhà chính, Vic để ý đến một cô gái đang chạy tạt tả, vẻ mặt hoảng hốt sợ hãi. Cậu cất tiếng hỏi:

“Cô đang tìm gì vậy?”

Cô gái kia dừng lại, khi nhìn thấy Vic thì thất thần mất một lúc lâu, sau đó kính cẩn cúi đầu:

“Dạ, bá tước. Tôi là hầu gái của công chúa Daisy Franks xứ Wales. Không hiểu sao sau khi bị mất điện, không thấy công chúa đâu cả.”

“A!! Công chúa!!”

Cô hầu gái vội vàng hét lên vui mừng khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đi từ khu vườn nhỏ phía sau dinh thự ra. Đó chính là công chúa Daisy xứ Wales. Daisy đi về phía hầu gái và Vic, khuôn mặt như người mất hồn.

Khi đến gần Vic rồi, cô vẫn không cất lời chào. Cô hầu gái thấy vậy, nói khẽ:

“Công chúa, đây là bá tước Vic Shadow.”

Bị lời nói của hầu gái làm cho giật mình, cô ngơ ngác đưa mắt nhìn Vic, sau đó cúi đầu:

“Hân hạnh được gặp ngài, tôi là Daisy Franks.”

“Tôi là Vic Shadow.”

Vic cúi đầu chào đáp lại, sau đó mỉm cười nhẹ, quay lưng vào trong nhà chính.

Quản gia Edward đã đứng đợi ở cửa từ lâu. Khi thấy cậu vào trong, thì theo ngay sau cậu.

Vic đột nhiên mỉm cười, nói:

“Nghe nói siêu trộm quý tộc, không chỉ có tài trộm cắp, mà còn có tài tán gái siêu đẳng?”

“Vâng. Thưa ngài, tôi có nghe qua.”

Vic quay lại, nhìn nàng công chúa xứ Wales đang quay lưng đi về phía bữa tiệc, khẽ nở nụ cười.

“Có vẻ như, nàng công chúa xứ Wales cũng trở thành nạn nhân của tên trộm đó rồi!”

(1) Scotland Yard: tên đầy đủ là New Scotland Yard, đây là tên gọi của Sở cảnh sát London.

(2) Stradivarius: là một loại đàn nổi tiếng về âm thanh tuyệt hảo, giá thành rất đắt. Tên của cây đàn được đặt theo tên của người tạo ra nó là Antonio Stradivari, người Ý.

(3) The Spring: là tên một bản sonata dành cho vĩ cầm của Ludwig van Beethoven.

Bạn đang đọc truyện *Quy Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sự Dị Dàng Của Ác Ma

Có những thứ tưởng chừng đã chôn sâu, giờ đây, lại hiện hình trong một ánh mắt.

Cậu ấy không quên, sẽ không bao giờ quên, chỉ là cậu ấy cố tình chối bỏ.

Cô gái đó... Mái tóc bạch kim bông bênh như ác mộng.

Và đôi mắt đen láy trong vắt như bầu trời đêm thu...

Dưới ánh sáng mờ mờ của mặt đạo lạnh lẽo, có một chàng trai đang bước đi thong thả, hai tay ung dung đút vào túi quần âu. Bay tà tà bên cạnh cậu, là một con điều hâu lông đen, hai tròng mắt màu vàng lóe sáng trong đêm tối.

Cậu cứ thong thả như thế, đi xuống nơi sâu nhất của mặt đạo, bước vào lối đi dài dằng dặc với hai bên là hơn hai chục nhà lao lớn nhỏ. Cậu đi thẳng đến nhà lao cuối cùng.

Nơi tối tăm nhất, cũng là nơi lạnh lẽo nhất.

Bên trong nhà lao, có một cô gái với vóc dáng gầy gò đang nằm dưới nền đất lạnh. Chân và tay co lại như để giảm bớt cái lạnh cắt da đang bủa vây. Cô đang mê man, nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt đen láy thường ánh lên sự mạnh mẽ, giờ đang nhắm chặt. Trên trán cô gái còn lấm tấm mồ hôi.

Có người mở cửa cho Vic, còn cầm theo một chiếc đèn cây vào cùng. Ánh sáng từ đèn cây leo lét yếu ớt giữa không gian tối đặc. Cậu nhìn cô gái kia thêm một chút, ánh mắt vô cùng phức tạp. Cuối cùng, quay sang tên cầm đèn đứng cạnh, hỏi:

“Cô ấy có ăn được thức ăn không?”

“Có, thưa ngài. Máy lần đầu còn nôn sau khi ăn, nhưng hai bữa hôm nay đã không còn nôn nữa.”

“Dù như thế nhưng vẫn ăn hết?”

“Vâng, thưa ngài.”

Vic dùng ánh mắt nghiền cứu nhìn cô, sau đó ra lệnh:

“Đánh thức cô ấy dậy.”

Tên kia liền đi về phía Zenny, khẽ lay lay cô, nhưng không thấy cô phản ứng, liền đi ra ngoài. lát sau cầm theo một chậu nước đầy đá vào.

Phải biết, dù trời đã vào xuân, thế nhưng vẫn còn khá lạnh, nếu bị xô nước đá kia đổ vào người, không biết cảm giác sẽ ra sao.

Chắc chắn, là cắt da cắt thịt, tê tái toàn thân.

“Dừng lại. Để ta gọi dậy.”

Vic đột nhiên lên tiếng khi tên kia định hất xô nước đá vào người Zenny. Cậu đi đến bên cạnh cô, không quên cầm theo chiếc đèn cây.

Cậu ngồi thụp xuống, bàn tay lạnh lẽo đặt trên cổ Zenny, dùng lực khá mạnh mà bóp lấy.

Zenny đang mê man, chợt cảm nhận cổ họng mình tắc nghẹn, khó thở vô cùng. Cô gắng gượng mở mắt. Ngay lập tức, đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp nhưng lạnh băng của Vic. Lúc này, khuôn mặt đó còn lộ một nét cười nhẹ. Cô bị bất ngờ trong phút chốc, sau đó liền ngồi thẳng dậy. Bàn tay kia cũng

theo đó mà rời khỏi căn cổ của cô.

Vic mỉm cười, hỏi:

“Bữa ăn người của tôi phục vụ, ngon chứ?”

Zenny cười khẩy, đáp:

“Thế thì tôi phải cảm ơn ngài vì đã hậu đãi rồi.”

Không bị nụ cười mỉa mai của cô làm cho tức giận, Vic vẫn cười, hỏi tiếp:

“Vi sao sau khi ăn còn nôn ra, cô vẫn ăn?”

Zenny đột ngột nhìn thẳng vào mắt cậu, không hề trốn tránh sự lạnh lẽo trong đôi mắt đó, cô nở nụ cười có phần trào phúng:

“Đối với kẻ đã từng tranh ăn với chó, thứ thức ăn này vẫn còn khá tốt.”

Nụ cười trên môi Vic càng sâu. Đột nhiên, cậu vươn tay, tóm lấy cổ Zenny, thít chặt.

“Tôi đang rất tò mò, không biết cô đã từng trải qua những gì đây?”

Zenny trừng mắt nhìn cậu, khuôn mặt đỏ bừng vì khó thở. Vic vẫn không buông tay, còn Zenny, cũng không thèm mở miệng kêu ca dù chỉ một tiếng.

Bất ngờ, cô cúi đầu xuống, hàm răng nhe ra, nhanh như cắt cắn chặt vào mu bàn tay trắng ngần của Vic.

Mặt cậu thoáng biến sắc, nhưng ngay sau đó liền trở lại trạng thái bình thường. Lực tay bóp cổ cô có giảm một chút, nhưng vẫn không chịu buông ra, Zenny lại tiếp tục cắn mạnh.

“Cắn đủ chưa?”

Cậu cất tiếng hỏi nhàn nhạt.

“Vây...ngài...bóp...cổ...tôi...đủ chưa?”

Zenny khó khăn đáp lại, mắt vẫn nhìn cậu trừng trừng.

Cuối cùng, Vic cũng rời bàn tay khỏi cổ Zenny, ngay lập tức, cô cúi gập người, ho khù khụ. Mặt vẫn đỏ gay vì ngạt thở quá lâu.

Vic nhếch môi cười nhạt, đứng dậy, lùi về phía sau mấy bước. Trước khi cậu ta đứng ra xa, Zenny còn nhìn thấy trên mu bàn tay trắng mịn của cậu ta vẫn còn hằn dấu răng rất sâu của mình, thậm chí còn hơi rớm máu.

“Đang nhìn thành quả mà cô gây ra đấy à? Không tệ đâu.”

Cậu nhướn mày nhìn cô, trong giọng nói còn ẩn chứa sự mỉa mai khinh miệt.

“Ngài cũng không vừa đâu, suýt chút nữa làm tôi chết ngạt.”

“Nếu tôi muốn, cô đã chết lâu rồi.”

Zenny nhếch môi cười, giọng nói mang theo tia trào phúng:

“ Dĩ nhiên, thưa ngài.”

Dường như bị thái độ của cô làm cho khó chịu, Vic khẽ cau mày. Cậu chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đệm lông cừu mà tên gia nhân vừa mang vào, lạnh lùng nói:

“Có lẽ nên dạy cô cư xử một chút.”

Nói xong, không kịp để Zenny trả lời, quay sang tên gia nhân đứng bên cạnh.

“Ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Dạ, rõ thưa ngài. Thế nhưng, nên sử dụng mức độ mấy ạ?”

“Trước tiên là mức độ một.”

Zenny mù mờ trước cuộc đối thoại của hai người họ. Mức độ, mức độ cái gì?

Cô không hiểu, là điều đương nhiên. Thứ mà Vic đang nhắc tới, chính là hình thức tra tấn thường được sử dụng với những phạm nhân bị nhốt trong dinh thự nhà Shadow. Mức độ 1, dùng roi da quất. Mức độ 2, dùng sắt nung đỏ mà áp vào người. Mức độ 3, thả vào chuồng hổ đói.

Tên gia nhân nghe vậy, lập tức cúi đầu đi ra ngoài, lát sau đi vào, trên tay cầm một chiếc roi dài chừng hơn hai mét, to hơn ngón tay cái.

Zenny mở trừng mắt nhìn tên gia nhân đang đi về phía mình rồi lại nhìn sang vị bá tước đang ngồi chễm chệ trên ghế đệm lông cừu. Đến giờ phút này, khi cậu ta đưa ra một mệnh lệnh kinh khủng như thế, vậy mà gương mặt kia vẫn tỉnh bơ.

Cô thâm cắn chặt môi, đôi mắt đen láy mở lớn. Trên vầng trán cao bừng bừng, mồ hôi đã bắt đầu túa ra.

Vic nhìn cô, cất giọng nhàn nhạt:

“Cố chịu đi, cũng chỉ để tốt cho cô thôi.”

Zenny nhếch môi lạnh lẽo. Đánh cô, là để tốt cho cô sao? Vậy là cô phải cảm ơn vị bá tước đây rồi.

Sau đó, trong không gian tĩnh lặng bắt đầu vang lên tiếng roi quật vun vút.

Chiếc roi từ tay tên kia, cứ thế vút vào Zenny. Trừ mặt mũi ra, trên cơ thể cô chỗ nào cũng đầy vết roi quất đỏ lừng, rớm máu.

Zenny cảm nhận từng trận đau đang kéo đến dồn dập, cô có cảm tưởng da thịt của mình như nứt toác ra sau mỗi lần chiếc roi quất xuống. Ban đầu, còn cảm nhận được cảm giác đau đớn đến cùng cực, nhưng sau đó, cô gần như mất đi cảm giác.

“Keng!!”

Kính cận của Zenny văng ra khi đuôi của chiếc roi vô tình quất qua mặt cô. Cặp kính rơi xuống đất, mắt kính văng ra khỏi gọng, vỡ thành nhiều mảnh.

Mọi thứ trước mắt Zenny như mờ đi, chỉ có hình ảnh vị bá tước kia là vẫn chập chờn, mờ ảo trước mắt. Cô cắn chặt môi để ngăn tiếng hét đau đớn không thoát ra ngoài. Thế nhưng, dường như càng cố gắng, tiếng hét kia lại càng cọ quấy trong cổ họng để tìm đường ra.

Cho đến khi cô gần như không thể chịu đựng được nữa, Vic mới lên tiếng:

“Dừng lại.”

Chiếc roi lập tức thôi vút vào người Zenny. Cô nằm gục xuống đất, hơi thở dồn dập vì cơn đau đớn tột cùng hành hạ khắp cơ thể.

Vic đứng dậy, đi đến gần chỗ cô rồi ngồi thụp xuống.

“Tại sao không kêu dù chỉ một tiếng?”

Zenny ngược mắt lên nhìn cậu, đôi mắt đen láy không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm. Lần thứ hai, cô không trốn tránh sự lạnh lẽo trong đôi mắt kia. Và từ giờ, cô cũng sẽ không trốn tránh.

Cô nhếch môi cười- nụ cười mà theo cảm nhận của Vic, nó rất giống với nụ cười của cậu. Cậu nhìn thấy sự trào phúng và cứng rắn trong đôi mắt của Zenny. Cô cao giọng:

“Gào thét để được cái gì? Chẳng qua chỉ là một hình thức tìm kiếm sự thương hại của kẻ khác.”

Vic cười, đôi mắt xanh thẳm nhìn xoáy sâu vào mắt Zenny, cậu đưa tay nắm chặt cằm cô, nói:

“Vậy cầu xin tôi đi, tôi sẽ tha cho cô.”

Zenny vừa nói, cô không hét vì đó chỉ là một hình thức tìm kiếm sự thương hại. Vậy mà, cậu ta lại bảo cô hãy cầu xin cậu ta. Vic Shadow- cậu ta luôn muốn cô phải làm những điều bản thân cô không muốn.

Nụ cười chế giễu trên môi Zenny càng thêm sâu, cô nhìn cậu ta- ánh mắt lúc này tràn ngập sự khinh bỉ. Cô gần từng tiếng, như dồn nén mọi hận thù:

“Cầu xin? Ngài- không- đáng.”

Đôi mắt Vic lạnh đi, sâu thẳm như bóng tối. Trên đời này, cậu ghét tất cả những đứa con gái có đôi mắt màu đen- nếu không phải cô ấy. Vậy mà, Zenny lại sở hữu đôi mắt đen láy, hơn nữa, còn đang nhìn cậu bằng ánh mắt khinh thường kia.

“Tôi ghét nhất những kẻ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường.”

“Tôi thì luôn thích làm những điều mà ngài ghét.”

Zenny đáp lại không chút nao núng.

Cô chỉ cảm thấy đôi mắt cậu ta ngày càng lạnh đi. Dưới đáy mắt xanh thẳm, lại như có một ngọn lửa đỏ rực âm ỉ cháy.

Trong lòng Vic đang dâng lên cảm giác chán ghét cực độ. Cậu ghét đôi mắt kia. Ghét đôi mắt với hai màu trắng đen rõ ràng. Nó làm cậu nhớ đến cô ấy. Khiến cậu nhớ lại những việc mình đã làm, nhớ lại ánh mắt van nài của cô khi nhìn cậu.

Bàn tay cậu bóp cằm Zeny càng mạnh. Vầng trán cao lúc này lấm tấm mồ hôi, hơi thở như nhanh dần, dồn dập. Khi nhìn thấy đôi mắt kia, cậu cảm thấy bản thân mình như sống lại cái thời đen tối ấy. Quãng thời gian kinh khủng nhất, mà cũng khó quên nhất cuộc đời cậu.

Bốn bức tường đá bốn bên, giống với căn hầm tối tăm không một tia sáng.

Đôi mắt đen láy của cô ấy, lại hiện hình trong đôi mắt của Zeny.

Căn hầm tối tăm...

Những trận đòn roi không hồi kết...

Và những bữa ăn không dành cho con người...

Cậu xây nên nhà lao dưới lòng đất này. Nhốt những kẻ chống đối mình vào đây. Hành hạ chúng tàn nhẫn. Cậu muốn những kẻ chống đối mình phải chịu những gì cậu từng phải chịu.

Ánh mắt của Zeny vẫn nhìn cậu không rời. Bàn tay kia của Vic từ từ đưa lên, hai ngón tay hướng về phía đôi mắt của Zeny. Giống như mỏ nhọn của con điều hầu khi hướng về phía con mồi.

Suy nghĩ duy nhất của cậu lúc này, là khiến cho đôi mắt kia không thể nhìn mình.

Chỉ cần không nhìn thấy nó, cậu sẽ thôi không nhớ cô ấy.

Chỉ cần không nhìn thấy nó, cậu sẽ thôi vấy vùng điên cuồng trong vùng bùn quá khứ.

Bàn tay kia mỗi lúc một gần mắt Zeny.

“Phập!!”

Máu chảy xuống.

Đỏ rực giữa màn đêm tối đặc.

Zeny bật cười.

Mỗi lúc, tiếng cười lại càng to.

Vang vọng giữa không gian đen tối.

Cô cứ cười, cười như điên như dại.

Còn máu, cứ thế, cứ thế, chảy xuống nền đất lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sự Dị Dàng Của Ác Ma (2)

Nếu như không biết đường, chỉ có duy nhất một con đường để thoát khỏi mật đạo nhà Shadow.

Đó là đường chết.

—

Trên môi Zeny nở một nụ cười quỷ dị, đầm mùi tanh nồng của máu. Bàn tay của Vic khựng lại giữa không trung.

Cậu không xuống tay, một phần vì đôi mắt kia, giống với đôi mắt của cô ấy. Dù có cố gắng, cậu cũng không đành lòng hủy hoại.

Lí do quan trọng khác, là cậu cảm nhận thấy một cảm giác đau nhói từ cổ đang truyền đến đại não.

Cậu cup mắt nhìn xuống. Mảnh thủy tinh sắc nhọn đang từ từ khứa một đường trên cổ cậu. Không quá sâu, nhưng đủ để máu từ vết cửa chảy ra không ngừng.

Còn trên tay Zenny, là một mảnh thủy tinh nhọn đâm máu. Bàn tay nhỏ gầy guộc nắm mảnh thủy tinh, đang từ từ đưa trên cổ Vic.

Mảnh thủy tinh kia, là do cô lấy từ chiếc kính cận bị vỡ khi nãy.

Khi mà tay của Vic chỉ cách mắt cô chừng hai gang tay, cô đã lạng lẽ, khứa một đường trên cổ cậu.

Nụ cười trên môi cô ngày càng sâu. Đôi mắt đen láy chợt lóe sáng, cô nói bằng giọng trầm trầm

“Bá tước, nếu tôi cắt sâu vào động mạch cảnh, máu sẽ chảy không kiểm soát, ngài có biết hậu quả sẽ ra sao không? Nơi này là đáy của mặt đạo, đi lên trên, phải mất hơn 30 phút.”

Vic dường như không hề quan tâm đến vết thương trên cổ, cũng không hề để lời nói của cô vào tai. Môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười.

Zenny thoáng chột dạ. Rốt cuộc cậu ta là loại người gì? Bị vết thương như vậy, cùng với lời dọa nạt của cô, mặt vẫn không biến sắc.

“Từ khi tôi bước lên vị trí này, chưa có kẻ nào dọa nạt được tôi, tương lai, cũng sẽ như vậy. Cả cô bây giờ, cũng thế.”

“Vậy chắc ngài cũng biết, tôi không phải loại dễ để kẻ khác tùy ý hành hạ mình. Lorde không thể. Mà ngài cũng thế.”

Nụ cười trên môi Vic càng sâu, cuối cùng, cậu cũng bỏ tay đang nắm chặt cầm Zenny. Còn Zenny cũng thôi không cầm mảnh thủy tinh vào cổ cậu, tiện tay ném vào góc phòng.

Vic rút tay vào túi quần, chiếu ánh mắt cao ngạo xuống nhìn Zenny. Cả cơ thể cậu ta ngập trong bóng tối, duy chỉ có đôi mắt là sáng rực thứ ánh sáng xanh lạnh lạnh. Máu từ vết thương trên cổ vẫn rỉ ra, thấm ướt một mảng áo sơ-mi trắng bên trong áo vest.

“Vậy tôi cũng muốn xem, cô bản lĩnh được đến mức nào.”

Nói xong, cậu quay lưng đi thẳng. Trước khi đi, còn ra lệnh với tên canh cửa:

“Mở nhà lao, để cô ta ra ngoài.”

Zenny nhìn theo Vic cho đến khi tấm lưng thon dài khuất hẳn sau những đoạn đường hầm tối tăm.

Cậu ta tha cho cô dễ dàng đến vậy?

Cửa hầm rộng mở, sau một vài phút chần chừ, Zenny lao thẳng ra ngoài.

Cô đã cố gắng cầm cự suốt mấy hôm nay. Trong suốt mấy hôm ở trong hầm, chứng sợ không gian khép kín luôn hành hạ cô, khiến cô không thể ngủ một giấc ngủ tử tế. Đồ ăn thì kinh khủng, cứ ăn vào lại ói ra. Đến tối hôm nay, khi cô sắp là đi vì mệt và sợ, thì cậu ta đến.

Zenny lao ra ngoài bằng tất cả sức lực vốn có, mặc cho những vết thương trên cơ thể vẫn đang rỉ máu.

Cô phải thoát ra khỏi nơi này. Thoát ra khỏi nơi tăm tối này. Bằng mọi giá.

Mặc kệ mục đích của Vic là gì khi chấp nhận thả cô.

Càng không cần quan tâm cậu ta có hàm ý gì.

Cô chỉ cần thoát khỏi căn hầm đáng sợ kia.

Zenny chạy. Guồng chân chạy. Chạy điên cuồng.

Cô nhìn thấy mấy phạm nhân ở hai bên đường hầm hướng đôi mắt ngậy đại nhìn mình. Có vài người còn thò cánh tay gầy guộc như tay người chết về phía cô. Cô mặc kệ tất cả, dốc toàn lực chạy.

Cô sẽ cứ chạy mất phương hướng như thế, cho đến khi cô chạy vào một ngõ cụt. Zenny thở hồng hộc vì mệt và sợ, tứ chi mềm nhũn, cả cơ thể không có lực chống đỡ đồ sụp xuống. Lúc này, cô mới ngược nhìn xung quanh. Trong ngõ cụt, chỉ có duy nhất một bóng đèn lơ mờ soi sáng.

Đến lúc này, cô mới có dịp nhìn rõ những thứ xung quanh. Dưới ánh đèn vàng loang loáng của bóng đèn sợi đốt, một vài vật thể sáng lên lóng lánh.

Là xương người. Rất nhiều bộ xương người chết xung quanh cô.

Zenny cảm thấy tay chân mình run lên bần bật. Cuối cùng, cô cũng hiểu lý do vì sao Vic Shadow lại dễ dàng thả mình ra như thế.

Bởi lẽ, một khi đã vào mật đạo này, nếu không có người dẫn đường, sẽ không tài nào ra được bên ngoài. Chỉ có một con đường thoát ra khỏi đây, đó là đường chết.

Bây giờ cô đã hiểu, tại sao trên đường đi xuống đường hầm, lại gặp nhiều hài cốt như thế. Thì ra, tất cả bọn họ đều như cô, đều được thả ra, cho tự tìm đường và cứ chết dần chết dần trong đây vì đói và mệt. Đó cũng là lý do vì sao ở lối ra của hầm, từ trong đi ra ngoài, không cần mặt khẩu. Bởi vì, chỉ có kẻ biết đường, mới có thể đi ra.

“Xoạt!”

Tiếng vỗ cánh vang lên trong không gian tĩnh lặng khiến cô rợn người. Một đàn điều hâu chừng 5-7 con bay về phía cô, đồng loạt đậu lên một bộ xương trắng hếu gần đó.

Chúng đang đi tìm thức ăn, thức ăn từ những người chết trong hầm.

Zenny vùng dậy, chạy bán sống bán chết ra khỏi ngõ cụt. Vào tình thế này, dù là kẻ tinh táo nhất, cũng không thể giữ bình tĩnh.

Cô cứ cắm đầu mà chạy, đụng phải ngõ cụt, lại quay đầu chạy lại. Vấp phải rất nhiều xương người, cô cũng coi như không thấy.

Cho đến khi cô không còn đủ sức để chạy, mới bắt lực ngồi xuống phịch xuống đất. Đây là cái ngõ cụt thứ 13 mà cô chạy vào.

Cuối cùng, Zenny cũng nhận ra, đúng như lời Vic nói, nơi đây chính là mật đạo của những linh hồn. Xác chết chồng xác chết, xương chồng xương. Không biết bao nhiêu người đã bỏ mạng trong quá trình điên cuồng đi tìm lối thoát, nhưng đều thất bại. Họ chết đi, thân xác bỏ lại nơi này, còn linh hồn, cũng không thể siêu thoát. Hàng ngàn linh hồn cư ngụ trong một đường hầm ngoằn ngoèo, sâu không kể số.

Dinh thự nhà Shadow- dinh thự bóng tối, là nơi cư ngụ của những linh hồn. Khi bóng tối bao trùm nơi đây, chính là khi hàng ngàn linh hồn chết oan hát lên khúc cầu siêu ai oán.

Là vực quỷ! Nơi đây chính là vực quỷ! Còn vị bá tước kia, chính là chúa quỷ cai quản thế giới của mình.

Zenny co chân lên ngang cằm, gục mặt vào giữa hai đầu gối.

Có khi nào, cô cũng sẽ bỏ mạng ở nơi đây?

——Tại phòng ăn, dãy nhà phía Tây, dinh thự gia tộc Shadow——

Trong phòng ăn xa hoa của nhà Shadow, lúc này đang diễn ra bữa tối của vị chủ nhân duy nhất của căn nhà.

Phòng bếp sáng choang với ánh điện vàng rực tỏa ra từ chiếc đèn chùm lớn treo giữa trần nhà. Chiếc tủ rượu đặt ở góc phòng được làm bằng gỗ sơn men xám tạo vẻ lấp lánh khiến nó như một viên ngọc dưới ánh đèn. Trong phòng đặt vô số tượng điều hâu dang cánh làm từ đá cẩm thạch đen. Giữa phòng là một bàn ăn cực lớn trải khăn trắng tinh.

Mặc dù chiếc bàn lớn, lại được bày rất nhiều món ăn thượng hạng, nhưng lại chỉ có duy nhất một người ngồi ăn. Xung quanh hai bên là những gia nhân và hầu gái đứng cúi đầu cung kính.

Món ăn lần lượt được đưa về phía Vic, cậu chỉ đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn, thi thoảng nhàn nhạt hỏi tên món.

Tất cả gia nhân trong nhà đều nhận ra, hôm nay tâm trạng cậu không tốt. Sau khi đi đâu đó cả buổi chiều, đến tối quay về, khuôn mặt cậu vô cùng u ám. Không chỉ vậy, trên cổ còn có một vết thương chảy máu đầm đìa. Sau khi băng bó và thay đồ, cậu mới xuống ăn tối.

Đám hầu gái len lén nhìn cậu. Bọn họ không thể không công nhận, vị bá tước của họ, dù mặc loại trang phục gì, đều vô cùng bảnh bao.

Thường ngày, khi đến trường và ra ngoài, cậu đều mặc vest chỉnh tề, khi đó nhìn vô cùng chững chạc và cuốn hút. Nhưng khi ở nhà giống như lúc này đây, cậu thường chọn trang phục thoải mái khá đơn giản.

Lúc này, cậu đang mặc quần kaki xám kèm áo thun trơn trắng, khoác ngoài là áo jacket đen đơn giản.

Một món ăn khác được mang đến gần chỗ Vic, cậu khẽ liếc mắt nhìn rồi để cho hầu gái múc vào bát. Cậu lười biếng cảm thìa lên, định cho lên miệng. Khi chiếc thìa đụng loại soup kia chỉ cách miệng chừng một gang tay, cậu đột ngột quăng thìa xuống đất.

“Choang!”

Tiếng thìa sứ vỡ vang lên khiến tất cả đồng loạt giật mình. Quân gia Edward đang đứng ngoài cửa đón việc thay đèn cửa nghe thấy tiếng động thì chạy vào ngay lập tức. Ông đến gần Vic, nhìn thấy đôi mắt cậu như chứa lửa, bèn nhìn xuống chỗ chiếc thìa sứ vừa bị cậu đánh vỡ trên sàn. Ông đưa tay cầm một chút soup còn trong bát lên, múc một thìa ném thử. Mặt cũng lập tức biến sắc.

Vic lên tiếng:

“Ai là người nấu món này?”

“Dạ, là tôi, thưa ngài.”

Một người bước ra từ trong đám đông. Ông ta là đầu bếp mới vào của dinh thự.

“Đây là món gì?”

Vic lạnh lùng hỏi, không thèm nhìn người đầu bếp.

“Là soup hải sản, thưa ngài.”

“Cho những thứ gì?”

“Dạ, gồm có một vài loại hải sản nấu cùng rau củ.”

“Choang!”

Tiếng đổ vỡ vang lên, lúc này, cả bát soup hải sản cầu kì bị Vic ném xuống nền đất.

Cậu không nói không rằng, đi thẳng ra ngoài. Trước khi đi, chỉ ném lại một câu:

“Quản gia Edward, chắc ông cũng hiểu phải làm thế nào rồi.”

“Vâng, thưa ngài.”

Quản gia cúi đầu, cung kính đáp. Cả đám gia nhân cũng cúi đầu khi cậu đi qua. Còn người đầu bếp kia, vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế.

“Quản gia... vì sao bá tước...?”

Người đầu bếp ngập ngừng hỏi.

“Ông nên thu dọn mọi thứ và rời khỏi dinh thự trong ngày mai đi.”

“Nhưng... vì sao...?”

“Nếu chủ nhân còn thấy ông trong dinh thự, chỉ sợ muốn đi trong bình yên cũng không được.”

“Tôi đã làm gì phật ý ngài? Món ăn kia, tôi đã từng nấu cho nữ hoàng quá cố thưởng thức. Bà cũng khen ngon. Vậy mà bá tước...”

Quản gia Edward nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì bức xúc của gã đầu bếp, lạnh nhạt trả lời:

“Bá tước của chúng ta, không thể ăn những món ăn được làm từ quá nhiều nguyên liệu.”

“Tôi... không hề được nhắc đến điều này khi vào dinh thự.”

“Vậy nên tôi mới bảo ông hãy rời đi.”

Gã đầu bếp hấp tấp hỏi:

“Bá tước ở đâu? Tôi sẽ tìm ngài để giải thích.”

Quản gia Edward cau mày, nhưng giọng vẫn từ tốn:

“Nếu ông không đi bây giờ, chỉ sợ mạng cũng khó giữ.”

Gã đầu bếp tái mặt. Đúng vậy, Vic Shadow là ai? Tất cả những kẻ làm phật ý cậu ta, chắc chắn sẽ chịu kết cục không mấy tốt đẹp. Tốt nhất, ông nên cuốn gói đi tìm một công việc tại nơi khác, tránh xa nơi đây càng hay.

Quản gia Edward nhìn chiếc vào chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng có khắc gia huy của dòng họ Shadow, khẽ thở dài. Lắm lắm nói:

“Còn bá tước, chắc giờ này đang ở vườn hoa phía Đông.”

Nói xong, ông quay sang dặn dò đám gia nhân:

“Dọn hết đồ ăn đi. Chuẩn bị bánh táo nướng và trà đen cho bá tước.”

Đám người vâng dạ đi làm việc, còn ông rào bước ra ngoài vườn, đi thẳng đến khu vườn nhỏ phía Đông của dinh thự.

Khu vườn phía Đông là một nơi đặc biệt nhất trong biệt trang của nhà Shadow. Trong dinh thự trồng không ít kì hoa dị thảo, tất cả đều quý hiếm cao sang. Tuy nhiên, khu vườn phía Đông lại là nơi được chăm chút tỉ mỉ nhất, dù chỉ là một khoảng đất nho nhỏ.

Nơi đây chỉ trồng duy nhất một loại hoa, giống hoa này, cũng là loài vô cùng đặc biệt. Ở Châu Âu, hầu như rất ít nơi có. Đó là hoa bí ngạn- loài hoa gần như chỉ tìm thấy ở Châu Á. Trong một chuyến đi đến Trung Quốc, bá tước đã rất thích thú khi nhìn thấy loài hoa kia, liền ra lệnh đem về trồng ở dinh thự.

Loài hoa kia có màu đỏ rực như máu. Khi hoa nở thì lá rụng, hoa tàn, lá lại mọc lên. Cứ thế luân hồi, lá và hoa không bao giờ chung một cảnh.

Quả nhiên, quân gia Edward đã đoán đúng. Từ xa, ông đã nhìn thấy vị bá tước cao quý kia ngồi trên bộ bàn ghế cẩm thạch đen đặt giữa vườn hoa đỏ.

Trong sắc đỏ của hoa, hình dáng cao ngạo của cậu hiện lên. Nổi bật giữa màu đỏ của hoa, màu đen của đêm tối, vẫn tự chủ, tôn nghiêm, cao quý ngút trời. Bàn tay thon dài đang mân mê cánh hoa đỏ rực như máu.

Ông tiến đến gần, cúi đầu với cậu rồi sai hầu gái đặt khay bánh và trà xuống bàn đá. Vic vẫn im lặng, không nói gì.

Hầu gái sau đó lui ra ngoài, chỉ còn mình quân gia Edward cùng Vic ở lại. Ông đứng thẳng bên cạnh cậu, dáng vẻ trung thành tuyệt đối.

Mãi một lúc sau, Vic mới khẽ thở dài, đột nhiên hỏi ông với giọng trầm tư:

“Ông có biết, vì sao ta thích trồng loài hoa này không?”

“Tôi thật sự không biết, thưa ngài.”

Vic hướng mắt ra phía xa xa, đôi mắt xanh thẳm sâu như bóng tối, cậu cất giọng trầm trầm:

“Có một truyền thuyết, hoa bí ngạn là loài hoa lớn lên nơi địa ngục tối tăm, biểu thị cho tình yêu bị chia lìa vì lá và hoa của chúng không bao giờ gặp được nhau.

Quân gia Edward im lặng, không đáp. Vic lại tiếp tục nói:

“Hoa bí ngạn...sắc đỏ rực nổi bật giữa địa ngục tối đen. Đỏ và đen. Whilevà Black. Đã từng nói là cậu ghét màu đỏ nhỉ ? Tại sao mỗi lần nhìn thấy màu đỏ tớ lại nhớ cậu nhỉ ”

Vừa dứt lời, Vic khẽ thở dài. Hai vai hơi chùng xuống. Nhìn dáng vẻ của cậu lúc này, như có gì đó rất yếu đuối.

Ngón tay mân mê những cánh hoa đỏ rực, cậu trầm thì:

“While, tớ nhớ cậu lắm, thực sự rất nhớ

Đúng lúc đó, trong không gian xuất hiện những bông tuyết trắng xóa.

Tuyết.

Tuyết rơi.

Đậu trên những cánh hoa đỏ rực.

Không gian lúc này chỉ có ba màu đơn sắc.

Màu đen của đêm.

Đỏ rực của hoa.

Và trắng xóa của tuyết.

Quân gia Edward thấy tuyết rơi, khẽ cúi đầu, nói:

“Chủ nhân, trời có tuyết rồi, ngài nên vào thôi.”

Vic vẫn ngồi im bất động, như không hề để ý đến lời nói của quân gia.

Ông thấy vậy, khẽ thở dài đi vào trong. Lát sau mang ra một chiếc áo choàng đen khá dày.

“Nếu ngài không vào thì cũng nên mặc áo vào.”

Vic ngồi trầm tư một lúc, sau đó phẩy tay đứng dậy, nói:

“Không cần. Ta vào bây giờ đây.”

Nói rồi, đứng lên, sải bước vào nhà không chút chần chừ.

Bỏ lại sau lưng màu hoa bí ngan đỏ rực như máu.

Bỏ lại cả màn tuyết trắng xóa giăng kín mù trời.

Sau hơn một ngày ngồi một chỗ trong cái lạnh và nỗi sợ hãi bủa vây, Zenny quyết định đứng dậy và tìm đường ra. Mặc dù bản thân cô biết sẽ là vô vọng. Thế nhưng, cô không cho phép bản thân mình buông xuôi một cách dễ dàng.

Trên đường đi, thi thoảng cô lại gặp mấy bộ xương người. Người ta nói, khi người ta quen dần với điều gì, người ta sẽ không còn sợ nữa. Bây giờ, cô đã không còn sợ hãi khi nhìn thấy những thứ kia.

Zenny cẩn thận suy tính. Có thể nhận ra, trên đường đi vào những ngõ cụt có gần rất ít bóng đèn- là do những nơi đó không thường xuyên có người đi đến. Vậy bây giờ cô cần phải đi về phía có ánh sáng mạnh- tức là những chỗ có nhiều bóng đèn. Cô còn nhớ, khi mình được Vic dẫn đường đi xuống hầm, hai bên đường đi đều gần khá nhiều bóng.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, xác định những lối đi có nhiều ánh sáng. Trước mắt, có một lối rẽ như vậy. Cô đi hết lối đi kia, lại gặp một ngã rẽ, có điều, cả hai đều tối om. Zenny nắm chặt tay, phân vân không biết chọn lối nào. Thời gian của cô không còn nhiều, cô biết điều đó. Bởi vì bụng cô bây giờ đã bắt đầu réo âm ỉ, cơ thể cũng lạnh cóng vì nhiệt độ dưới hầm quá thấp. Còn chưa kể đến những vết thương trên cơ thể đang hành hạ cô không ngừng.

Cô chọn bừa một ngã rẽ, rồi đi vào. Thân hình nhỏ nhắn dần ngấp sâu trong bóng tối.

Đột nhiên, cô thấy cơ thể mình bị kéo giật lùi về phía sau, một cánh tay bất chợt tóm lấy cổ cô.

Hệt như bàn tay của ác quỷ đầy xương xẩu thò lên từ địa ngục, nắm lấy linh hồn con người. Bàn tay kia lạnh giá, thoang thoang một mùi hương nhàn nhạt. Tựa như phảng phất hơi thở của quỷ, đầy tăm tối, khiến người khác rợn người.

“Ai?”

“Là tôi.”

Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai Zenny. Giọng nói mà dù có chết cô cũng không thể quên. Là Vic Shadow. Chính là cậu ta.

“Sao anh ở đây?”

“Để đưa cô xuống địa ngục.”

Cậu ta đáp thân nhiên, giọng nói còn lơ lơ ý cười. Zenny nhếch môi nói:

“Vậy thì cảm phiền bá tước đây dẫn đường.”

Vic buông tay khỏi cô Zenny, sau đó đi về phía trước, nói mà không thèm ngoảnh lại nhìn Zenny:

“Đi lối này.”

Zenny chần chừ không bước. Cô đang nghi ngờ. Nếu cậu ta dẫn cô vào ngõ cụt thì sao?

Nhưng rồi cô cũng nhận ra suy nghĩ đó là thừa. Nếu muốn cô chết, cậu ta chỉ cần không thèm quan tâm, để cô tự tìm lối ra rồi chết dần chết mòn trong này.

“Nếu còn do dự, đừng trách tôi đi trước.”

Khi người ta đang chênh vênh trên bờ vực thẳm, dù chỉ có một sợi dây mỏng manh thò xuống, họ cũng sẽ cố hết sức mà nắm lấy. Mặc cho sau đó, dây có thể bị đứt, và họ rơi thẳng xuống vực.

Zenny sẽ đi theo cậu ta. Cô sẽ mạo hiểm một lần, bất chấp đồng hành cùng cậu ta- hiện thân của tử thần. Giây phút cô cùng cậu ta lập giao ước, đã là lúc cô chấp nhận bước đi cùng ác quỷ. Vậy thì sẽ chẳng có việc gì cô không dám làm.

Cô cất bước theo chân cậu ta, nhưng mới đi được một lúc lại loạng choạng. Hai mắt cô hoa lên, chân như sắp không còn đứng vững.

Vic thấy vậy thì đến gần cô, đưa tay định đỡ. Zenny lại đứng thẳng dậy, tránh xa bàn tay của cậu. Khuôn mặt cậu khẽ đánh lại, tiếp tục đi về phía trước.

Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng gót giày nện xuống đất. Zenny cố gắng hết sức để theo bước cậu ta. Mặc dù bị thương rất nặng, nhưng vẫn cố gắng giữ khoảng cách với cậu ta tầm 1 mét để không bị mất dấu.

Vic đi đằng trước, đột ngột lên tiếng:

“Phải đến lần thứ tư đi đến đây tôi mới nhớ được đường để đi đến trung tâm của mật đạo. Và mất đến gần một tháng để nhớ được đường đi đến tất cả mọi nơi trong đây. Nếu cô không muốn chết ở đây, cứ theo cho sát.”

Zenny im lặng, nghe như nuốt từng lời, sau đó cất tiếng hỏi:

“Mật đạo được xây dựng từ khi nào vậy?”

“Đường hầm này được xây dựng từ đời chủ nhân thứ 2 của gia tộc, mãi đến đời thứ 5 mới hoàn thành. Có rất nhiều ngã rẽ và nhiều khu vực được phân chia riêng biệt.”

Vic nói giọng đều đều, chân vẫn bước về phía trước.

Zenny lại im lặng, đang định mở miệng hỏi cậu ta xây dựng mật đạo này làm gì, nhưng khi nghĩ đến việc làm cậu ta nổi điên mà bỏ lên trước, cô lại ngậm miệng lại.

Hai người cứ giữ im lặng như vậy suốt quãng đường đi. Zenny âm thầm cắn răng vì những vết thương trên cơ thể không ngừng rỉ máu.

Đi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đi đến đoạn đường có vô số bóng điện lấp hai bên tường. Người qua lại cũng đông hơn nhiều. Cô thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ sắp ra khỏi nơi này được rồi.

Vic dẫn cô đi lên một cái cầu thang. Cô vẫn còn nhớ nó, đó là đường cô và cậu đi xuống. Đi hết cầu thang này sẽ dẫn ra chỗ đằng sau tòa nhà dành cho gia nhân.

Zenny lê từng bước nặng nhọc lên cầu thang. Hai chân run rẩy cố gắng chống đỡ cơ thể để nó không đổ sụp xuống.

Vic đi đằng trước, khi đi đến miệng hầm, cậu ấn vào chiếc nút đỏ bên cạnh lối ra. Lần này, Zenny nghe thấy tiếng động cơ chuyển động trên đầu, sau đó trên đỉnh có một khe hở xuất hiện, nó cứ to dần, to dần cho đến khi trở thành một lối đi đủ cho hai người.

Zenny thở phào, theo sau Vic lên trên. Cô phải dùng cả tay và chân mới có thể bò lên đến đỉnh.

Ánh nắng của buổi bình minh xiên qua kẽ lá tràn vào mắt Zenny. Qua những vòm cây cao, cô nhìn thấy mặt trời đỏ rực đang từ từ nhú lên ở phía chân trời.

Cô chợt nhận ra, đã gần 5 ngày rồi cô không nhìn thấy ánh mặt trời.

Đột nhiên, hai chân cô mềm nhũn ra. Vì đói, vì mệt, vì đau, và vì vui sướng đến quá đột ngột khi cô có thể thoát ra khỏi căn hầm.

Zenny từ từ là đi, hai mắt nhắm nghiền đầy mệt mỏi.

Trước khi bất tỉnh, cô nhìn thấy một gương mặt gần sát gương mặt mình, và còn cảm nhận một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thắt lưng để cô không bị ngã.

Đã một đến như vậy, nhưng trong suốt đường đi cô vẫn cố gắng duy trì khoảng cách với cậu để không bị lạc. Không chỉ thế, còn từ chối khi cậu có ý định đỡ.

Vic nhìn cô, khẽ thở dài.

“Bướng bỉnh như vậy, có nên không?”

Zenny thức dậy bởi ánh nắng chói chang rọi vào mắt. Cô khẽ chun mũi vì mùi thuốc khử trùng rất nặng phảng phất trong không gian.

Ngay từ giây phút mở mắt ra và thấy một màu trắng xóa tràn ngập, Zenny đã biết mình ở trong bệnh viện. Nhìn xuống tay và chân, tất cả các vết thương trên cơ thể cô đã được khử trùng sạch sẽ. Đưa tay bóp đầu, cô mường tượng lại những sự việc đã xảy ra.

Dinh thự nhà Shadow. Mật đạo đáng sợ. Đấu với sư tử. Căn hầm tối tăm. Những bộ xương người.

Zenny thoáng rung mình khi nhớ lại những kí ức kia. Mặc dù đã trải qua, nhưng cô không khỏi thấy lạnh gáy khi nghĩ đến.

Bây giờ, cô mới nhìn xung quanh phòng. Người đầu tiên cô nhìn thấy là một chàng trai cao ráo đang ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ.

Căn phòng có một chiếc cửa sổ rất lớn, bệ cửa sổ rộng đủ để một người lớn ngồi vừa. Vic đang ngồi trên đó, một chân co lên, một chân duỗi thẳng. Rèm cửa đều đóng hờ, chỉ để một khe rất hẹp. Mắt cậu nhắm nghiền, nhìn ngang thì thấy hàng lông mi rất dài, đen nhánh.

Không nhìn Zenny, cậu cất tiếng:

“Đã thức rồi kia à?”

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Vic lười biếng rời khỏi bệ cửa sổ, đi về phía Zenny. Cậu kéo một chiếc ghế gỗ lại gần giường cô rồi ngồi xuống.

“Hơn một ngày rồi.” nói rồi cậu liếc nhìn đồng hồ đang cầm trên tay, tiếp: “chính xác hơn là cô đã ngủ được 33 tiếng 17 phút 42 giây”

Zenny quên mất, cậu ta là người rất coi trọng giờ giấc.

“Dinh thự của ngài, quả là khiến người khác thấy bất ngờ tới chết.”

Vic nhướn mày, môi nở nụ cười, hỏi lại:

“Ồ. Tôi nên hiểu nó thế nào đây?”

“Ngài cứ hiểu nó theo nghĩa đen là được.”

Đúng vậy, cứ hiểu nó theo nghĩa đen. Dinh thự nhà Shadow, khiến người ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, kết cục cuối cùng là cái chết. Vậy mới nói là bất ngờ tới chết.

Vic vẫn mỉm cười, cất giọng đều đều:

“Cô biết không? Mật đạo dưới lòng đất có tổng cộng ba lối ra vào. Một là đường tôi dẫn cô đi. Một là đường ở trong phòng khách. Và đường cuối cùng...”

Zenny căng tai lắng nghe, đang đến đoạn cao trào đột nhiên cậu dừng lại. Nụ cười trên môi cũng tăng thêm phần nguy hiểm.

“Đường cuối cùng, là dẫn xuống địa ngục.”

Zenny cắn chặt răng, không nói nên lời.

“Vậy nên, tôi vừa cứu cô khỏi tử thần đấy.”

Zenny nghe vậy suýt chút nữa đã bật cười. Thử hỏi trên đời có ai trơ trẽn như cậu ta không? Hành hạ cô, nhốt cô trong mật đạo, sau đó dù có dẫn cô lên, nhưng chẳng phải cô bị nhốt ở dưới đó cũng do cậu ta sao? Bây giờ còn mặt dày kể công?

Zenny cười khẩy, nói:

“Da mặt ngài quả nhiên không phải loại dày bình thường. Chẳng phải tôi bị nhốt dưới đó, suýt nữa mất mạng cũng là do ngài sao?”

Sau khi nghe câu nói của Zenny, gương mặt Vic khẽ biến. Sau đó mới trừng mắt nhìn cô, gằn giọng:

“Hôm đó công tước James Curtis tìm tôi, bảo tôi thay ông ta trừng trị cô.”

Zenny khẽ chột dạ khi nghe cậu nói vậy. Cô đã đoán trước được James Curtis sẽ không ngồi im nhìn cậu con quý tử của mình chịu nhục. Nhưng không ngờ ông ta lại dám thẳng thừng yêu cầu Vic như vậy.

Thấy Zenny không nói gì, Vic tiếp tục:

“Nếu tôi không thực sự trừng trị cô, chỉ sợ bây giờ cái mạng của cô cũng không còn.”

Vậy ra, đây là lí do trước khi sai người đánh cô, cậu ta nói là làm như vậy là do tốt cho cô?

Zenny im lặng. Không thể phủ nhận, cô có một chút xao động. Cậu ta lại suy nghĩ vì tính mạng cô như vậy? Thế nhưng, chính cô cũng nghi ngờ cái suy nghĩ của mình. Lo lắng cho cô? Vic Shadow? Đây quả là điều nực cười nhất mà cô từng biết.

“Vậy còn việc bắt tôi đấu với sư tử?”

“Chỉ là để thử cô thôi. Cách khán đài cô và Lacos đấu có một người luôn trong tư thế sẵn sàng

bắn tên gây mê khi con sư tử chuẩn bị cắn cô.”

Hai bàn tay nằm dưới lớp chăn mỏng của Zenny càng nắm chặt. Vậy rồi cuộc, cậu ta cũng không phải loại quá độc ác, muốn giết chết cô. Thế nhưng, nhất định không phải loại tốt lành gì. Đem sự sợ hãi và mạng sống của Zenny ra làm trò đùa, cũng chỉ “nhân hậu” hơn việc để cô thực sự đấu với sư tử một chút.

“Vậy nên...”

Vic đứng dậy, đi về phía Zenny. Cậu nhào người, đưa tay tóm chặt cằm cô, hướng đôi mắt đen kia nhìn thẳng vào mình, cậu nói:

“Vậy nên, để tôi nói cho cô ba nguyên tắc để tồn tại cạnh tôi. Một- không được chắt vắn, hai- không được phản kháng, ba- không bao giờ được nói không thể.”

Zenny nhìn vào mắt cậu, một câu cũng không thốt ra được. Chỉ thấy tim mình đập thình thịch vì sợ hãi khi bị đôi mắt xanh thẳm kia nhìn chăm chăm.

“Cô đã vi phạm điều một và điều ba rồi đấy.”

Vic buông một câu đầy tính hăm dọa, sau đó bỏ tay khỏi cằm cô. Cậu đứng thẳng dậy, hai tay đút vào túi quần, quay trở lại về điểm tĩnh cổ hữu, cậu nói:

“Nên gấp tên bạn thân của cô đi. Cậu ta lo lắng sắp phát rồ lên vì không nhìn thấy cô mấy hôm nay.”

Nói xong cậu đi ra ngoài. Cánh cửa cũng từ từ khép lại. Zenny điều chỉnh nhịp tim của bản thân. Vừa nãy, cô đã rất sợ hãi và căng thẳng.

Cánh cửa vừa đóng vào lại được mở ra bằng một lực khá mạnh. Ngay sau đó, một chàng trai với vóc người gầy nhẳng ứa vào. Cậu ta có nước da trắng đến nhợt nhạt. Khuôn mặt hốc hác lộ thõm giữa mái tóc màu vàng sáng rồi bù xù. Trên sống mũi thẳng là cặp kính cận gọng đen đầy cứng nhắc.

Cậu đi như chạy về phía giường bệnh của Zenny, hấp tấp ngồi xuống cái ghế Vic vừa ngồi, nói:

“Chúa ơi! Cuối cùng cũng gặp lại cậu. Cậu đã đi đâu suốt mấy ngày qua vậy?”

Zenny nở nụ cười tươi rồi nhìn Ray Dawson. Cô mất tích gần một tuần, có lẽ cũng chỉ có cậu lo lắng.

“Tớ bảo tớ đi du lịch, cậu có tin không?”

Zenny nháy mắt cười cười nhìn cậu.

Ray khẽ cau mày, hỏi:

“Cậu du lịch trong bệnh viện à?”

Zenny cười phá lên rồi thoải mái dựa lưng vào thành giường, nói:

“Đại loại thế.”

“Vậy còn bá tước Shadow? Tại sao lại ở đây?”

Zenny nhún vai, lảng tránh câu hỏi của cậu. Cô không muốn trả lời. Vì với Ray, biết càng ít càng tốt.

“Tớ đói sắp phát điên lên rồi. Cậu vào thăm bệnh mà không mang theo gì à?”

Ray mở to mắt sùng sốt, cuối cùng lấp bắp:

“Tớ đi vội quá, nên quên mất. Cậu đói à?”

“Ừ. Đói tương chết luôn được.”

“Thế thì để tớ đi mua cho cậu. Cậu muốn ăn gì?”

“Mua cho tớ một phần Chips and Fish của cửa hàng Vetunia là được.”

Ray cau mày, nói:

“Cái đó chả có dinh dưỡng gì đâu. Hay để tớ mua cháo hải sản cho cậu?”

Zenny vội vã xua tay, nói:

“Đừng, cậu cứ mua Chips and Fish cho tớ. Mua cháo tớ không ăn đâu.”

Zenny không biết mình có hứng thú để nuốt bất kì thứ gì lúc này không. Quả thật, sau khi ăn mấy món ăn “hảo hạng” ở nhà Shadow, cô vẫn còn bị ám ảnh tận xương tủy bởi thứ mùi vị kinh tởm ấy.

Ray không lay chuyển được quyết định của cô thì đành đi ra ngoài mua đồ mà không nói gì thêm.

Cánh cửa khép lại, chỉ còn một mình Zenny ở trong phòng. Cô rời khỏi giường và đi vào nhà vệ sinh.

Nhìn khuôn mặt mình trong gương, cô thở phào nhẹ nhõm.

End c21

Bạn đang đọc truyện *Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.